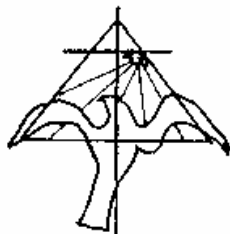

1

leden
2004

Košířský farní list

Leden

KDY KONČÍ VÁNOČNÍ DOBA?

V poslední knize Nového zákona, ve Zjevení sv. apoštola Jana se představuje Pán Ježíš slovy: „**Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí.**”

V našem pozemském životě jsou nejrůznější časové úseky, kterými se vymezují určité činnosti, životní období nebo jednotlivé části církevního roku. Vše má být podřízeno Kristu Pánu. Církevní rok je zároveň Kristovým rokem. Skrze Něho, s Ním a v Něm máme všechno prožívat, a proto je církevní rok určitým rámcem do něhož zapadají všechny ostatní záležitosti prožívané v plynoucím časovém toku. Ve spojení s Ním máme také jednotlivé časové úseky začínat a končit.

Některé časové úseky máme ve zvláštní oblibě, a proto se s nimi loučíme s určitou nostalgií. Říkáme si: „To je škoda, že už je konec.” Tyto úseky nám připadají krátké. Může se to týkat také vánoční doby, zejména pokud ji prožijeme opravdu duchovně a v radostné pohodě.

Nový řád liturgického roku okruh vánočních svátků výrazně zkrátil, neboť dnes končí už svátkem Křtu Ježíšova, v neděli po 6. lednu. Vánoční svátky však působí dál přes tuto hranici. Je to vidět třeba o druhé neděli v roce: v tříletém cyklu perikop začíná sice už v prvním a ve druhém čtení souvislá četba obyčejných nedělí, v evangeliu se však pokaždé zvěstuje nějaká událost zjevení z počátku Janova evangelia (cyklus A: kázání Jana Křtitele: „To je ten, který křtí Duchem svatým”, Jan 1,29-34, cyklus B: Ondřej: „Nalezli jsme Mesiáše”, Jan 1,35-42, cyklus C: svatba v Káni: „Tak zjevil svou slávu”, Jan 2,1-12).

Vně vánočního okruhu existují ještě dva svátky, které k němu mají blízko a podle dřívějších pojmenování „Očišťování Panny Marie (Hromnice)” a „Zvěstování Panně Marii” se většinou chápaly jako svátky mariánské, ač jsou to v jádře svátky Páně. Proto se dnes také jmenují „Uvedení Páně do chrámu” (2.února) a Zvěstování Páně” (25. března). Tyto svátky jsme si již přiblížili v minulých farních listech.

Tak se vánoční doba kvůli jasné a průhledné výstavbě liturgického roku sice zkrátí, nicméně to, co v této době slavíme - zjevení a příchod našeho Pána - se rozvíjí dál i v následujících týdnech.

Ústřední myšlenkou vánoční doby je jistě téma pokoje. „Blahoslavení, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími“ (blahoslavenství Horského kázání, Mt 5,1-12), se čtou jako evangelium 4. neděle v roce cyklu A). Žít v pokoji a v dokonalosti je cílem křesťanského života. Bůh je Bohem, který chce pro člověka šalom, aby všechny jeho životní podmínky byly zdravé. Naděje v Boha je tak v posledku nadějí v mesiášské království pokoje, neboť Mesiáš se zvěstuje jako kníže pokoje (Iz 9,6: první čtení na Štědrý večer, viz i čtení z Izajáše o adventních nedělích). Protože Boží pokoj přišel na zemi už v Ježíši Kristu (Lk 2,14. Jan 14,27, 16,33, Sk 10,3), je liturgie vánoční doby zvláště proniknuta zaslíbením pokoje. Církev to vyjadřuje i tím, že každý rok prvního ledna resp. o první neděli nového roku si připomíná světový den míru a s aktuálně se střídajícími tématy. Důraz na mír nacházíme i druhé února o svátku Uvedení Páně do chrámu, kdy výzva k průvodu zní: „Vyjděme v pokoji (vstříc Kristu, našemu Pánu)!“

Zdá se tedy zcela samozřejmé, že každé bohoslužebné shromáždění je přímo zaslíbením a nadějí na Boží šalom - na pokoj, spásu, vykoupení. Samo slovo „pokoj“ se přitom neustále opakuje jako výzva i příslib, tak často, že už si jeho význam možná ani dost neuvědomujeme. To platí pro liturgické pozdravy („Milost a pokoj...“, biskupské pozdravení „Pokoj vám“), pro hymnus Gloria („Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle“), pro denní modlitby (25 z nich se soustřeďuje na myšlenku míru, pro deset modliteb nad dary i modliteb po přijímání, pět prefací, všechny eucharistické modlitby, embolismus („Vysvobod' nás ode všeho zlého, Bože, a dej našim dnům svůj mír“), pro řadu žehnacích modliteb a výzvu při propuštění.

Jak podstatná je tato myšlenka pro veškerou liturgii, tedy nejen v době vánoční, ukazuje třídní pozdravení pokoje při eucharistii, kněžská modlitba o pokoj, přání pokoje věřícím s jejich odpovědí a „znamení pokoje a smíření“ mezi shromážděnými navzájem. Pozdravením pokoje (osculum pacis) začínala původně příprava darů a vždycky bylo a je i dnes znamením společenství těch, kdo jsou navzájem spojeni v pokoji Páně. Vyjít si vzájemně vstříc má také v bohoslužbě svůj význam, zvláště pak v době vánoční, neboť gesto často vyjádří víc než pouhé slovo.

Pokoj nastává tam, kde jsou uspořádané vztahy. Platí to především o rodině, farním nebo řeholním společenství, v nejrůznějších seskupení lidí. Někdy se však stává, že velcí aktivisté, kteří na veřejnosti horlí pro mír ve světě mezi státy, selhávají ve vztahu k nejbližším. Dá se také říci, že ten úplně nejbližším je nám Pán Ježíš. Základem pravého pokoje je nezanedbaný vztah k němu. V něm má dokonalé zalíbení nebeský Otec, jak je také výslovně řečeno v evangeliu, které zaznívá na poslední den vánoční doby, na svátek Křtu Páně, kdy je v tělesné podobě holubice manifestována i přítomnost Ducha svatého, a tak se zjevuje jediný Bůh ve všech třech osobách. Boží Syn přišel mezi nás, aby do našich srdcí a vztahu vnášel pokoj pulzující v nejharmoničtějším vztazích tří božských osob. I když nejsme zdaleka schopni přijmout tento pokoj v jeho plné síle a bohatosti, zachycujeme alespoň jeho paprsky.

Svatý Jan Křtitel
podle El Greca (1605)

Asketická postava zahalená do kůže s křížem v ruce nebo s beránkem v náručí či u nohou – tak bývá zobrazován Jan, předchůdce Páně

P. Lohelius

Použitá literatura: Klemens Richter: Liturgie a život, Vyšehrad 1996.

Liturgický kalendář

Leden 2004

1. čtvrtek	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE
2. pátek	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
První pátek v měsíci
4. neděle	2.neděle po Narození Páně
6. úterý	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ
11. neděle	Svátek Křtu Páně
13. úterý	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
14. středa	Památka sv. Gotfrída, řeholníka
17. sobota	Památka sv. Antonína, opata
18. neděle	2.neděle v mezidobí
21. středa	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
24. sobota	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církví
25. neděle	3.neděle v mezidobí
26. pondělí	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
28. středa	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31. sobota	Památka sv. Jana Boska, kněze

Klanění mudrců: A. Mantegna 1495

Oznámení

- **V sobotu 3. a 17. ledna** budou pokračovat **biblické katecheze pro dospělé a společenství mladých farníků** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého.
- **Promítání videofilmu bude v sobotu 10. ledna.**

Naši světci

Svatý Bohumír (Gottfried) z Cappenbergu 13.ledna

Bohumír pocházel z hraběcího rodu Cappenbergů a přišel na svět r. 1097 na rodinném zámku ve Vestfálsku. Až do svého 25. roku žil sice ve světě, ale vedl zbožný život. Už od počátku své dospělosti hrál aktivní roli v podpoře římského papeže proti císaři Jindřichu IV. Byl oddán s Jutou s Arnsbergu. Zároveň se svým bratrem Ottou z Cappenbergu slyšel v roce 1122 kázání slavného zakladatele premonstrátského řádu Norberta z Xantenu. Ten založil v ro. 1120 v Prémontré ve Francii klášter, z kterého se řád rychle rozšířil.

Když se Bohumír setkal se sv. Norbertem v Kolíně nad Rýnem, byl tak uchvácen jeho životním stylem a kázáním, že se okamžitě rozhodl zbavit se majetku a vstoupit do začínajícího premonstrátského řádu. Společně se svou ženou Juditou a svým bratrem Ottou psředal 31. května 1122 hrad Cappenberg sv. Norbertovi a ustavil tak první založení řádu v Německu.

Otto a Judita následovali Bohumírova příkladu a přijali řeholní život nového řádu.

Další darování jeho statků ve Varlar a Ilbenstadtu sv. Norbertovi způsobilo pobouření mezi místní šlechtou, která to chápala jako hrozbu pozicím aristokracie. Vojenské tažení na klášter Cappenberg pod vedením Bohumírova zneřáčeného tchána Bedřicha z Arnsbergu bylo neúspěšné. Přes všechny tyto zkoušky zůstal Bohumír pevně rozhodnut stát se premonstrátem. Když se situace uklidnila, přijal bílý oblek z ruky sv. Norberta. Zamiloval si zvláště péči o chudé a nemocné ve špitále připojeném k opatství. Sv. Norbert ho chtěl mít u sebe v Magdeburgu, ale Bohumír se necítil dobře v hlučných severních metropolích, a dostal povolení k návratu na Cappenberg. Během zpáteční cesty v Ilbenstadtu onemocněl. Ve společenství se svými bratry a svým bratrem Ottou se se všemi takto usmířil: "Mojí bratři, skrze lásku k řádu, skrze horlivost pro Boží slávu, jsem občas některé z vás pokáral snad trochu drsněji. Nyní se vám omlouvám". Později měl vidění andělů a zvolal: "Jak nádherné, jak nádherné! Poslové mého Stvořitele a Boha konečně přišli!" S tím zesnul v Pánu 13. ledna 1127.

Je zobrazován se šlechtickou korunou, kterou odmítl kvůli Kristovu království, s lebkou pokání připomínající jeho těžké zkoušky, a s nejchudším z chudých, které miloval a kterým tak rád sloužil.

Mt 19,27-30:

" a kdo chce být mezi vámi první, ať je vaším otrokem. Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé."

*Pane, Bože milosrdenství,
ty hojně žehnáš svému služebníku Bohumírovi
a milostivě ho povoláváš do své služby.
Dej, ať smíme následovat jeho příkladu
a každý důvěřovat v tvé milující milosrdenství.
Pomoz nám nalézt tvé království jako prvním,
vidět tvou tvář v tváři chudáka,
a stát si pevně v časech zkoušky.*

*O to žádáme skrze Krista, našeho Pána.
Amen.*

P. Lohelius

*Použitá literatura: Schauber- Schindler: Rok se svatými, Kostelní Vydří 1994.
Norbertinská spiritualita - Premonstrátské nebe, Strahov 1996.*

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Dne 1. ledna 1934 přišel do Košíř nový farář P. Václav Chlumský. Zápis z tohoto roku ve farní kronice je velmi dlouhý a svědčí o obnovení aktivity farnosti. Připomeňme si z toho něco.

Hodně času i finančních prostředků bylo věnováno opravě kostela a jeho vybavení. Mezi jiným byly opraveny varhany a byl k nim pořízen motor. Řada prací byla provedena jako dar farníků kostelu a vybavení bylo také většinou získáno jako dary.

Nový farář zavedl podle přání p. arcibiskupa Kašpara večerní kázání (*ze zápisu není jasné, zda to bylo v neděli nebo v některý všední den*).

Jádrem obnovy života farnosti se stalo Sdružení katolické mládeže, které se scházelo jednou týdně i když bylo půl roku bez duchovního vedení. Sdružení bylo požádáno

o vytvoření pěveckého odboru, který by se pak stal chrámovým sborem. K tomu je v závorce připsáno: „Hudba a zpěv působením radia a hojnou návštěvou biografů a sportu v Čechách téměř zanikaly.“ a to i nám, myslím, může znít aktuálně. Dirigentem se stal JUDr. Miroslav Duchoň. V říjnu měl sbor 42 (!) činných členů.

Skupina katolické mládeže uspořádala v březnu dvoudenní duchovní cvičení, které vedl vdp. Leopold Škarka, profesor arcib. gymnázia.

Procesí o Vzkříšení šlo ulicemi Plzeňskou, Donátovou, Třebízského, Vrchlického a Erbenovou. Dříve se chodilo jen po hřbitově. Také o Božím Těle šel průvod ulicemi města. Drůžiček bylo více než 300. (*Umíme si to vůbec představit?*) Oltáře byly u pomníku biskupa Thun-Hohensteina na hřbitově, druhý u pivovaru (*to je snad až u dnešní benzinové pumpy na Vrchlického ulici*), třetí pod Černým vrchem a čtvrtý u lékárny p. Lamače (*dnešní lékárna u Zvonu*).

V červnu konala košířská mládež zasvěcení Božskému Srdci Páně. Promluvy po tři dny konal místní duchovní správce. Sv. Svátosti přijalo 99 mladých lidí.

V neděli po sv. Václavu se konalo po 32 letech procesí k soše sv. Václava na Václavce (*v Musílkově ulici*).

V r. 1935 je řada zápisů věnována darům pro vybavení kostela. Kostel ale také utrpěl ztrátu. Při zvonění klekání na Boží Tělo se uvolnil ze stolice zvon, spadl a rozbil se. Díky Bohu se nikomu nic nestalo.

M.P.

Umíme se modlit ?

Pokračování 1

Neuráží to snad Boha, když k němu voláme jenom proto, že něco potřebujeme?

Neuráží matku dítě, které umí poprosit. Uzná svou závislost. Evangelium nás učí podobné důvěrnosti k nebeskému Otcí:

„Proste a dostanete... Jestliže vy, lidé zlí, dovedete dávat svým dětem dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá dobré dary těm, kdo ho prosí“ (Mt 7, 7-11).

Jistě se však nemůže celý rozhovor s Bohem vyčerpat jenom prošením. Jsou snad také jiné druhy modlitby?

Dítě, které umí poprosit, se naučí také poděkovat. Vedle prosebných modliteb čteme ve Starém zákoně i mnoho děkovných hymnů. Jsou zvláštního rázu. Hebrejšťina neznala slovo „děkuji“. Staří Semité dávali díky tím, že velebili osobu, která jim udělala dobře. My bychom dnes řekli: Děkuji ti, že sis na mne vzpomněl.“ Hebrejský způsob je: „Velebí má duše Pána... Veleben bud' Hospodin, Bůh Izraele....Chvalte Pána všechny národy...“

Podle našich zvyků postupujeme tak, že nejdříve o něco poprosíme. Když to dostaneme, poděkujeme. Písmo však vybízí lidi, aby Boha stále velebili. Mají tedy děkovat dřív, než něco dostali ?

Vidíme v Písmě skutečně zvláštní postup. Je v něm však jistá logika. K Bohu se přistupuje s důvěrou. Ta důvěra pak roste, když si vzpomeneme, kolik věcí už jsme v minulosti od Boha dostali, když mu za to nejdříve poděkujeme a potom teprve přidáme poslední prosbu, o kterou nám dnes jde. Židovská liturgie tedy začínala „díkůvzdáním“, zvoláním „Rozpomeň se Bože!“, vypočítáním velkých darů a činů Božích. Křesťané to převzali. Proto se naše hlavní bohoslužba jmenuje *eucharistie*. Je to řecké slovo a znamená poděkování, co pro nás

vykonal Ježíš. Když si to připomeneme, požádáme pak s velkou důvěrou o to, co nám dnes leží na srdci.

K dobrému příteli však nechodíme jenom prosit a děkovat. V rozhovoru se také naslouchá, co mluví ten, kdo je moudřejší! Nemá být něco podobného i v rozhovoru s Bohem?

To právě vystihuje druhá definice modlitby: pozdvižení mysli k Bohu. Pochází z řecké filosofie. Křesťané ji však přijali a dali jí hlubší smysl. Nemá to být jenom přemýšlení o Bohu, ale skutečné naslouchání Božímu hlasu všude, kde mluví: v Písmu, v přírodě, v hlasu svědomí, v liturgii. Typický projev tohoto druhu modlitby je duchovní četba a rozjímání.

Jak přesvědčit toho, kdo se nechce modlit, aby začal?

Snad není dobré začínat modlitbou. Povzbuzujeme ho, aby dělal dobře všude, kde může, co nejvíc. Jen ať se snaží pracovat pro rodinu, pro chudé. Jednoho dne sám pochopí, že na to nestačí a že je „ bez Božího požehnání marné lidské počínání“.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Pro ty, kteří se dobře modlí, je stejně nebezpečné, daří-li se jim v modlitbě dobře, nebo jsou-li při ní vyprahlí: úspěchem duch snadno zpyšní, vyprahlost svádí k omrzlosti.“

Nejvíce ze všeho potřebujeme modlitbu. Modlitba je duší lepšího života, v ničem však neoklamává ďábel dobré duše tak, jako právě v modlitbě. Nejlepší věci jsou vystaveny největším nebezpečím.

Nikdy nežádej to, co je příliš vznešené nebo mimořádné. Je v tom více nebezpečí než užitku. Co se odchyluje od obyčejného, zavání pýchou. Střední cesta je nejjistější.

Jak mnoho nepřátel má modlitba! Roztržitost ji zkracuje, vyprahlost ji vysušuje, starosti ji odkládají, ďábel v ní překáží, a co je obzvlášť podivuhodné, sama útěcha ji kazí a slast ji vysiluje.

Jen tehdy bude modlitba Bohu milá a tobě prospěšná, je-li pokorná, jestliže se neodchyluje od všeobecného způsobu a řídí-li se spíše cizím návodem než vlastní chutí. Ne vždycky prospívá to, co chutná.

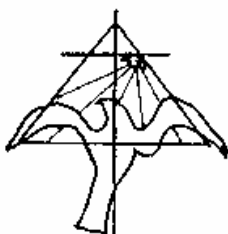
Poznáváme naše farníky

V lednu 2004 dovrší krásné životní jubileum **ing. Alexandra Průšová**, častá návštěvnice kostela sv. Jana Nepomuckého. „Naše Saša“, jak jí říkají její přátelé, statečně bojuje se svým zdravotním handicapem i s nedávnou ztrátou svého milovaného manžela. Její hluboká víra spojená s nezdolným životním optimismem a velkým smyslem pro humor může být příkladem všem nám, kteří těžce neseme své životní nepřízně.

Hodně zdraví a Božího požehnání do dalších let!

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné

Únor

BUĎTE DOKONALÍ...

(Mt 5,48)

Moderní společnost oplývá nejrůznějšími organizacemi, které nabízejí jednotlivcům i firmám, jak mají postupovat, aby dosáhli patřičného úspěchu, co nejlepší a nejrychlejší cestou.

Cesta k duchovní zralosti nebývá moc rychlá, ale je často dlouhodobá a namáhavá. Také potřebuje jasné a účinné prostředky. Můžeme se na některé z nich zaměřit k prohloubení našeho duchovního života v následující postní době, abychom důsledněji následovali Krista.

Lišíme se navzájem nejen povoláním a stavem, ale také stupněm mravního a duchovního života. Následující prostředky na cestě k dokonalosti však nejsou určeny jen pro nějakou výlučnou skupinu s mimořádnou duchovní úrovní, ale pro všechny stupně. Rozdíly budou jistě patrné ve kvalitě s jakou se uplatní.

1) Prvním hlavním prostředkem čili *nositelem* dokonalosti je **vnitřní modlitba**. Ve vnitřní modlitbě přemýšlíme o věčných pravdách a upevňujeme svou vůli, abychom podle nich zařídili celý svůj život. Pod vlivem smyslového poznání zapomínáme totiž na Boha neviditelného, ve vnitřní modlitbě nás vždy živěji proniká a naplňuje neviditelná, ale tím skutečnější všudypřítomnost Boží. Vnitřní modlitba je vhled do neviditelných skutečností, ve vnitřní modlitbě poznáváme vnitřní pravdy a posilujeme se k věrnému plnění vůle Boží.

2) Druhým požadavkem na cestě k dokonalosti je **usebranost mysli**, která je vlastně prodlouženou vnitřní modlitbou do celého denního života. Častěji během dne obnovujeme vědomí, že Bůh je při nás, kolem nás a v nás, prohlížíme své svědomí, pozdvihujeme srdce k úkonu lásky, abychom v sobě obnovili vědomí a sílu, načerpanou ve vnitřní modlitbě. Bez usebranosti mysli jsme hříčkou pokušení, nálad a náhod, klesáme z chyby do chyby, ztrácíme jasný pohled do věčné skutečnosti. Praktikujeme tuto usebranost mysli tzv. **bdělostí srdce**. Je to několik pevně stanovených okamžiků - asi pět během dne, kdy opustíme myšlenkami svou práci, nemusíme ovšem navenek dávat nic najevo a

- a) živě si uvědomíme přítomnost Boží,
- b) pohlédneme náhle do sebe a ptáme se: kde je mé srdce, tedy: na co myslím, co chci a co mnou hýbe?
- c) pohlédneme na Boha a srovnáme, zda city, hnutí, touhy našeho srdce se srovnávají se srdcem Božím,
- d) lítostí, nápravou, sebepřemožením ihned srovnáme své srdce do souladu se srdcem Božím.

3) Třetí pomůckou duchovního života je **duchovní četba**. Ve vnitřní modlitbě mluvíme s Bohem, ve zbožné, pokorné, pozorné a pravidelné četbě, především Písma Svatého, mluví Bůh k nám. Bez duchovní četby brzy vyschne pramen vnitřní modlitby a usebranosti mysli. Načerpá-li duše z duchovní četby, je plná jiného obsahu, protože duše musí mít nějakou myšlenkovou náplň.

4) Konečně jako čtvrtý pilíř duchovního života je **zpytování svědomí**. V něm poznáváme, jak jsme byli - ve světle vnitřní modlitby a usebranosti mysli - věrní vůli a vedení milosti Boží.

Ve **všeoecném** zpytování svědomí zkoumáme všechny chyby a hříchy buď uplynulého dne nebo určité doby. V **částečném** (čili zvláštním) zpytování svědomí si všímáme určité jednotlivé chyby, kterou si chceme odvyknout. Sledujeme, zda poklesků v tomto směru ubývá nebo přibývá a podle toho činíme předsevzetí. Bez částečného zpytování svědomí je pokrok k dokonalosti takřka vyloučen.

Tyto čtyři prostředky jsou samy ze sebe nutné pro toho, kdo chce stoupat v dokonalosti. Jsou to prostředky ze strany člověka.

Ze strany Boží jsou hlavními prostředky **svátosti**, především **sv. přijímání a mše svatá a pravidelná zpověď**.

Oboje tyto prostředky, lidské i božské, vyžadují, aby jich člověk užíval **soustavně a vytrvale, dobře a věrně**.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Únor 2004

1. neděle	4. neděle v mezidobí
2. pondělí	Svátek Uvedení Páně do chrámu
4. středa	Památka sv. Bedřicha, opata
5. čtvrtek	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. pátek	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů První pátek v měsíci
8. neděle	8. neděle v mezidobí
9. pondělí	Památka sv. Scholastiky, panny
10. úterý	Památka sv. Hugona, prvního opata Premontré
11. středa	Panny Marie Lurdské
15. neděle	6. neděle v mezidobí
17. úterý	Památka sv. Evermoda, biskupa
22. neděle	7. neděle v mezidobí
23. pondělí	Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka
25. středa	POPELEČNÍ STŘEDA - den přísného postu
29. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ

- *Liturgie postní doby nás vede k vnitřní duchovní obnově a vybízí nás k větší soustředěnosti, sebeovládání, kajícínosti a smírnému odčiňování hříchů.*
- *Také ti, kdo v této době přijímají svátost manželství, mají být upozorněni, aby při svatbě pamatovali na vážný ráz této liturgické doby.*
- *V době postní je zakázáno zdobit oltář květinami, kromě 4. neděle postní, slavností a svátků.*
- *Od Popeleční středy až do Bílé soboty včetně se vynechává v liturgických textech každé "Aleluja".*

Oznámení

- **Biblické katecheze a společenství mládeže bude v sobotu 7. a 21. února.**
- Společenství mládeže pořádá v sobotu 14. února besedu na téma „**Infekce HIV a onemocnění AIDS; základní poznatky, výskyt ve světě a v ČR**“. Zváni jsou všichni zájemci, věková kategorie nerozhoduje.
- **Nedělní výprava mládeže a ministrantů na staroslavný Vyšehrad k relikviáři sv. Valentina** s prohlídkou basiliky sv. Petra a Pavla a rotundy sv. Martina se uskuteční **15. února**. Sraz je v 15,00 před basilikou sv. Petra a Pavla na Vyšehradě, případně ve 14,30 na tramvajové zastávce linky č. 7 u Anděla. Srdečně mezi sebe zveme i nové tváře mladších ročníků. **Překvapení v programu.**
- **Postní duchovní obnova** bude **v sobotu 28. února od 15,00 hod.** Po první rekolekční promluvě následuje svátost smíření, v 17,00 hod. pobožnost křížové cesty a v 17,30 hod. slavení eucharistie s druhou rekolekční promluvou.

Zpráva o činnosti Společnosti Přátel košířských kostelů v roce 2003

Po uplynutí ročního období je dobré, podívat se na naši činnost a poinformovat o tom celou farní rodinu. Podávám zde přehled událostí v naší farnosti tak, jak je plynoucí čas přinesl a naše paměť vč. písemných záznamů a jiných dokumentů zachytila.

Tak v průběhu celého roku vycházel každý měsíc náš Košířský farní list - KFL - především zásluhou členů Technické redakce a našeho duchovního správce, kteří této činnosti věnovali mnoho svého času. KFL má průběžně duchovní náplň vždy aktuální podle současného období církevního roku, ale přináší také informace o různých činnostech např. našich ministrantů, turistické činnosti skupiny našich mladých farníků, o prováděných údržbářských pracích v obou našich chrámech a v mariánské kapičce na Klamovce. Kromě toho náš KFL průběžně přináší informace o pořádaných farních poutních zájezdech, o sbírkách na různé konkrétní účely, o přednáškách v našem farním sále, o promítání filmů a jiných společenských událostech s naší farností souvisejících. Důležitou součástí KFL je také rubrika "Poznáváme naše farníky", v níž jsou informace o křtech, svatbách a významných životních jubilejích členů naší farní rodiny. S velkým ohlasem a účastí se setkala uspořádaná přednáška známého vědce - astrofyzika Dr. Jiřího Grygara na téma Velký třesk a Bible. Zájem o ni a účast značně přesáhl hranice naší farnosti.

Jinou důležitou kapitolou činnosti Společnosti Přátel košířských kostelů - SPKK - je spolupráce s řemeslnými subjekty - firmami, provádějícími opravy a údržbu našich kostelů a mariánské kapičky. Na tomto poli se podařilo zabezpečit rekonstrukci elektroinstalace u sv. Jana, ještě před tím v kapli P. Marie Nanebevzaté a též některé nutné el. instalační práce u Nejsvětější Trojice. Značnou pozornost věnujeme zejména údržbě a opravám střech ve všech zmíněných objektech, zatékání do nich je totiž závada velice nebezpečná, stavby ohrožující. Kromě pracovníků profesionálních firem se na této činnosti podílejí nemalou měrou obětavě naši

horolezci. Podařilo se také zajistit instalaci bezpečnostního žebříku v přístupu z věže na střechu a osazení nových pletivových polí v oplocení v Nepomucké ulici a v západní části pozemku za misijním křížem.

Další nezanedbatelnou činností, nad níž mají členové SPKK záštitu, je pravidelné pořádání velice oblíbených táboráků na začátku a na konci školního roku. S radostí se jich zúčastňují nejen příslušníci naší mladé generace, ale též mnozí farníci zralejšího věku. Se stejným úspěchem se setkává rovněž každoroční svatomikulášská besídka, spojená s nadílkou.

V současné době je ve stavu příprav konání Valné hromady SPKK, na které bude zvolen nový výbor a Ekonomická rada naší Společnosti. Výbor, podle platných Stanov, schválených 12. února 1991 bude sedmičlenný. Rozšíření na dvanáct členů, realizované na minulé Valné hromadě v listopadu 2001, se ukázalo jako veskrze nepraktické a zcela formální.

Leden 2004

Dš

-- Známí a méně známí svatí v měsíci únoru --

Veronika

(7.února)

Veronika je uctívána jako Ježíšova učednice, patronka farních hospodyň, pradlen, tkalců lnu, obchodníků lnu, švadlen prádla, za dobrou smrt, při těžkých zraněních a krvácení.

Liturgicky se neslaví. Ve světském kalendáři je uvedena 7. února, v publikaci Schaubert-Schindler: Rok se svatými, Kostelní Vydří 1994 je připomenuta 4. února.

Jméno je odvozeno možná od „vera ikon“ (pravý obraz). Ačkoli mnohé mluví proti skutečné existenci Veroniky, je dnes jednou z nejlidovějších svatých vůbec. Je velmi uctívána. Podle legendárního podání prý byla Veronika učednicí Ježíše Krista a na jeho křížové cestě mu podala potní roušku. Odtud pochází titul obrazu: Veronika s potní rouškou“. Podle jiné legendy prý měla Veronika, která byla dříve nazývána také „Beroniké“, ve svém vlastnictví roušku, na které bylo možno vidět tvář Ježíše Krista. Když žena o tom jednou vyprávěla vyslanci císaře Tiberia, pozval ji vyslanec k lůžku těžce nemocného panovníka, Tiberius měl podle legendy na hlavě vosí hnízdo. Když spatřil obraz Božího Syna, byl prý v témž okamžiku uzdraven. Rozdílnost legend také vysvětluje, proč je Veronika rozdílně znázorňována. Ve středověkých náboženských hrách mívala Veronika pevné místo. Ještě dnes je hlavní postavou šestého zastavení křížové cesty. Ovšem bádání se vždy vyslovovala proti existenci Veroniky. Není také v římském martyrologiu.

Je zobrazována jako matrona. V rukou drží rozloženou roušku s Ježíšovým obrazem, na hlavě má čepce nebo závoj.

Malba ze 14. století, obrazárna v Mnichově.

P. L.

UMÍME SE MODLIT

pokračování 2

II. KE KOMU SE MODLÍME

Koho oslovujeme ?

Modlitba je rozhovor duše s Bohem. Ale je také účast na „rozhovoru“, který od věčnosti vedou tři Božské Osoby mezi sebou. Tedy i naše modlitba se obrací k Bohu Otci skrze Syna v Duchu svatém. Je to náš výstup, který odpovídá sestupu milosti. Všecko dobré totiž k nám přichází od Otce skrze Syna v Duchu svatém a my v Duchu skrze Syna smíme říci: „Otče náš!“

Co znamená modlit se „ve jménu Krista“?

Jedná-li státní autorita „ve jménu zákona“, požaduje to, co je v zákoně ustanoveno. Když někdo zastupuje vyšší osobu a jedná „jejím jménem“, dělá to podle směrnic, které dostal. Kněz, který rozhřešuje hříchy jménem Božím, odpouští lidem to, co jim chce odpustit Bůh. Podobně je tomu, i když se modlíme „jménem Krista“. Žádáme o to, co nám chce on sám u Boha vyprosit, a to může být jenom dobro. Za nic jiného se tedy modlit nemůžeme než za dobro.

Je každá modlitba skrze Syna?

Ježíš sám o sobě řekl, že je jediná brána, která k Otci vede ((Jn 10,1). Není tedy jiný přístup k Bohu než skrze něho.

Kdo Krista nezná, může se modlit?

Kristus chce spasit i ty, kteří ho na této zemi nepoznali. Hledali-li dobro a pravdu, na věčnosti poznají, že to dobro a pravda má „jméno Ježíš, před kterým se sklání každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí“ (Flp 2, 10). Je tedy každá pravá modlitba skrze něho a s ním – a v něm k Bohu Otci všemohoucímu.

Proč se modlíme v Duchu svatém?

Podle sv. Pavla je Duch svatý Duch synovství, který v našem srdci volá: „Abba, Otče“ (Řím 8, 15; Gal 4, 6).

On nás učí, zač se máme modlit a on dává naší modlitbě sílu Boží, spojuje naše volání k Bohu s hlasem Krista.

Modlitba sv. Ignáce

Duše Kristova, posvět' mne
tělo Kristovo, uzdrav mne
krvi Kristova, napoj mne
vodo z boku Kristova, obmyj mne
umučení Kristovo, síliž mne
Ježíši dobrý, vyslyš mne
ve své rány ukryj mne

odloučit nedej od sebe
úkladu zlého ochraň mne
v hodině smrti navštiv mne
přijít k sobě přikaž mně
na nebi věčně ať chválím t
na věky věkův! Amen

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Dnešní čtení ve farní kronice začínáme na Nový rok 1936. Byla provedena Velká Rybova pastorální mše (první provedení bylo o vánocích) a nával byl tak velký až k celebrujícímu knězi, že ministrant nemohl ani přenést misál.

Po celý rok jsou zaznamenávány dary kostelu: drobné opravy a výbava. Velkou opravou bylo postavení nového betonového kůru během letních měsíců (*vše se týká kostela Nejsv. Trojice*).

Obnoveny byly poutě na Svatou Horu. Dne 21. června vyjelo 6 autobusů s 260 účastníky poutě. Dalších 100 muselo být odmítnuto pro nedostatek dopravy.

Ve farní kronice je zmínka o tom, že pan Lenkvík z Hostomic pod Brdy (to bylo předešlé působiště P. Chlumského) dokončil, na žádost faráře P. Chlumského, první díl kroniky Košíř o 393 stranách. Následujícího roku pan Lenkvík bohužel zemřel, ale farní kronika se zmiňuje o dvou dílech kroniky Košíř, kterou napsal.

I v dalším roce 1937 je hojně zápisů o darech věnovaných kostelu a o dalších stavebních opravách. Pro doprovod zpívané mše sv. byly pořízeny tympány.

Zápisy z r. 1938 jsou poznamenány politickou situací a je z nich patrná velká nejistota. "Národ žije ve stálé obavě o svou budoucnost. Silně roste úcta k sv. Václavu. Skoro po každé mši sv. lid spontánně zpívá 'Sv. Václave, vévodo české země . . .!'".

Je zde první zápis o stavbě nového kostela. (*Víme, že úmysl postavit nový kostel v Košířích vznikl ovšem už dávno před tím a že též byly konány finanční sbírky.*) Je bohužel trochu hořký, neboť konstatuje, že jednání na radnici bylo neúspěšné a že je znát odpor ke stavbě kostela.

Dostali jsme se ve čtení kroniky do doby, kterou již někteří z nás pamatují. Doplnění čtení kroniky o osobní vzpomínky by mohlo být zajímavé.

Podle košířské farní kroniky.

M. P.

Odešli od nás

*Moudří se budou skvít jako zář oblohy
a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti,
budou zářit jako hvězdy na věčné věky.*

Dan 12,3

Na Slavnost Zjevení Páně odešel společně s Mudrci věčně na nebesích chválit Pána **Msgre ThLic. Jiří Reinsberg**, papežský prelát, emeritní farář v chrámu Matky Boží před Týnem.

Věrný sluha Boží absolvoval teologická studia v Římě, kde také přijal 19.12.1942 kněžské svěcení. Na věčnost odešel krátce po 61. výročí svého posvěcení, téměř v 86 letech.

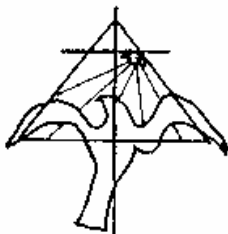
Otec Jiří, od mládí až do konce života zanícený skaut, poznamenal životní dráhu mnoha těch, kterým byl vzorem a útočištěm v dobách nejtemnějších. „Vždy připraven“ ke službě rozdával ze svého bohatého intelektu, vzdělání, uměleckých sklonů, životní moudrosti a nepřeborného humoru všem, kteří k němu přicházeli se svými drobnými potížemi i životními katastrofami.

Upřímné díky široké obce věřících, které tak laskavě vedl na cestě k Bohu.

R.I.P.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků

Neprodejné

Březen

POKÁNÍ

Celý měsíc březen letos prožijeme v postní době. Máme znovu velkou příležitost upevnit své spojení s Kristem, prohloubit svou účast na jeho životě, být více s ním, což je hlavní náplň křesťanského života.

Celý náš život má být podle Božího Syna: mít v sobě jeho život, který čerpáme z pramenů spásy - ze svátostí, především z Eucharistie, a mít v sobě jeho smýšlení, přijaté z pramene Božího slova, zvláště z evangelia.

Máme však v sobě zákon, který odporuje zákonu ducha: pokaženou přirozenost, nakloněnou ke hříchu. Z ní vyrůstají různé vášně, zvyky a vlastnosti, které jsou pro nás pramenem hříchu. Tyto vlastnosti a vášně nejsou samy hříchem, ale hříchem jsou úkony, které z nich plynou.

Kdo má nějakou vášeň, třeba sebesilnější, ale přemáhá ji, ten hřích nemá, naopak přemáhání vášně je mu pramenem zásluhy. Ale tato vášeň je mu vždy nebezpečím hříchu. Dopustí-li se někdo hříchu tím, že je překvapen nebo zaskočen vášní nebo návykem, který nechce odstranit, je pak jeho hřích zaviněný, třeba by jej učinil nevědomky a bez pozornosti. Proto je třeba, abychom tyto vlastnosti a náklonnosti ke hříchu vykořeňovali.

Toto vykořeňování se jmenuje očišťování. Oblast očištná neboli očišťování neznamená snad svátost pokání, v níž se očišťujeme od hříchů, ale znamená *odvykání těchto náklonností*, v nás zakořeněných.

K očištění od nich, čili odvyknutí je třeba dvojího:

a/ **milosti**, kterou si získáváme snažnou a usilovnou modlitbou. To je první a hlavní podmínka,

b/ **sebezáporu**, což je podmínka těžší, ale stejně nutná. "Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe!" - rozhodně prohlašuje Kristus Pán.

V kázáních Kristových se stále ozývá slovo **pokání**, což vlastně znamená **změnu**. Přicházíme totiž na svět v pokažené přirozenosti, nakloněné ke hříchu. Ke hříchu sebelásky, která je ústředním zdrojem všech hříchů, nás svádí tato přirozenost a každé její hnutí. Nad těmito hnutími, které se projevují touhou nebo vzrušením musíme vládnout svým duchem, to jest: rozumem, vůlí a srdcem, vedenými milostí.

Abychom však nebyli těmito hnutími překvapováni, takže by nebylo času na rozumnou úvahu, rozvahu a volbu, a abychom nebyli těmito hnutími přemáháni, je třeba se *přeměňovat* a nabýt trvalé nadvlády duše nad tělem. A tato snaha se provádí *pokáním*, které znamená ve svém původním významu *změnu myslí*.

Máme-li sebe přeměnit, znamená to přeměnit jak tělesnou /tedy smyslovou/ tak i duševní stránku, protože obě podléhají vlivům pokažené přirozenosti. Proto usměřňujeme pokáním oba zdroje svých hnutí, oblast tělesnou i duševní. Abychom pak prováděli skutečně tuto změnu své přirozenosti, užíváme různých rozhodnutí vůle, úkonů sebevýchovy a sebepřemáhání, které nazýváme společně: *kajícností*.

Kajícnosti čili kající skutky obyčejně začnou prakticky u tělesné stránky a jejich úkolem je, abychom tělesné vášně trvale zkontrolovali a zvládli. *Kající skutky se tedy obracejí především k zvládnutí smyslů*. Smysly jsou branou do mysli. Proto ovládáme *zrak* tím, že mu nedovolujeme dívat se na věci, svádějící ke hříchu. To jsme dokonce povinni, tušíme-li, že by nás některý pohled skutečně ke hříchu svedl. Abychom však nabyli nadvlády nad zrakem, omezujeme jej i tak, že si určíme *nepodívat se* po nějakou dobu na určitou i nevinnou věc, tedy si odřekneme zrakovou zábavu (televize, film atd.) nebo jakékoliv zvědavé pohledy a vůbec to, kam nás zvědavost mimořádně láká.

Podobně ovládáme sluch. Pod hříchem jsme povinni neposlouchat řeči zkažené. Ale pro dokonalé sebeovládání si můžeme odříci i dovolené naslouchání, např. hudbu, rozhlas atd. Abychom byli lidmi pevnými, kteří dovedou všechno snášet, je potřeba se naučit snášet bez rozčilování i zvuk nepříjemný. Tentýž postup je i při chuti, čichu a hmatu. To vše pak je cesta k dokonalému upevnění vůle a ducha, abychom nebyli otroky vášní a nálad! Pevná sebevýchova vede tedy k nadvládě ducha nad tělem. Tato sebevýchova se nazývá *kajícností smyslů*.

Je jednak

a/ **trpná**, když snášíme trpělivě nebo dokonce oddaně do vůle Boží vše, co na nás Bůh sešle nebo dopustí, např. nemoc, bolest, zklamání, špatné počasí, zimu, horko...

b/ a také **činná**, kdy sami z lásky k Bohu a z touhy po vzestupu duše a z touhy po převaze ducha nad tělem - si ukládáme a konáme kající skutky např. půst, jednoduchost v oděvu, bydlení a citelný sebezápor.

Bez práce nejsou koláče. Bez boje není vítězství. Bez pokání není pravý pokoj a radost ve spojení s Kristem. Proto neváhejme s vykročením na cestu svatopostní horlivosti.

P. Lohelius

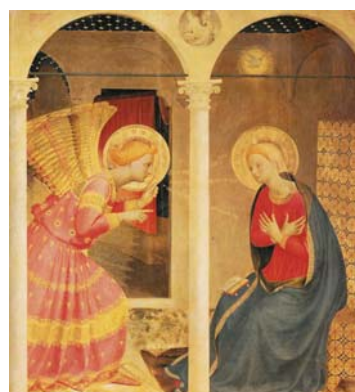
Liturgický kalendář

Březen 2004

7. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
14. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ
19. pátek	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
21. neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ
25. čtvrtek	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
28. neděle	5. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

- **Křížovou cestu** se modlíme v postní době vždy **přede mší svatou v 17 hod:**
pátek - Nejsvětější Trojice
sobota -sv. Jan Nepomucký
- **Biblické katecheze pro dospělé a společenství farní mládeže** bude **v sobotu 6. a 20. března** po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana.

"Zvěstování"
Fra Anselmo (1400-1455)

- **Divadelní hra Dny noci - Poslední měsíce života sv. Terezie z Lisieux** bude uvedena ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého **v sobotu 13. března od 18,15 hod.** Srdečně zveme Vás i Vaše přátele.
- Ve dnech **26.3. a 27.3.04** bude udělena **svátost nemocných** při večerních bohoslužbách. Zájemci se mohou přihlásit v sakristiích našich kostelů.
- Promítání amatérského filmu Václava Plíška z cesty po Svaté zemi s výstavou fotografií se uskuteční **v sobotu 27. března od 18,15 hod.**

Pozvání na divadelní hru Dny noci-Poslední měsíce života sv.Terezie z Lisieux

Milí farníci,

Je to už rok a půl, co jsme společně v počtu 22 košířských farníků v čele s P. Lohelem navštívili divadelní představení Tereška v divadle Komédie, kde hlavní roli sv. Terezie od Dítěte Ježíše hrála naše farnice Lucie Trmíková-Nebeská.

Tento měsíc máme vzácnou příležitost shlédnout další divadelní hru s názvem Dny noci – Poslední měsíce života sv. Terezie z Lisieux (květen – září 1897). A nemusíme chodit daleko, protože divadlo Miriam přijede tentokrát za námi do našeho farního sálu kostela sv. Jana Nepomuckého v sobotu 13. března 2004 po večerní mši sv., tedy asi v 18,15 hod. V představení hry Jana Nebeského vystoupí herečky Lucie Trmíková a Elena Strupková, slova žalmů, básně Bohuslava Reynka a sv. Jana od Kříže zhudebnil Martin Dohnal a na housle bude hrát Jan Vrkoč. Představení potrvá asi 60 minut a vstupné bude dobrovolné.

Francouzský filosof jen Guitton jako první vyjádřil přesvědčení, že sv. Terezie z Lisieux měla vlastně dvojitý povolání, k rozjímavému reholnímu životu i k poezii. V představení ji můžeme poznávat z pohledu obou těchto darů, scénář napsaný na základě dochovaných deníkových zápisů sestry Anežky přibližuje život sv. Terezie v karmelitánské komunitě v Lisieux, a současně se dotýkáme i jejího literárního odkazu.

Dar básnické tvorby, schopnost vyjádřit nejlibší teologické pravdy několika jasnými větami se stává sv. Terezii neuvěřitelně mocným nástrojem pro chválu Boha, jeho řádu a jeho vůle zde na zemi.

Opřena bez vší opory

V temnotách bez paprsku světla

Jdu Láskou stravována vpřed...

Ač beze světla těžko je mi

V žití, jež rychle míjí nám,

Přece jenom na této zemi

Nebeský život lásky mám...

Na cestě, po níž musím jít

O mnohých nebezpečích vím,

leč z lásky ráda přijmu žití,

kteřé je temným vyhnánstvím.

Od května 1897 ležela sv. Terezie trvale v pokoji pro nemocné. Bývalo jí posledních několik měsíců života. V nemoci se často utíkala k Janě z Arku, hrdince, která nedošla dokonalosti ve vítězství a slávě, ale ve vězení a zradě. Také Terezie se cítí ve své nemoci jako „v temnotě kobky a řetězy přikována“. Jak sestra Terezie obtoží ve své poslední pozemské zkoušce?

V.P.

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Léta válečná 1939 - 1945

Zápisy v košířské farní kronice z této doby zaznamenávají i válečné události vojenské a politické, s postupem doby stále častěji a obsírněji. Na řadě míst i s dost velkou odvahou.

Velmi podrobně a autenticky jsou popsány dny pražské revoluce v r. 1945. To zde nelze reprodukovat, ale protože jde o bezprostřední svědectví, pokusíme se tuto část kroniky opublikovat zvlášť.

V prvních letech je dost místa věnováno stavbě kostela sv. Jana Nep. O ní jsme již obsírně psali, vybíráme proto jen důležité části.

Dne 22. ledna 1939 sloužil kardinál Kašpar mši sv. v kostele Nejsv. Trojice na památku jeho stoletého jubilea. Při té příležitosti si byl prohlédnout staveniště nového kostela. Dne 14. září prohlédla komise staveniště nového kostela a bylo získáno stavební povolení k stavbě podle plánů ing. J. Čermáka. V neděli dne 1. října, v oktávu sv. Václava, byl na staveništi - po odpolední pobožnosti - proveden symbolický výkop.

Podle rozhodnutí kardinála Kašpara měla být stavba nového kostela zahájena co nejdříve. Proto byly provedeny personální změny v Kostelním spolku. Stavba byla zadána architektům Coufovi a Drsovi a s výkopem pro opěrnou zeď bylo započato 3. května 1940. Do konce roku byl kostel zhruba postaven i s věží. Podmínky pro stavbu se stále zhoršovaly a s Boží pomocí se v r. 1941 podařilo kostel omítnout zevnitř i zvenčí. Na jaře v tomto roce zemřel kardinál Kašpar, největší dobrodinec kostela, který věnoval z fondu na kostely 370.000,- K. Zvolený kapitulní vikář prelát Bohumil Opatrný navštívil staveniště 1. května a 26. září ho navštívil sekretář nunciatury v Berlíně Msgre Forni. Ministerstvo veřejných prací věnovalo Kostelnímu spolku r. 1941 subvenci 100.000,- K.

Kaple sv. Václava v novém kostele byla posvěcena 1. února 1942 a chrámová loď dne 17. května téhož roku.

Kromě toho koupil P. Chlumský v r. 1940 od záduší města Prahy část parcely na stavbu fary u kostela Nejsv. Trojice.

Náboženský život ve farnosti probíhal pod tíhou válečné doby a pod útlakem ze strany úřadů. „ Zima 1940 je smutná, všechny potraviny jsou na lístky. Pro chudinu vyvažovala polévky odbočka Charity, jejímž předsedou je místní farář. ”

Koncem roku 1941 přišel zákaz konat jakýkoli náboženský projev mimo kostel. Skoro všechny svátky jsou zrušeny nebo přeneseny na neděle, aby lidé mohli pracovat v továrnách.

Dne 12. prosince 1941 utrpěl kostelník František Mužik zranění a zemřel. Byl to muž zbožný a svědomitý, který se těšil všeobecné úctě. Pohřben byl 23. 12. na Olšanech.

V r. 1942 se jednalo o stanovení hranic mezi farnostmi košířskou a smíchovskou, ale zatím bezvysledně.

Dne 5. července 1942 se konala primice dp. Václava Růžičky syna zvoníka z Hostomic. *Přece jen světlá událost v tíživé době.*

Dne 10. října přišlo nařízení konzistoře, že při tichých mších sv. smějí hořet jen 2 svíce, jsou zakázány obětní svíce a protektorátním nařízením zrušen stav kostelních žen (ty prováděly úklid kostelů). V březnu 1943 zrušil sv. Otec všechny posty zdrženlivosti a újmy, kromě Popeleční středy a Velkého pátku.

I v kostelech se provádějí opatření pro případ náletů.

Dále citujeme: „Válka se vleče do nekonečna. Mnoho lidí je deportováno do koncentrač. táborů, mezi nimi i mnoho kněží. Pro nepohodlné kněze zřizuje se ve františkán. kláštere v Zásmukách mírnější koncentrační tábor se 30 lůžky. ” Do Zásmuk byl deportován i smíchovský arciděkan prelát Jan Pauly.

Vikariátní úřad byl obsazen dp. Františkem Bobe z řádu Maltézských rytířů, který byl německé národnosti.

Svátek sv. Tří Králů (Zjevení Páně) v r. 1945 byl zdobrovolněn, aby se všech sil mohlo použít pro válku a zbrojení. Na Popeleční středu, 14. února, byl první nálet na Prahu, při němž byly velice postiženy Emauzy.

Byl změněn pořad bohoslužeb. V neděli byly mše sv. v 8, 9 a 10 hodin, po ní bylo zařazeno kázání, aby věřící mohli snáze kostel opustit.

Ale konec už byl blízko. Večer při májové pobožnosti dne 4. května 1945 se jako mezihra ozvaly akordy české národní hymny. Ke konci zpívány dvě sloky písně "Svatý Václave!". Po návratu z kostela byla sňata německá tabule na farním úřadě.

Během revolučních dní byly konány dvě svatby v bytě, jít do kostela bylo nebezpečné.

Na neděli 13. května byly nařízeny děkovné bohoslužby. Před velkou mší sv. zahrály fanfáry a po mši sv. zazpívány hymny. Večer po májové, která byla obrovsky navštívena, poukázal P. Chlumský na chorobné zjevy fantazie a vyzval věřící, aby při všem zachovali zdravý rozum.

To byl konec války v Košířích. Strasti ale měly pokračovat.

Podle košířské farní kroniky.

M.P.

Umíme se modlit?

Pokračování 3

Co jsou tzv. charismatické modlitby?

Tzv. charismatické hnutí touží po tom, aby si křesťané sílu Ducha svatého v modlitbě víc uvědomovali a také aby jeho přímou inspiraci pokud možná cítili. V podstatě však je "charismatická" každá modlitba a síla Ducha působí i tam, kde lidské city nestačí k tomu, abychom milost Boží vnímali.

Působí Duch svatý v každé modlitbě stejně?

Na konci světa, jak věříme, má být proniknuta Duchem Božím celá církev a celý vesmír. V naší době, která je dějinami spásy, se toto pronikání děje jenom postupně. Plny Ducha svatého jsou jenom modlitby svátostné. Proto mají neomylnou sílu. Když se např. kněz modlí eucharistickou mešní modlitbu, promění silou Ducha svatého chléb a víno v tělo a krev Krista.

Jakou sílu Ducha připisujeme modlitbám každého křesťana?

Těžko je odhadnout milost lidskými měřítky. Přesto však považujeme účinnější modlitbu toho, kdo je světlejší, dokonalejší. Je totiž víc Duchem svatým proniknut. Proto také lidé často prosí o modlitbu ty, o kterých věří, že jsou více Bohem proniknuti.

Je-li každá modlitba "skrze Pána našeho Ježíše Krista", proč se obracet ještě ke svatým? Proč vzývat o pomoc P. Marii, anděly, mučedníky,...

Říkáme-li, že se modlíme "skrze Krista a s Kristem", myslíme to ne v historickém smyslu, ale v dogmatickém. Ježíš není osobou, která kdysi žila a dnes už tu není. Apoštolé se po jeho nanebevstoupení rozešli do celého světa, ale byli si vědomi, že je Kristus s nimi. Svatí jsou všichni ti, ve kterých on žije. Modlíme-li se tedy spolu s Ježíšem, modlíme se současně se všemi svatými na nebi i na zemi. Jenom taková modlitba je v plném smyslu "skrze Krista".

VÝPRAVA MLADÝCH NA VYŠEHRADE

V neděli odpoledne 15. února se vypravila skupina košířské mládeže a ministrantů na staroslavný Vyšehrad. Celkově se před bazilikou sv. Petra a Pavla sešlo 9 mládežníků z Košíř a dvě mládežnice ze Slezska a Slovenska. Ani tentokrát, ač srdečně zvány, nepřišly žádné nové tváře mladších ročníků z naší farnosti. Skutečně u nás žádné nejsou?

Před bazilikou nás přivítal pan probošt Doležal a podal nám přesný historický výklad o Vyšehradu. Sděлил také, že minulý

den začala „nová etapa“ příchodem sester z Polska. Po podrobném výkladu jsme si sami prohlédli baziliku, kde jsme měli domluvený volný vstup. Hned za pokladnou se nachází stálé místo pro relikviář sv. Valentina, který však byl prázdný. Předešlý den na svátek sv. Valentina se totiž v bazilice konala slavnostní mše sv. pro všechny zamilované. Tuto novou tradici poutí založila vloni Vyšehradská kapitula, která tento relikviář vlastní. Ohlas slavnosti byl příznivý. Přítomný zaměstnanec nám sdělil, že příslušná firma, která vrátí relikviář na jeho původní místo, přijede až zítra a návštěvníci ho tak dnes již nemohou vidět. Nicméně za chvíli udělil košířské skupině výjimku a odemkl sakristii, kde jsme si mohli relikviář prohlédnout.

Zmíním se nyní trochu o životě sv. Valentina, protože je v povědomí lidí jeho svátek zdeformován horlivou snahou obchodníků na něm vydělat. Jak mi předtím sdělil v telefonickém rozhovoru P. Verner, Vyšehradská kapitula se snaží o napravení tohoto zkresleného obrazu světce.

Tedy, Valentin z Terni byl ve 3. století biskupem, který přes císařský zákaz zasnub a svateb na území Říma, tajně oddával zamilované páry a mužům radil, aby nepropouštěli své ženy odcházením do válek. Tím si vysloužil mučednickou smrt, kterou si 14. února připomínáme jako poselství o tom, že láska, která je silnější než nenávisť, se jako živá štafeta předává z generace na generaci.

Po prohlídce bohaté vnitřní výzdoby baziliky jsme se společně vydali na přilehlý hřbitov a procházeli kolem náhrobků českých velikánů a významných osobností. Poté byla pro naši skupinu otevřena ještě rotunda sv. Martina, která je nejstarší pražskou rotundou z poslední třetiny 11. století, v současné podobě po renovaci roku 1880. Při prohlídce jsme si připomněli další, tentokrát déle trvající tradici na svátek sv. Martina. Ten večer přichází průvod s dětmi, slouží se poutní mše sv. a po ní vždy přijede jezdec na koni připomínající sv. Martina s jeho pověstným pláštěm.

Před rotundou jsme telefonicky pozdravili vyšehradského kanovníka P. Františka Vernerera, který působil v Košířích před P. Lohelem, snad 40 let. Původně jsme ho chtěli všichni navštívit, ale P. Verner byl po dvou operacích a necítil se dobře. Právě ležel. A tak jsme mu vyřídili, že na něho myslíme a všichni ho zdravíme. Byl potěšen a také všechny zdraví.

Na závěr jsme se pokochali krásou Prahy pěkným pohledem z hradeb a výlet jsme tak zakončili.

V.P.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Kdo statečně přemáhá svou povahu, od přirozenosti ke ctnosti méně nakloněnou, bude dvojnásob bohatší na zásluhy než ten, jehož povaha je od přirozenosti mírná a poddajná, takže mu nedělá velké potíže.

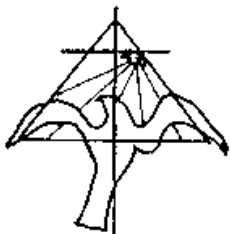
Špatně by posuzoval, kdo by podle zevnějšího mírného chování člověka usuzoval na jeho ctnost. Abychom si získali spolehlivé měřítko pro ctnost, nesmíme se dívat jen na to, jak se kdo chová navenek, nýbrž hlavně na to, jak se vnitřně přemáhá.

Je to velikým darem naší přirozenosti, chtít se opravdu do něčeho pustit. Přistoupí-li k naší vůli ještě čin, brzy se ukáže, že usilovnou snahou dokážeme to, co nám nebylo dáno přirozeností.

Žádná povaha není tak nepoddajná, aby se nedala změnit. Strážným duchem přirozenosti je zvyk. Ten dokáže přirozenou povahu tak změnit nebo přetvořit, že dokonce ze lvů udělá beránky. Jen odvahu a pusť se do toho!

Může-li se tedy zvyk stát tvou druhou přirozeností, jsi šťasten, poněvadž si můžeš volit svou přirozenost podle své chuti. Změň mravy a změnil jsi svou povahu, totiž původní vrozenou v nově získanou. Nejsnadnějším prostředkem v boji proti vášním je nový zvyk.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné

Duben

"TO ČIŇTE NA MOU PAMÁTKU"

Jeden můj známý se mi pochlubil, že se zúčastnil nedávno bohoslužby v jedné newyorské čtvrti. Pochvaloval si živý ráz baptistické liturgie - rytmické zpěvy s hlučným instrumentálním doprovodem, vtipný projev kazatele a živou odezvu ve smích a tleskání účastníků bohoslužby a další příjemné prvky, které prý v katolické mši dotýčný svědek postrádá.

Když jsem vyslechl jeho nadšené vyprávění, neubráníl jsem se jedné poznámce: "To podstatné tam však chybělo". Myslel jsem právě na to, co náš Pán ustanovil při Poslední večeři a co také dovršil ve své nejsvětější oběti na Golgotě. To má být uchováno v bohoslužbě zvané eucharistie po všechny dny až do skonání světa s věrným zachováním jeho odkazu: "To číňte na mou památku".

Slavit velikonoce znamená prohloubení vztahu k tajemství Kristovy smrti a vzkříšení, které je ve mši svaté obsaženo a prožíváno. Nový Katechismus připomíná, že "Ježíš dal židovským velikonočům jejich definitivní význam tím, že slavil Poslední večeři se svými apoštoly během velikonoční hostiny. Vždyť nová "pascha", přechod Ježíše k Otci skrze jeho smrt a jeho zmrtvýchvstání, je předjata ve večeři a slavena v eucharistii, jež je naplněním židovské paschy, a předjímá závěrečnou paschu církve ve slávě království." (KKC 1340).

Salvador Dalí - Poslední večeře

"Když Ježíš přikazuje, aby se opakovala jeho gesta a jeho slova, "dokud on nepřijde" (1 Kor 11,26), nežádá, aby se pouze vzpomínalo na něho a na to, co učinil. Má na mysli liturgické slavení Kristovy *památky* skrze apoštoly a jejich nástupce, slavení jeho života, jeho smrti, jeho zmrtvýchvstání a jeho přímluvy u Otce." KKC 1341.

Na Zelený čtvrtek se slaví večerní mše svatá jako připomínka Poslední večeře Páně. Pro naši víru by mohlo být užitečné ujasnit si poměr mešní oběti k oběti při Poslední večeři. Pomůže nám to k většímu pochopení podstaty mešní oběti.

Mešní oběť se neliší od oběti při Poslední večeři podstatně, ale jednak početně a také některými dalšími okolnostmi.

Že nejde o podstatný rozdíl, vysvítá z tvrzení tridentského koncilu, kde se prohlašuje o Kristu, že tutéž oběť kterou přinesl při Poslední večeři, uložil konat apoštolům, jako svým nástupcům v kněžské službě slovy: "To číňte na mou památku". Slova "To číňte" zřejmě

dosvědčují, že zde jde o tutéž oběť, kterou Kristus vykonal při Poslední večeři. Okolnosti, kterými se obě oběti liší, jsou tyto:

1. Vzhledem k počtu byla oběť při Poslední večeři první a každá následující mešní oběť je druhou, třetí atd.
2. Vzhledem k obětnímu daru, byl Kristus Pán při Poslední večeři ve stavu poníženém, smrtelném, schopen utrpení, při mši sv. je ve stavu oslaveném.
3. Obětníkem viditelným při Poslední večeři byl Kristus Pán sám, nyní obětuje neviditelně prostřednictvím kněze.
4. Oběť při Poslední večeři byla záslužnou, jako všechny činnosti Kristovy před jeho smrtí: mešní oběť však přivlastňuje ovoce oběti na kříži.
5. Oběť při Poslední večeři představovala oběť na kříži, která se měla teprve přinést: mešní oběť představuje oběť na kříži již přinesenou. - Tato anticipace se dělá kvůli tomu, že oběť při Poslední večeři měla být závětí a pak že patřila k úplnosti vykupitelského díla, protože se skrze ni mělo přivlastňovat ovoce Kristovy smrti.
6. Dále se obě oběti liší okolnostmi času, místa, obřadů, příprav atd.

Při slavení velikonoce jasně vyniká skutečnost, že Církev pochází od Krista. Je to potvrzováno nejen písemnými zprávami např. z evangelií nebo jiných knih Nového zákona, ale také především ze stálého slavení bohoslužby, kterou Pán nejen ustanovil, ale ve které jedinečným způsobem sám přebývá přítomňováním své tajemné oběti.

"Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově" - slova Apokalypsy vložená do mešní liturgie nás mají naplnit hlubokou radostí, pokud je bereme vážně s celým jejich dosahem i podle příkladu všech věrných křesťanů od začátku působení Církve. Jak to i nový katechismus připomíná: "Církev od samého počátku věrně plnila příkaz Pána. O Církvě v Jeruzalémě je řečeno:

"Setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách...Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce" (Sk 2,42.46).

Křesťané se shromažďovali "k lámání chleba" (Sk 20,7) především "první den v týdnu", totiž v neděli, v den Ježíšova zmrtvýchvstání. Od těchto dob se eucharistie stále slaví až po naše dny, takže se s ní setkáváme v každém kostele a s toutéž základní strukturou. Zůstává středem života Církve." KKC 1342 - 1343.

Nejde však jen o spojení minulosti s přítomností, ale sledujeme také naše zaměření do věčnosti. To se zcela jistě nemůže ztratit z obzoru eucharistického slavení. Můžeme dokonce být přesvědčeni, že na tom především záleží, jak dokládá nový katechismus tímto výrokem: "A tak od jednoho slavení eucharistie k druhému a hlásání Ježíšova velikonočního tajemství, "dokud on nepřijde" (1 Kor 11,26), Boží lid na svém putování jde "úzkou cestou kříže" /2. vatikánský koncil, AG 1/ k nebeské hostině, kdy všichni vyvolení zasednou ke stolu království." KKC 1344.

Pán je štědrý ve svých darech a stůl plný velikonočních milostí je každým rokem bohatě prostřen.

*I letos je naléhavý důvod přát si navzájem **požehnané prožití velikonoce.***

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Duben 2004

4. neděle	KVĚTNÁ NEDĚLE průvod s ratolestmi
8. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK večerní mše na památku Večeře Páně
9. pátek	VELKÝ PÁTEK den přísného postu
10. sobota	BÍLÁ SOBOTA
11. neděle	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
18. neděle	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)

- 21. středa** Sv. Anselma, biskupa a učitele církve
23 .pátek **Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze**
24. sobota Sv. Jiří, mučedníka
25. neděle **3.NEDĚLE VELIKONOČNÍ**
29. čtvrtek **Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy**
30. pátek sv. Pia V., papeže

Velikonoční bohoslužby:

- 4. 4. 2004 KVĚTNÁ NEDĚLE**
 9,00 MŠE SV. a průvod s ratolestmi - kostel sv. Jana
 11,00 MŠE SV. a průvod s ratolestmi - kostel Nejsv. Trojice

- 8.4. ZELENÝ ČTVRTEK**
 17,30 VEČERNÍ MŠE NA PAMÁTKU VEČEŘE PÁNĚ- kostel sv. Jana

- 9.4. VELKÝ PÁTEK**
 15,00 KŘÍŽOVÁ CESTA - kostel Nejsvětější Trojice
 17,30 VELKOPÁTEČNÍ OBŘADY- kostel sv. Jana

- 10.4. VELIKONOČNÍ VIGÍLIE**
 20,00 MŠE SV. kostel sv. Jana

- 11.4. Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ**
 9,00 MŠE SV. kostel sv. Jana
 11,00 MŠE SV. kostel Nejsv. Trojice

- 12.4. PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ**
 9,00 MŠE SV. kostel sv. Jana
 11,0 MŠE SV. kostel Nejsv. Trojice

Oznámení

- **V sobotu 3. dubna se bude od 8,00 hod. konat předvelikonoční úklid kostela sv. Jana Nep.** Těšíme se na všechny, kteří si tuto radostnou příležitost nenechají ujít a přijdou přiložit svou ruku, nohu, hlavu a záda k dílu očisty Božího domu.
- **Biblické katecheze pro dospělé a společenství mladých farníků** se konají **v sobotu 3. a 17. dubna** po večerních bohoslužbách.
- **Valná hromada Společnosti přátel košířských kostelů** se bude konat **25.4.04 po skončení nedělní mše svaté u sv. Jana Nepomuckého.** Na tomto setkání bude zvolen nový výbor Společnosti a Ekonomická rada farnosti. Srdečně zveme k účasti všechny košířské farníky.
- Tradiční **májový výlet mládeže** se letos uskuteční na Sázavu. Na pozvání místní mládeže lze přijet již **v pátek večer 7. května** s možností přespání a účasti na programu a adoraci v kryptě kláštera. Další možnost odjezdu auty pak bude v sobotu 8. května v 8 hod. od kostela sv. Jana v Košířích. Zúčastníme se v rámci Jubilejního svatopetrského roku - 800let od svatořečení sv. Prokopa společně s řádem baziliánů východní-řeckokatolické liturgie, prohlédneme si klášter a zámek, projdeme novou přírodní křížovou cestu v tzv. "Prokopově brázdě" a při obědě tradičně oslavíme našeho

pamětníka z řad mládeže. Závěrem navštívíme hrad Český Šternberk. Prosím všechny zájemce z řad mládeže, aby se do konce měsíce dubna přihlásili u Václava Plíška.

- **Jarní výprava celé košířské farnosti do kláštera** se letos uskuteční **v neděli 9. května do augustiniánského kláštera**. Sraz bude ve 14 hod. v kostele sv. Tomáše u Malostranského náměstí. Srdečně zveme Vás i Vaše přátele.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů konané 12.03.04 u Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomni: P.Lohel, Václav Funda, Frant. Gregorovič, Jan Havel, Václav Plíšek, MUDr. E.Horáková, Stanislav Hojek a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Příprava Valné hromady Společnosti
3. Farní záležitosti

- Ad 1. - Přípravy postní rekolekce ve farnosti i biblická katecheze proběhly ve stanovených datech, divadelní představení o sv. Terezii se bude konat v předpokládaném termínu.
- Práce na rekonstrukci elektroinstalace u sv. Jana jsou v podstatě ukončeny, zbývá provést dokončovací úpravy menšího rozsahu.
- Paní restaurátorka Hejdová slíbila dokončit a předat zbývající práce v kapliče na Klamovce a u Nejsv. Trojice v průběhu příštího týdne.
- Stavební technik pražského arcibiskupství p. Vachek slíbil angažovat se ve věci státní dotace pro zabezpečení generální opravy střechy kostela sv. Jana Nepomuckého.
- Ing Gregorovič přislíbil zajistit konečné technické vyřešení neklouzavého krytu přes odvodňovací kanálek při průchodu vstupní brankou do areálu kostela sv. Jana.
- Ad. 2 - Termín konání Valné hromady Společnosti byl po krátké úvaze stanoven na 25.4.04 po skončení nedělní mše sv. u sv. Jana Nepomuckého. Termín bude zveřejněn ve farním listu.
- Poněvadž na této Valné hromadě bude zvolen nový výbor Společnosti, bylo po kratší diskusi předběžně dohodnuto navrhnout jeho složení: MUDr. Elen Horáková, Jan Havel, Václav Funda, Stanislav Hojek, Stanislav Dobeš, Jan Nekula, a Vítek Bobysud. Samozřejmě a nevolené členství P. Lohela je dáno jeho funkcí správce farnosti. Dále bylo dohodnuto, že Ekonomická rada bude navržena ve složení: předseda P. Lohel a členové Jan Fridrich a Stanislav Hojek. P. Lohel ještě prověří, zda ER může být jen trojčlenná.
- Do doby konání Valné hromady je ovšem možno přednést event. další návrhy na složení obou zmíněných orgánů.
- Ad. 3 - V další rozpravě byly projednány termíny konání následujících farních aktivit:
- v sobotu 3. dubna bude proveden předvelikonoční úklid kostela sv. Jana
- v neděli 9.května se uskuteční farní výprava do kláštera augustiniánů u sv. Tomáše
- na Svatojánskou poutní slavnost v neděli 16.května pozvat pana biskupa Karla Herbsta nebo pana opata Michaela Pojezného. Obě možnosti slíbil prozkoumat P. Lohel s ohledem na časové možnosti obou pánů.
- v sobotu 12.června se budem konat farní zájezd do Kladruv u Stříbra. Organizací zájezdu je pověřen Vítek Bobysud, s nímž to bylo již předběžně dohodnuto a bude ještě znovu projednáno a potvrzeno.
- ve čtvrtek 24. června bude táborák na ukončení školního roku po večerní mši svaté při níž bude první sv. přijímání několika dětí

Příští schůze Výboru SPKK bude výjimečně až 16.dubna t.r.

Termíny akcí budou průběžně v předstihu oznamovány v ohláškách po nedělních mších sv. a též v našem Košířském farním listu.

Zaznamenali: Václav Funda a Stanislav Dobeš

Tříkrálová sbírka 2004

Letos na začátku ledna pořádala Charita již po čtvrté Tříkrálovou sbírku, ke které se rok od roku připojuje více farností. Naše košířská farnost pořádala sbírku již potřetí. Letos nás k účasti vyzval osobním dopisem pražský biskup Mons. Karel Herbst a pozval nás na její zahájení do arcibiskupského paláce. Tam se za pozornosti médií konala v zaplněné aule kardinála Berana mše svatá a požehnání k úspěšnému koledování. Přítomno bylo mnoho kněží a kromě biskupa Herbsty i kardinál Vlček. Viděli jsme tam i mnoho důchodců z nichž možná někteří šli skutečně i vybírat, ale většina přišla jen proto, že se ve Večerní Praze dočetla o mimořádné příležitosti prohlédnout si arcibiskupský palác. To byla totiž spolu s občerstvením slíbená odměna pro koledníky. Prohlídky se tedy konaly dvě. Nejprve důchodcovská a potom mládežnická. Naše čtyřčlenná skupinka nevědouc kam se má zařadit šla pro jistotu s tou první důchodcovskou skupinou, takže po prohlídce už na ni nezbyl žádný párek. O to rychleji jsme mohli osedlat všech 60 koní pod kapotou Vítkovy Felicie, směle zaparkované na dvoře arcibiskupství a vyrazit na naše ozkoušené místo před hypermarkety Tesko a IKEA. Tam jsme neúnavně všechny kolemjdoucí prosili o příspěví na Tříkrálovou sbírku a odměňovali se jim jen cukrátky na oslazení života, jelikož Charita nebyla schopna vytisknout dostatečné množství kalendářků. Celkem jsme utvořili dvě Tříkrálové trojice. V dalších dvou dnech jsme ještě pokračovali, ovšem už pro nedostatek urozených mudrců jen v jedné trojici.

A kolik že jsme vybrali celkem? Docela pěkných 32 502,50 Kč a opět se tak umístili v první čtvrtině pražských farností. A to na 10. místě ze 43. Celkem se v Praze vybralo 43 195 123,90 Kč. Chtěl bych poděkovat těm pěti statečným, co mi letos pomohli. Jmenovitě Václavovi Drábovi, Vítovi Bobysudovi, Honzovi Fridrichovi, Pavlovi Křížovskému a Honzovi Vrkočovi, který ač není z naší farnosti nám vždy pomáhá. Děvčata nás letos opustila úplně. Věkový průměr košířských koledníků byl v jednotlivých dnech byl celkově úctyhodných 30,5 let.

Stejně jako předloni jsem i loni už od začátku prosince v našem farním listě zval další mladší farníky ku pomoci a rok od roku snižoval věkovou kategorii, která byla letos posunuta už na 10 let. Ani tentokrát se však nikdo neozval. Pro případ, že by ten měsíc byl snad na rozmyšlení málo, srdečně zvu už nyní na Tříkrálovou sbírku 2005 mladé muže a ženy od devíti let.

V.P.

SV. KATEŘINA SIENSKÁ

PANNA A UČITELKA CÍRKVE

(29.dubna)

Debora Nového zákona, prorokyně Církve, anděl míru, rádkyně papežů, vyvolená reformátorka církevního života, vzor sebezapírání, omilostněná duchovní průvodkyně na cestě svatosti, jeden z nejvznešenějších příkladů v dějinách Božího království na zemi.

Narodila se na svátek Zvěstování Panny Marie roku 1347 v Sieně jako nejmladší z 25 dětí zbožné rodiny barvíře Jakuba Benicasa a Lapy Piaganti. Zbožná dívenka zahořela už v útlém mládí horoucí touhou po následování velkých světců, hlavně poustevníků egyptských a svatého Dominika. Brzy složila slib ustavičného panenství. Rodiče na ni naléhali, aby se provdala, ona však s hrdinskou vytrvalostí odolávala a věnovala se přísným kajícím skutkům. Byla přijata do družiny kajících sester

třetího řádu svatého Dominika. Probojovala vítězně prudké vnitřní zápasy s peklem, ponořila se úplně do modlitby a rozjímání Božích pravd. Přitom byla omilostňována viděními a nadpřirozenými zjeveními. Nejdříve se jich lekala. Když pak se opakovaly, uvěřila jim. Její vnitřní pohled zbystřený stálým rozjímáním o duchovních věcech, pronikal jasně do potřeb rozhárané doby i do nouze trpící Církve. Vnitřními osvíceními poznala, že ji čeká veřejné poslání ve prospěch Církve. Prostá řeholní sestra je povolána, aby v tehdejších rozervaných

*Andrea Vanni:
nástěnná malba,
kostel sv. Dominika
v Sieně*

poměrech pronikavě zasáhla do běhu událostí, jež drásaly v krvavých sporech města, kraje i země a ohrožovaly těžce strádající Církev. Jak v Sieně, tak i v jiných četných městech zuřily občanské války, Itálie byla rejdištěm loupežnických tlup a v lidu vládla stále větší nevázanost. Kateřina smiřuje nepřátele, urovnává občanské spory, zastavuje krvavé konflikty a vystupuje úspěšně hlavně proti strašnému zlovyku krevní msty. Nabádá k spravedlnosti a mírumilovnosti. Vybízí k pokání, pláčem, modlitbami a domluvami obrací zatvrzelé nepřátele, smiřuje s Bohem nekající, je andělem útěchy nešťastným, utiskovaným a pronásledovaným. Za moru slouží s hrdinskou láskou nemocným a proslavuje se i zázraky.

Její všestranná činnost se projeví zvláště během všeobecného odboje italských měst proti papeži r. 1375. Svatá visionářka vidí, že nastane rozkol, který zpusťoší Církev víc než nejhorší bludy. Téměř 70 let už je papež v avignonském zajetí a následky z toho plynoucí jsou pro Itálii stále hrozivější. Slouží jako prostřednice mezi papežem a vzbouřenými italskými městy. Později se vydává na cestu do Avignonu jako vyslankyně pověřená florentskou republikou. V Avignoně vzbuzuje úžas. Na papežském dvoře vzbuzuje neslýchanou úctu. Síle její výmluvnosti a jejímu zápalu lásky pro Církev nemůže nikdo odolat. Mluví směle proti nezřízenému životu některých prelátů a plamenně domlouvá papeži, aby se vrátil do Říma. Tisícerymi prostředky je její úsilí mařeno. Přemáhá však všechn odpor svou výmluvností a modlitbou. Plamennými slovy a slzami stále naléhá na papeže, aby opustil své babylonské zajetí a vrátil se do Říma. 13. září 1376 Řehoř XI. opouští Avignon. Po dokončení svého poslání se pokorná světice vrací do svého ústraní v Sieně. Tam se v rozjímání zabývá myšlenkou, jak by bylo možné provést naléhavou nápravu církevního života. Přispívá ke smíření papeže s odbojnou Florencií i jinými městy. Po nadlidských námahách dosahuje úspěchu. Dlouholetý odboj florentských rebelů je zlomen. Kateřina se vrací zase do Sieny, kde píše své proslulé *Rozmluvy* (o140 kapitolách). Jsou to dějiny její duše, líčící podivuhodné spojení omilostněné světice s Bohem. Znovu pak zasahuje do rozbouřených poměrů za nástupce Řehoře XI., Urbana VI., zvláště když odbojní kardinálové volí vzdoropapeže Klementa VII. Plamenným listem se obrací na strůjce rozkolu. Naléhá na pravého papeže, aby své právo nehájil mečem, ale láskou, a snažil se dobrotou znovu získat zbloudilé do ovčína Páně. Chvátá osobně do Říma a snaží se nadchnout věrné kardinály k důvěře v Boha a k obětavosti pro zájmy krvácející Církev. V slavném slyšení u papeže v přítomnosti kardinálského sboru mluví jako prorokyně, poslaná Bohem, slovy lásky, která rozrývají srdce. Vzrušený papež volá: "Hanba nám, že tato slabá žena tak mocně stojí, když se my třeseme, a silou své ohnivé řeči nás staví na nohy." Od té doby, co rozkol pustoší Církev, je život světice ustavičným mučednictvím. Napíná poslední zbytky svých sil a v krutých bolestech píše své poslední listy papeži a zpovědníku Raymundovi. Je to její závěť. Dne 26. února r. 1380 uléhá, tělesně úplně vyčerpána. Svolává družinu duchovních sester a bratří a dává jim na rozloučenou poslední napomenutí. Plameny obětního ohně utrpení spalují žertvu lásky... Dne 29. dubna naposled přijímá svaté svátosti, skládá životní zpověď a vyprošuje si poslední požehnání od své matky Lavy. Její poslední slova jsou pozdravem přicházejícímu Ženichovi: "Konečně mne voláš, Bože můj! S radostí chvátám k tobě..." Umírá, dokonává svou oběť, stejně jako Pán v třiatřicátém roce života...

P. Lohelius

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Od války do roku 1948

Mnoho místa je v této době v kronice věnováno událostem politického a veřejného života, včetně revolučních násilností. Ze zápisů P. Chlumského vyplývají obavy i skepse. Konstatuje nárůst komunistického vlivu i štvání proti sv. Otcí. Dnes, s odstupem doby, můžeme jen konstatovat, že zkušený kněz viděl věci dobře. Citujme doslova: "Noviny kazí lid. Lidu se lichoť. Zvláště politické strany se chytají početných institucí . . . , vše se předstihuje ve slibech. Kazit lid je snadné. Kdo to bude odčiňovat?" Události února 1948 jsou obšírně popsány.

Už v r. 1945 jsou v kronice první zmínky o vážné srdeční chorobě P. Chlumského. Ta se průběhem času zhoršovala a bránila mu vykonávat službu. Byl též na léčení v Poděbradech. A dal se několikrát zaopatřit svátostí nemocných.

Z náboženského života farnosti jsou zaznamenány jen zmínky. Hned po revoluci v r. 1945 chtěl P. Stříteský, který P. Chlumského zastupoval ve službě v nemocnici, navštívit v nemocnici tři Němce, ale ošetřovatelka ho tam nepustila. P. Chlumský šel a celou věc usmířil. V téže době bylo na hřbitově na Kotlářce pohřbeno asi 170 Němců, vojáků i civilistů, padlých i zabitých. Nikdo je nepočítal ani nezjišťoval jména.

Začátkem prosince 1946 byl jmenován nový arcibiskup. Jest jím ředitel semináře ThDr. Josef Beran, muž zbožný, pokorný a apoštol horlivý. Dlouhý čas pobyl v koncentracích, kdež výborně působil.

V květnu 1947 končí vlastnoruční zápisy P. Chlumského a dál pokračuje jiný rukopis. Na rok 1947 připadlo 950 výročí smrti sv. Vojtěcha. "Šťastná byla myšlenka s ostatky sv. Vojtěcha konati misijní průvod po Čechách i Moravě, v přítomnosti ostatků kázat, konat pobožnosti a lid uváděti k přijímání sv. svátostí. Pobožnosti tyto těší se obrovské účasti věřících, kteří přijdou svaté ostatky uctít a berou podíl na duchovní obnově."

Na popud konsistoře se zjišťoval počet odpadů od církve. Za rok 1946 to bylo 109 osob, poněkud více, než v předešlých letech. Na popud pana arcibiskupa se konala sbírka "Mariánská daň", členky výboru Mariánské jednoty sebraly v Košících a Motole 27.910 Kčs.

Poslední odstavec v r. 1948 říká: "Církevní úřady nařídily v každé farnosti zřizovati farní výbory; to budou začátky farních obcí, které by se v budoucnosti o finanční potřeby farností staraly. Nyní, když církevní instituce byly připraveny o pozemky a majetek, snadno se tyto farní obce uchytí."

Na tomto místě je kronika podepsána arcibiskupem Beranem při vizitaci dne 27. dubna 1948. A hned za tím je vizitační podpis vikáře P. Kořínka až z 16. prosince 1954.

M. P.

Výročí Karla Kryla

V roce 2004 - jubilejním Roku české hudby - si nepřipomínáme jen 100 let od úmrtí Antonína Dvořáka a stopadesáté výročí narození Leoše Janáčka; 3.března jsme si mohli také připomenout 10 let od úmrtí a 12. dubna si připomeneme nedožitá šedesátá výročí narození dalšího - neprávem opomíjeného - českého velikána, básníka a nejvýznamnějšího českého písničkáře, **Karla Kryla**. Připomeňme si jej jednou z jeho nejkrásnějších písní, která je zároveň děkovnou modlitbou.

Vítek Plíšek

DĚKUJI (Karel Kryl)

Stvořil Bůh, stvořil Bůh ratolest, bych mohl
věnce vázat,
děkuji, děkuji za bolest, jež učí mne se tázat,
děkuji, děkuji za nezdar, jenž naučí mne píli,
bych mohl, bych mohl přinést dar, byt'
nezbývalo síly,
děkuji, děkuji, děkuji.

Děkuji, děkuji za slabost, jež pokoře mne učí,
pokoře, pokoře pro radost, pokoře bez područí,
děkuji, děkuji za slzy, ty naučí mne citu,
k živým, již, k živým již žalují a křičí po soucitu,
děkuji, děkuji, děkuji.

Pro touhu, pro touhu po kráse děkuji za
ošklivost
za to že, za to že utká se láska a nevraživost,
pro sladkost, pro sladkost usnutí děkuji za
únavu,
děkuji za ohně vzplanutí i za šumění splavu,
děkuji, děkuji, děkuji.

Děkuji, děkuji za žízeň, jež slabost prozradila,
děkuji, děkuji za trýzeň jež zdokonalí díla,
za to že, za to že miluji, byt' strach mi srdce
svíral

Beránku děkuji, marně jsi neumíral,
děkuji, děkuji, děkuji,
děkuji, děkuji.

Divadelní hra

Dny noci – Poslední měsíce života sv. Terezie z Lisieux

Před zaplněným farním sálem kostela sv. Jana Nepomuckého se odehrálo drama posledních dnů sv. Terezie z Lisieux v podání hereček L. Trmíkové-Nebeské a E. Strupkové v režii J. Nebeského, s houslovým doprovodem J.Vrkoče. Představení, k němuž

se vracíme několika obrázky V. Plíška, nadchlo i dojalo pozorné publikum. Oběma herečkám a jejich doprovodu srdečně děkujeme za krásný zážitek a těšíme se na jejich další vystoupení v naší farnosti.

V.P.

Z básnické tvorby Ondřeje Vaněčka (košířského farníka)

Chvála pecky

Kolik hořkosti v sobě tají pecka,
než z ní vyroste strom...
To předem – vždyť pravděpodobnost,
že bude dávat životy tisícům týchž,
je tak malá...
Ne každá přece může rozkošatět a rodit.

Pecka je hořká pláčem...
Je to kostra sladkého plodu
s morkem smrti,
v němž je zakletý život.
A chrání podivné tajemství svou křehkou
tvrdoostí...

Tu zevnitř rozlomí až zelený klíč.
Nebo jí útroby vyžerou červi...
Nepatrná, bezpočetná a vydaná zůstává
spanilá
ve své předurčenosti k zázraku.

Hřích

Zvuk toho slova
sviští jak bič,
je jako vír,
co stáhne do hlubin.
Chrčí a kvílí
jak suchý vítr
za pouštní bouře,
Jako když něco se páře
a cosi vyhřezá,
sténá a skučí
jak zmučené masy.
Chrochtá a ryčí
jak ďábel sám,
chřestí bojovně a vyzývavě.
Ostrý jak dýka pod pláštěm,
jak parfém nevěstky,
co blahem rozkoše sípe
a lapá po dechu...

Tak dost! To by už stačilo.

Vydává:**Redakční rada:****Technická redakce:****Uzávěrka:****Náklad:**

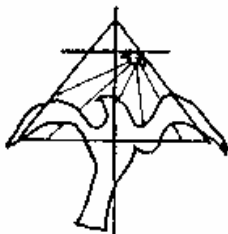
Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
J. Brůček
15. každého měsíce
170 výtisků

Neprodejné

5

květen
2004

Košířský farní list

Květen KRÁLOVNA VŠECH SVATÝCH

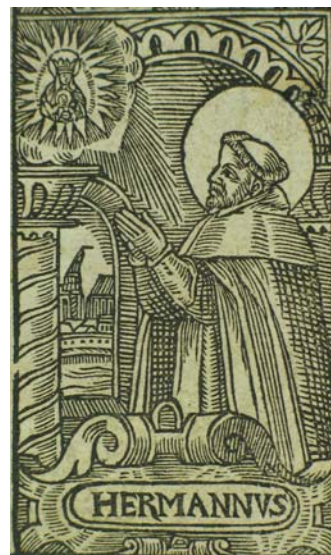
Pannu Marii - **královnu** - ctíme a vzýváme v pátém tajemství slavného růžence a v závěrečné části loretánských litaní, kde ji prosíme také jako **Královnu všech svatých**.

Vyniká totiž mezi nimi pro svou největší blízkost svému Synu. Je **Bohorodička - Matka Boží**. Patří jí také zvláštní obdiv jako člověku **bez poskvrny jakéhokoliv hříchu i dědičné viny**. Z těchto důvodů je její pomoc ze všech svatých nejmocnější a nejúčinnější. Je ze všech svatých nejuctívanější. Jí náleží v Církvi úcta hyperdulie, zatímco ostatním svatým dulia. Nový katechismus připomíná, že ..."Tato úcta... je sice zcela jedinečná, ale podstatně se liší od úcty klanění, která se vzdává vtělenému Slovu stejně jako Otci i Duchu svatému, a velmi ji podporuje, nachází svůj výraz v liturgických svátcích, zasvěcených Matce Boží, a v mariánské modlitbě svatého růžence, "souhrnu celého evangelia." (KKC 971).

V životě všech svatých Božích přátel sehrává často mimořádnou roli a výrazně ovlivňuje jejich duchovní život. V tomto mariánském měsíci má svátek 24. května také jeden z nich - **Svatý Heřman - Josef, kněz**. Můžeme si všimnout, jak podivuhodně ovlivnila Panna Maria právě jeho životní cestu.

Narodil se v Kolíně nad Rýnem někdy po roce 1150. Byl oddán Matce Boží od nejútlejšího mládí a obdarován tajemnou přízní už od dětství. Podle svého středověkého životopisce obětoval jablko na mariánském oltáři v Kolíně a soška Panny Marie s malým Kristem ožila, aby přijala tento pokorný dárek. Heřman - Josef vstoupil už ve dvanácti letech do premonstrátského kláštera ve Steinfeldu v Eifelu, vytrval a stal se jedním z nejproslulejších mystiků Porýní dvanáctého a třináctého století. Byl poslán do Fríska na kněžská studia. Jako kanovník a kněz kláštera ve Steinfeldu si získal úctu a vážnost pro své dary duchovního vedení a kázání. Užíval těchto darů zvláště mezi řeholními společenstvími žen v Porýní. Jeho úplná oddanost Marii, matce Krista, způsobila, že mu ke jménu přidávali jméno Mariina chotě - Josef.

Jednoho dne, když pracoval v refektáři a cítil, že mu v práci zbývá příliš málo času na modlitbu, zjevila se mu Marie a těšila ho slovy: *"Nemáš žádnou vyšší povinnost, než sloužit svým bratřím s láskou."* Později, jako kostelník klášterního kostela, nalézal Heřman - Josef hojně času pro rozjímavou modlitbu, kterou tak miloval. Vyvrcholením všech tajemných milostí, které Heřman - Josef zažil, byl jeho tajemný sňatek s Blahoslavenou Pannou. Nazval ji totiž svojí růží v jedné z nejnádhernejších mariánských básní středověku, a zasvětil sám sebe její péči. Jeho zasvěcení Matce ho přivedlo velmi blízko k jejímu Synovi.

V kapitulní síni Strahovského kláštera je oltářní obraz Petra Molitora, na němž Panna Maria podává prsten sv. Heřmanovi Josefovi (kopie podle Van Dycka). Nad tímto obrazem na vrcholu oltáře je také korunka zastřešující spojené prsteny. Je zde patrná významová souvislost s účelem této síně, kde se konají obláčky noviců, skládají se řeholní sliby, bývají zde vystavena mrtvá těla řeholních bratří. Přichází povzbuzení k věrnému naplňování řeholních slibů v důvěrném přilnutí k Matce Boží.

Svatý Heřman Josef je portrétován v kněžském oděvu, jak drží malého Krista a jablko, které mu daroval, a s bílými růžemi, které připomínají jeho zasvěcení Marii, "Tajemné Růži".

"Přišla za ním jeho matka a bratři, ale nemohli se k němu dostat pro zástup. Lidé mu oznámili: "Tvoje matka a bratři stojí venku a chtějí se s tebou setkat". On jim odpověděl: "Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají". (Lk 8, 19 - 21)

**Nebeský Otče,
tys štědře a velkomyslně obdaroval tajemnými přízněmi
svého pokorného služebníka Heřmana - Josefa.
Skrze jeho modlitby dej,
ať také my smíme oddaně slavit srdce tvého Syna
ve zbožném svazku s Pannou Marií.
O to žádáme skrze Krista, našeho Pána.
Amen.**

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Květen 2004

1. sobota	Sv. Josefa, Dělníka
2. neděle	4.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
3. pondělí	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
6. čtvrtek	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
7. pátek	První pátek v měsíci
8. sobota	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
9. neděle	5.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12. středa	Svátek Výročí posvěcení katedrály
13. čtvrtek	Panny Marie Fatimské
16. neděle	6.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
	POUTNÍ SLAVNOST SV. JANA NEPOMUCKÉHO
20. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ
23. neděle	7.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
24. pondělí	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
25. úterý	Sv. Heřmana Josefa, kněze
30. neděle	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
31. pondělí	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

- **Biblická katecheze dospělých a společenství mládeže budou pokračovat v sobotu 1. a 15. května.**
- Tradiční **májový výlet mládeže** se letos uskuteční na Sázavu. Na pozvání místní mládeže lze přijet již **v pátek večer 7. května** s možností přespání a účasti na programu a adoraci v kryptě kláštera. Další možnost odjezdu auty pak bude v sobotu 8. května v 8 hod. od kostela sv. Jana v Košířích. Zúčastníme se v rámci Jubilejního svatopetrského roku - 800 let od svatořečení sv. Prokopa společně s řádem baziliánů východní-řeckokatolické liturgie, prohlédneme si klášter a zámek, projdeme novou přírodní křížovou cestu v tzv. "Prokopově brázdě" a při obědě tradičně oslavíme našeho pamětníka z řad mládeže. Závěrem navštívíme hrad Český Šternberk. Prosím všechny zájemce z řad mládeže, aby se přihlásili u Václava Plíška.
- **Jarní výprava celé košířské farnosti do kláštera** se letos uskuteční **v neděli 9. května do augustiniánského kláštera**. Sraz bude ve 14 hod. v kostele sv. Tomáše u Malostranského náměstí. Srdečně zveme Vás i Vaše přátele.
- Další promítání videofilmu ve farním sále u sv. Jana Nep. bude **v sobotu 22. května po večerní mši sv.**
- **Poutní slavnost ke cti sv. Jana Nepomuckého, patrona našeho kostela**, se letos kryje s 6. nedělí velikonoční. Slavnostní mše sv. tedy bude podle obvyklého nedělního pořadu. **Po bohoslužbách jsou všichni farníci i poutníci zváni na radostné agapé na louce před kostelem.**
- **15.5.04 v 19,15 hod.** se koná ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého **přednáška o přirozeném plánování rodičovství symptotermální metodou (STM)**, která je zdravá, spolehlivá i levná a respektuje přirozený řád Božího stvoření. Přednášejí Petra a Radoslav Horákoví, certifikovaní instruktoři STM (garantem CENAP, Brno, MUDr. Lázníčková adresa www.volny.cz/cenap)

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 16.04.2004 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Jan Nekula, Václav Plíšek, Jan Havel, MUDr. Horáková, Václav Funda a Stanislav Dobeš

Program:

1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Příprava valné hromady naší Společnosti přátel ...
3. Aktivity farního společenství a různé

Ad 1. Při kontrole bylo konstatováno splnění a průběžné plnění jednotlivých projednaných bodů zmíněného zápisu. Jde zejména o řemeslnické práce v souvislosti s rekonstrukcí elektrorozvodů u sv. Jana, dokončení a předání prací restaurátorů v kapliče Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce a ve farním chrámu Nejsvětější Trojice.

Jednání stavebního technika konsistoře pana Vacha ve věci získání státní dotace na generální opravu střechy kostela sv. Jana je ještě v běhu a P. Lohelius záležitost průběžně sleduje.

Ad 2. Předseda výboru přednesl jmenný návrh členů nového výboru, který bude zvolen na připravované Valné hromadě 25.04 tr. Navrženi jsou - Jan Nekula, MUDr Helena Horáková, Mgr Stanislav Hojek, stav Jan Havel, Ing Václav Funda, Stanislav Dobeš a Ing Vít Bobysud. Předseda dále předložil návrh na Ekonomickou radu farnosti ve složení - P. Lohelius, Ing. Jan Fridrich a Mgr. Stanislav Hojek. Všichni navrhovaní jsou se svojí kandidaturou srozuměni.

Předseda výboru též předložil program Valné hromady v tomto uspořádání :

1. Zahájení a úvodní slovo správce farnosti
2. Zpráva o činnosti Společnosti za uplynulé období
3. Zpráva o činnosti skupiny mládeže
4. Zpráva ct. sestry Marianny o výuce náboženství
5. Zprávy ev. dalších aktivních skupin naší farnosti
6. Seznámení s navrženou kandidátkou pro následnou volbu výboru a ER, uplatnění event. protinávrhů
7. Volba obou zmíněných orgánů farnosti
8. Diskuse a návrhy činnosti do příštího období
9. Zakončení

Ad 3. V dalším průběhu schůzky navrhl Václav Plíšek uspořádat v prostorách sv Jana divadelní hru autorky Gertrudy von Le Fort s názvem Pilátova žena, nejlépe v teplejším ročním období. Také sdělil, že sraz účastníků výpravy do kláštera Augustiniánů bude 9. května ve 14,00 hod přímo v kostele sv Tomáše na Malé Straně. Dále bylo dohodnuto zabezpečit instalaci stylové vývěsní skříňky u vchodu do naší mariánské kapličky na Klamovce a dle mož-nosti též informativní tabulky pro kapli i kostel sv Jana.

Zaznamenali: Václav Funda a Stanislav Dobeš

Zpráva Farní charity

Přehled sbírek za rok 2003

37.Sbírka -Leden-únor		
Výstavba salesiánského střediska mládeže v Pardubicích		2 700 Kč
38.Sbírka - Březen		
Na opravu kostela v Tochovicích		1 400 Kč
39.Sbírka - Duben		
Na projekt Arcidiecézní charity na odstranění dětské práce v Indii		1 600 Kč
40.Sbírka – Květen		
Na projekt Arcidiecézní charity na stavbu školy v Bidaru		1 620 Kč
41.Sbírka – Červen		
Na projekt Arcidiecézní charity na stavbu školy ve Shimose		1 100 Kč
42.Sbírka – Červenec –Srpen		
Na stavbu sportovně vzdělávacího centra církevního střediska mládeže sv. J.Boska		1 200 Kč
43.Sbírka – Září – Říjen		
Nezávadná voda v Africe - UNICEF		1 100 Kč

Farní charita nabízí zdarma vlnu na pletení, zájemci se mohou přihlásit na tel. číslo 257 323 693 do konce května 2004.

MUDr. E. + M. Horákovy

Na cestu k sv Tomáši

Řád sv. Augustina (nazývaný též obutí augustiniáni nebo řád poustevníků sv. Augustina) vznikl na základě buly „Incumbit nobis“, kterou v prosinci r.1243 vydal papež Inocenc IV. Touto bulou sjednotil několik poustevnických společenství působících v Toskánsku do jednoho řádu s řeholí sv. Augustina, V příštím roce se konala zakládající kapitula v Římě pod vedením kardinála Richarda Annibaldiho a řád začal své působení.

Život sv. Augustina podle mnišských ideálů začíná brzy po jeho obrácení v Miláně, když se s několika přáteli vrátil do rodného Thagaste (nyní Souk-Ahras ve východním Alžírsku). Zřekli se majetku a začali život modlitby a studia jako „služebníci Boží“. Po svém vysvěcení na kněze r. 391 dostal sv. Augustin v městě Hippo (nyní Annaba, nedaleko od Thagaste) zahradu, aby v ní postavil klášter pro svou komunitu. Později napsal pro své bratry řeholi inspirovanou křesťanskou komunitou v Jerusalemě. „Přede vším ostatním žijte spolu v míru, buďte jedna duše a jedno srdce hledající Boha.“

Když se stal později v Hippo biskupem, bydlel v biskupském domě, ale pokračoval ve společném životě se svými kleriky. Jeho myšlenky se šířily a mezi roky 430 a 570 se tento způsob společného života dostával i do Evropy. V Evropě ovšem na tři století převládla řehole sv. Benedikta. Množství starých rukopisů Řehole sv. Augustina však ukazuje na stálý zájem o ni i ve středověku. Převzaly ji pak, mezi jiným, některé rytířské řády a premonstráti.

Další rozvoj augustiniánů byl dán bulou „Licet Ecclesiae catholicae“ papeže Alexandra IV. z r.1256. Papež touto bulou sloučil s řádem sv. Augustina několik dalších poustevnických komunit do jednoho řádu, Řádu poustevníků sv. Augustina, s jednou řeholí.

Toto sjednocení menších společenství byl důležitý krok v reformě mnišského života. V té době se totiž soustředil hospodářský život do měst a tam začali augustiniáni působit jako žebrový řád vedle františkánů, dominikánů a později karmelitánů.

Poslání řádu není nijak zvlášť určeno. Apoštolát je důsledek snahy předávat ostatním a sdílet s nimi to, co členové řádu získali ze svého spojení s Bohem a s bratřími v komunitě, a to podle nadání jednotlivců a potřeb církve. Dnes je ve světě asi 3000 členů řádu, z toho asi 2400 kněží.

Vedle sv. Augustina a jeho matky sv. Moniky patří k hlavním světcům řádu Mikuláš Tolentinský (+1305) a Tomáš z Villanovy (+1555). Hábit je prostý černý s kapucí a koženým řemenem.

V Čechách a na Moravě vznikly první augustiniánské kláštery už ve 13. století a postupně celá řada dalších. Mnoho jich zaniklo za husitských válek a mnoho jich bylo zrušeno Josefem II. V době násilného zrušení řádů r. 1950 bylo v Čechách (nikoli na Moravě) 7 klášterů. Ty tvořily českou provincii řádu.

Zvláštní postavení v řádu má konvent v Brně zasvěcený Zvěstování Páně a apoštolu Tomáši. Byl založen 1356. V roce 1752 papež Benedikt XIV konvent povýšil na opatství. To je od té doby přímo podřízeno generálnímu převoru řádu. Brněnské opatství tvoří integrální část řádu sv. Augustina, řídí se jeho Konstitucemi a vlastními Statuty.

Dnes mají augustiniáni kláštery v Praze u sv. Tomáše a v Domažlicích. Z Prahy je spravován klášterní kostel poutního místa Svatá Dobrotivá (v Zaječově u Hořovic) známého úctou sv. Benigny. Významnější augustiniánské kláštery byly v Bělé pod Bezdězem, Dolním Ročově, Mnichově–Pivoni, České Lípě, Vrchlaví.

Od řádu sv. Augustina se v 16. století odloučila přísnější řehole bosých augustiniánů. Kromě toho existuje ještě řád řeholních kanovníků sv. Augustina (klášter P. Marie v Trní v Brně).

Pro zájemce mohou posloužit internetové stránky www.augustiniani.cz a www.aug.org.

Podle různých pramenů.

M.P.

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Příchod P. Františka Venera do Košíř – 1953

Po zápisech ukončených v r. 1948 zůstalo ve farní kronice několik stránek volných, ale zápisy z let 1948 až 1953 už zřejmě nebudou doplněny.

Od 1. září 1953 byl ustanoven jako duchovní správce v Košířích P. František Verner, který předtím působil jako kaplan v Karlíně. Do jeho péče patřily oba košířské kostely i kaplička na Klamovce. Sotva tehdy tušil, že v Košířích zůstane víc než 40 let.

První věcí, kterou udělal, bylo stanovení pořádku bohoslužeb. V neděli a ve svátky u Nejsv. Trojice mše sv. v 7 hod ráno s promluvou a v 11 hod, u sv. Jana Nep. v 9 hod s promluvou a večer v 19 hod.. Ve všední dny u Nejsv. Trojice v pondělí, ve středu a v pátek večerní mše sv. v 18 hod (od adventu posunuto na 1/2 18), v úterý, ve čtvrtek a v sobotu ráno ve 3/4 7. U sv. Jana večerní mše sv. v pondělí, ve středu a v pátek v 19 hod, ranní mše sv. nebyly. V kapličce na Klamovce mše sv. jednou do roka 15. srpna.

V postě se konala křížová cesta každý pátek po mši sv. Májová pobožnost byla v květnu denně v 1/2 19.

P. Verner sledoval výuku náboženství: v roce 1953 chodilo celkem 511 dětí, v roce 1954 474 dětí a v roce 1955 je zaznamenáno 282 dětí. Děti přicházely 2x za rok ke sv. svátostem. Jejich účast na nedělních bohoslužbách byla bohužel slabá.

Při svém příchodu P. Verner zjistil, že kostel Nejsv. Trojice je ve špatném stavu, že mnoho věcí v kostele sv. Jana je provizorních, v kapličce na Klamovce našel plno prachu a špíny. Asi ho materiální starosti trochu mrzely a měl obavy, zda bude na všechno stačit.

Ale dal se do práce s velkým úsilím. Začal při tom spolupracovat s arch. Čermákem. V krátké době, do r. 1955, se podařilo udělat mnoho. Kromě mnoha menších prací, to byla nová elektrická instalace s osvětlením, vymalování kostela a oprava varhan. Vše v kostele Nejsv. Trojice. Byla opravena střecha kapličky na Klamovce. P. Verner se zmiňuje, že kostel sv. Jana má svou kroniku. Ta ale neexistuje, buď jde o omyl nebo spíše o dřívější úmysl, který nebyl naplněn.

Ale právě, když už nejpalčivější materiální věci byly zařízeny, přišla pohroma ve formě povodně.

Kronika v roce 1955 píše: "Ve středu 13. července asi v 16 hod. se obloha nad Prahou zatáhla těžkými černými mraky. Za několik okamžiků se řítily proudy vod s oblohy. Vozy elektrické dráhy se brodily úplnými jezírky na ulicích, až poruchou proudu se zastavily úplně. Úplně se stmělo. Voda, letící po ulicích od stadionu, písek ucpala lapače vod a řítila se dolů, hlavně ul. Na Paliarce. V ní vyryla hluboký příkop, až obnažila základy domů na východní straně. Písek, štěrk, hlínu i obrubníky nanasla na Plzeňskou třídu a navršila nános na kolejích do výše 1 m. Všechna voda se vylila na hřbitov. Kdyby nebyla odstraněna zeď hřbitova (1952), nebylo by se tak stalo. Voda se shromáždila na nejnižším místě hřbitova - u kostela. Otevřenými dveřmi vnikla dovnitř. Hladina v kostele dostoupila výše 1,20 m. - Lidé před deštěm se schovali do kostela, a když začala voda v kostele stoupat, zachránili se sakristií až na jednu babičku, která zůstala sedět na plovoucích

lavicích a kterou člen SNB (Sboru národní bezpečnosti) musel vynést na ramenu po pás brodě se vodou.. -

Byl to přesmutný pohled. Voda v kostele i v sakristii. Po její hladině plavaly volně lavice, převrácená zpovědnice, klekátka, oltáře, polštáře od mřížky i dva relikviáře a poklop křtitelnice. V sakristii byla zatopena nejdolejší zásuvka prádelníku, kde nejkrásnější antependia byla zničena. Ve skříni dolní část pluvialů promočena, červená barva podšívky pouští na drahocenné látky."

Na závěr roku se však píše: V neštěstí poznáš přítele. Teprve po zátopě kostela se poznalo, jak věřící mají tento kostel rádi a jak se dovedou pro něj obětovat.

A tak nastala další etapa materiálních starostí, o nichž si povíme příště.

Podle košířské farní kroniky.

M.P.

UMÍME SE MODLIT

Pokračování 4

Když se modlíme se všemi svatými, tj. s celou církví společně, proč bychom se měli ještě modlit k některému svatému zvláště?

Modlitba je výraz života. Žijeme ve společnosti všech lidí, v církvi tvoříme jedno mystické tělo. Ale tím se neumenšují vztahy k rodičům, příbuzným, přátelům. Křesťanství nás učí, že tyto vztahy smrtí nekončí, naopak se rozšiřují a prohlubují.

Navazujeme v modlitbě živé styky s celým nebem a přitom i s těmi, které jsme zaživa neznali. O apoštolech čteme, že žili s Kristem na zemi, dnes se s ním modlí v nebi a my se k nim přibližujeme s prosbou: "Modli se, oroduj za nás!" Úcta svatých je vyznání víry ve věčný život, věčné spojení s lidmi, s kterými nás prostor a čas oddělil.

Může se říci, že mi zvláštním způsobem pomáhá svatý, kterého často uctívám?

Modlitba je rozhovor. Rozhovorem se navazují osobní vztahy zde na zemi. Proč bychom tedy nemohli navázat zvláštní styk se svatým, který je u Boha?

Které svaté máme zvlášť uctívát?

Modlíme-li se „k“ jednomu svatému, vlastně se modlíme se všemi spolu. Zvláštní teplo rodinného krbu však dává v duchovním smyslu úcta k osobnímu patronu, jehož jméno nosíme, k andělu strážnému, k svatým, kteří pocházejí z našeho rodného kraje nebo jejichž život nás zvlášť přitahuje.

Slýchá se, že je sv. Antonín patron pro nalezení ztracených věcí, sv. Rita pro beznadějně případy, atd. Je to pravda?

To platí jenom symbolicky a zvykově. Modlitba, ať už je ke kterémukoli svatému, nakonec dojde k Bohu Otci, který dává všechno dobré.

Můžeme se modlit k zemřelým rodičům, známým, kteří nejsou církví prohlášeni za svaté nebo blahoslavené?

Církevními prohlášeními za blahoslaveného (beatifikací) nebo za svatého (kanonizací) se dovoluje veřejný kult, úcta v kostelích. Soukromě se však můžeme modlit ke všem, o kterých věříme, že žijí s Kristem, tím víc tedy, jsou-li nám blízcí.

Můžeme se modlit k duším v očistci nebo se modlíme jenom „za ně“?

V pravém smyslu slova se modlíme „s nimi“, tedy my za zemřelé, jestli toho potřebují, a oni za nás.

Proč se říká, že je přímluva Panny Marie nejmocnější?

Síla modlitby je úměrná síle milosti. Duch svatý, který je v nás a s námi se modlí, dává našim slovům a myšlenkám moc Boží. Maria je „plná milosti“, spojena s Duchem svatým způsobem výjimečným, proto má i její modlitba zvláštní sílu. Lid má v její modlitbu od nejstarších dob velkou důvěru a modlíme se rádi: „Pod Tvou ochranu se utíkáme...“

Oheň stravující

Johanko, hoříš
vždycky jsi hořela
jásavým plamenem v srdci
— v arkském kostele
při hrách na pastvině
i v bitvě

Johanko, hoříš
jak Francie od těch
kdo nenávisť žhnou
kdo kradou zemi
Tvůj čistý pancíř je pálí

Ukřižují tě
na lačných plamenech moci

Tvé palčivé slzy ten žár neuhasi
Jsi ohnivý meč Vysvoboditele
Hoříš, Johanko
jak hořel by dnes Ježíš
snad byl by autobusákem
v Jeruzalémě

Hoříš, Johanko
jako keř na hoře Chóréb
trnový keř
v Mojžíšových očích

Ondřej Vaněček

Jana z Arku (Panna Orléanská), patronka Francie, telegrafie a rozhlasu. Narodila se 6.1.1412 v Domrémy. Ve svých 17 letech osvobodila město Orléans z anglického obklíčení a slavila řadu dalších vojenských úspěchů. 17. července 1429 přivedla Jana Karla VII. ke korunovaci na krále do katedrály v Remeši. Král se však později na radu svých politiků od Jany odvrátil a ta byla v r.1430 zatčena a prodána Angličanům. Před inkvizičním soudem pak byla uznána vinnou z čarodějnictví a 30. května byla ve svých 19 letech v Rouenu na hranici upálena. Papež Kalist II. 7. července 1456 rozsudek smrti zrušil. V 19. století znovu silně ožil její kult. V r. 1909 byla Jana blahorečena, a papež Benedikt XV. ji prohlásil záchránkyní Francie a 16. května 1920 ji svatořečil. Ve Francii se vzpomíná Jany Orléanské první neděli po Nanebevstoupení Páně.

POZNÁVÁME NAŠE FARNÍKY

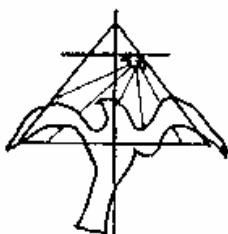
30. dubna 2004 dovršil těžko uvěřitelných osmdesát let života pan ing. Vladimír Suchý .

K jeho úžasné čilosti a kondici, fyzické i duševní, se toto jubileum jaksi nehodí, připadá až nepatřičné je zmiňovat. Nicméně úřední dokumenty je nutno respektovat a tak mu tu osmdesátku musíme přiznat. Oba naše kostely jsou svědky dlouholetých neúnavných aktivit ing. Suchého, často spojených s jeho velkou láskou, horolezectvím. Díky jemu má kostel sv. Jana vynikající osvětlení věže s křížem zářícím nad košířským údolím; díky jeho ušlechtilému a velkodušnému sponzorství byla vybudována a pořízena řada sakrálních potřeb v obou kostelech. Práci horolezeckého instruktora, které se po léta věnuje, uplatnil i při prvovýstupu Otce Lohela k patě kříže na věži kostela sv. Jana. Přejeme ing. Suchému, aby stále stoupal do výšek a dařilo se mu i v dalších letech být hodně vysoko před tváří Hospodinovou.

Košířská farnost

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné

Červen

ZNÁŠ DUCHA SVATÉHO?

Přelom měsíců května a června je letos zároveň výstupem z velikonoční doby do mezidobí církevního roku. Slavnost Seslání Ducha sv. připadá na poslední květnový den. Velikonoce jsou jádrem naší křesťanské víry, a proto z nich čerpáme po celý rok, zvláště když každá neděle se zaměřuje na velikonoční dar - Zmrtvýchvstalého Krista. Mezidobí pak není jen jakási výplň liturgického roku, kdy se nic zvláštního neděje, ale prožíváme v něm sled nedělí po seslání Ducha sv. a mnohé svátky spojené se životem Pána Ježíše, Bohorodičky a ostatních přátel Božích.

Ducha svatého tedy nemůžeme nechat obrazně řečeno za branami velikonoční doby jenom jako její závěr a vrchol, ale máme jej co nejvíce vpustit do dalšího pokračování církevního roku. Máme jej poznávat a milovat, abychom v něm a s ním mohli plně žít.

Každou neděli vyznáváme: „Věřím v Ducha svatého“, třetí Božskou osobu, z něhož počala Maria Panna Božího Syna, v toho, který byl slíben Kristem těm, kteří vyznají, že je jejich Pánem a Vykupitelem, v Ducha, který oživuje Církev jako Duše Kristova mystického těla.

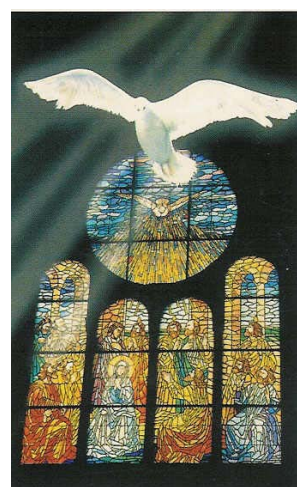
Přebývání a působení Ducha sv. není nijak imaginární a neurčité, ale zcela reálné a konkrétní v životě Církve.

Poznáváme jej:

- + z Písma svatého, které inspiroval
- + z tradice, jejímiž stále aktuálními svědky jsou církevní otcové
- + z učitelského úřadu církve, který doprovází svou pomocí, aby se pravdy víry předkládaly a vysvětlovaly a uchovávaly věrně a nezkráceně;
- + ze svátostné liturgie, v níž nás Duch svatý prostřednictvím jejich slov a jejich symbolů uvádí do společenství s Kristem;
- + z modlitby, v níž se za nás přimlouvá;
- + z charizmat a služeb, jimiž je církev budována;
- + z projevů apoštolského a misionářského života;
- + ze svědectví svatých, v němž církev projevuje svou svatost a pokračuje v díle spásy.

Je poznáván jako Paraklét, „který je blízko“, jako Obhájce, který brání a utěšuje, a jako Duch Pravdy. Je nazýván Duchem příslibu, přijetí, Krista, moudrosti, Boha, Pána, a jako Duch slávy.

Duchem svatým jsme obdarováni v odpuštění našich hříchů. On nás uschopňuje, abychom milovali Boha a ostatní nezištnou láskou. Dostáváme také plody Ducha svatého: lásku, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost a zdrženlivost“ (Gal 5,22-23).

„Duch je naším životem“: čím více se zřekneme sami sebe, tím více také jednáme „podle Duha“ (Gal 5,25).

Toužíme po plném životě. Kolem nás i v nás je však plno nedostatků, chyb a omylů. Nemusíme uvíznout v bažině nářků a nekonečných stížností. Prosme Ducha svatého, aby nám ukazoval, co je dobré, pravdivé a krásné a dával nám dost síly to uskutečňovat.

***Ved' nás k ctnostem,
nauč nás dobrem naplňovat čas,
svými dary pomoz všem.
Uč nás, jak si zasloužit šťastnou smrt.
A dej nám žít věčnou radost před Bohem.***

/z písně 422 v Kancionálu/

P.Lohelius

*Použitá literatura: Katechismus katolické církve, Zvon, Praha 1995.
John a. Hardon, S.J.: The Faith.Charis, Michigan 1995.
Kancionál, Zvon, Praha 1990.*

Liturgický kalendář

Červen 2004

1. úterý	Památka sv. Justina, mučedníka
3. čtvrtek	Památka sv. Karla Lwagy a druhů
5. sobota	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. neděle	Poutní Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
10. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
11. pátek	Památka sv. Barnabáše, apoštola
13. neděle	11.neděle v mezidobí
15. úterý	sv. Víta, mučedníka
18. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
19. sobota	Památka Neposkrvněného Srdce Panny Marie
20. neděle	12.neděle v mezidobí
22. úterý	Sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24. čtvrtek	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27. neděle	13.neděle v mezidobí
28. pondělí	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. úterý	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ.
30. středa	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

- Další **biblické katecheze pro dospělé a společenství mladých farníků** budou v **sobotu 5. a 26. června** ve farním sále po večerních bohoslužbách.
- **Promítání videofilmu ve farním sále** bude v **sobotu 19. června** hned po večerní mši sv.
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltářní** bude v kostele sv. Jana Nepomuckého ve dnech **od 22. - 25. června vždy od 16,30 do 17,30 hod.** s následnou mši sv. Z tohoto důvodu nebude středeční mše sv. 23. června v kostele Nejsvětější Trojice.

- **Farní táborák** bude ve **čtvrtek 24.6.** po večerní mši svaté, která bude spojena s **prvním svatým přijímáním našich mladších farníků** (za účasti Mons. Malého). Začátek mše sv. je jako obvykle v 17,30 hod. Zváni jsou všichni farníci - celá farní rodina.
- Připomínáme **farní zájezd do Chodsko**, který se uskuteční v **sobotu 12.6.** Je možno se ještě přihlásit v sakristiích obou kostelů.
- **Výlet mládeže na vodu s plavbou z Týna nad Sázavou do Pikovic** se uskuteční v neděli **20. června**. Sraz po mši sv. u sv. Jana Nepomuckého. Přihlaste se, prosím, u Vítky Bobysuda do 12. června.

Zápis z farní rady konané 14.5.2004

Přítomni: P. Lohel, V. Bobysud, S. Dobeš, J. Havel, J. Nekula, V. Plíšek a MUDr. Elena Horáková

Rada zvolila všemi hlasy J. Hojka do ekonomické rady

P. Lohel jmenoval do ekonomické rady V. Bobysuda a J. Fridricha.

Poté následovala **volba činnovníků** s těmito výsledky:

Předseda:	S. Dobeš
Místopředseda:	MUDr. E. Horáková
Pokladník:	J. Hojek
Jednatel:	V. Bobysud

Všichni činnovníci byli zvoleni jednohlasně

Následovala **kontrola plnění úkolů:**

Rekonstrukce střechy kostela sv. Jana: výbor doporučuje provést rekonstrukci svodů, žlabů a světlíku tj. střední rekonstrukci cca 250.000,-Kč

Kolaudace kostela sv. Jana (J. Havel):

- 1/ revizní správa na elektriku
 - 2/ posudek od hasičů
 - 3/ instalace mříží kolem varhan
 - 4/ vyklízení sklepa
 - 5/ další úkoly vyplývající ze správy hasičů
- Je snaha dokončit kolaudaci ještě v tomto roce.

Varhany v kostele sv. Jana Nepomuckého (P. Lohel):

Varhany jsou ve špatném stavu a navíc nepatří do mobiliáře kostela

Naše varhany budou opraveny za cca. několik desítek tisíc korun. Tyto varhany jsou umístěny v místnosti nad sakristií. Na to navazuje rekonstrukce celé této místnosti, tzn. vybudování podlahy, kuchyňské linky pro potřeby akcí ve farním sále a oddělení tohoto prostoru od vlastní lodě kostela z důvodu možného hluku.

Následovala **diskuse o malé účasti farníků na valné hromadě.**

- 1/ je třeba zlepšit komunikaci mezi představenstvem a farníky
- 2/ v den schůze bude mše jen u sv. Jana
- 3/ najít člověka, který zaktualizuje seznam členů (cca 30% již nežije) a bude s ním nadále pracovat pro potřeby farnosti.
- 4/ změnit názvy

Úkoly:

- MUDr. E. Horáková napíše dopis do Německa ohledně zvonů a to formou dotazu, kdy můžeme přijít na řadu s odškodněním
- Na příští radě budou probrány další konkrétní dotazy, které vznesli farníci na valné hromadě.
- Bude stanoven termín a místo podzimního farního výletu

Zapsal: V. Bobysud

-- Známí a méně známí svatí v měsíci červnu --

Svatý Isfríd - biskup

15. června uplyne 800 let od smrti sv. Isfrída, biskupa pohřbeného v ratzeburské katedrále.

Také jeho život je důkazem působení Ducha svatého v církvi, a proto je pro nás inspirací a povzbuzením.

O počátečních létech jeho života není nic známo. V roce 1159 byl zvolen převorem kláštera Jerichow v arcidiecézi Magdeburgské. V roce 1180 se stal prvním nástupcem sv. Evermoda jako biskup v Ratzeburgu. Středověký kronikář ho popisuje jako „sanctus sancti successor“ - svatý následník svatého. Byl znám organizační obratností, a neúnavně pracoval pro německou kolonizaci země lužicko-srbské. Isfríd byl zpovědník a přítel vévody Jindřicha Saského. Jindřich byl oddaný laik, který podporoval nadšeně Isfrídův projekt pokračování misionizace Lužických

Srbů započatý Evermodem. Císař Fridrich Barbarossa ale nespravedlivě zbavil vévodu Jindřicha jeho majetku a dal ho Bernardovi Anhaltskému. Bernard pronásledoval všechny, kteří nesouhlasili s císařovou politikou proti papeži, nebo kteří sympatizovali s vévodou Jindřichem. Isfríd snášel pronásledování s důstojností a trpělivostí dokud Jindřich nebyl usmířen s císařem a znovu nabyl vévodství.

Ve starých análech Stederburgských je Isfríd nazýván „člověkem vyznačujícím se křesťanskou moudrostí, pokorou a odvahou“. V roce 1195 kanovníci z kapituly Schwerinské, složené ze saské a lužicko - srbské skupiny se nemohli shodnout na volbě biskupa. Papež požádal Isfrída, aby rozhodl, a volba padla na Brunwarda, prvního Lužického Srba, který dostal biskupské svěcení.

Isfríd byl člověk vysoce kající. Jednou na Velký pátek se postil o chlebu a vodě, a voda, kterou čerpal z obvyklého zdroje, byla zázračně proměněna ve víno. Isfríd zvedl oči k nebesům a řekl: „Když svou vůlí, ó zázračný Stvořiteli, proměňuješ věci, které jsi sám stvořil, odevzdávám se tvým příkazům. V den umučení tvého Syna přijímám to, co dáváš“.

Se životem Isfrída je spojováno mnoho zázraků. Jednoho dne, když on a jeho kanovníci šli v průvodu kolem kostela, přistoupil k Isfrídovi slepý člověk a žádal, aby byl uzdraven. Isfríd se nad ním slitoval a řekl slova Žalmu 145(146) „Hospodin otvírá oči slepým“. S těmito slovy se onomu člověku vrátil zrak.

Uvedené zázraky vysvětlují, proč je Isfríd zobrazován nejen s odznaky biskupa, ale i se šálkem vody proměněné ve víno a se slepým člověkem, kterého vyléčil.

***Pane Bože, pastýři svého lidu,
naplnil jsi Isfrída horlivostí apoštola.
Učiň nás pravými apoštoly své lásky a nástroji své hojivé moci,
že oči slepých se mohou otevřít,
skrze naše kázání Radostné zvěsti.***

O to žádáme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

P. Lohelius

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Od povodně r. 1955 do r. 1962

Dva roky byly naplněny prací na odstranění škod záplavy. Stálé vlhko v kostele, které bylo důsledkem povodně, působilo další škody a objevily se i některé starší nedostatky.

Bylo vykonáno mnoho práce. Připomínáme jen nejdůležitější. Byla pořízena nová křížová cesta podle návrhu arch Čermáka. Na mariánský oltář byla postavena jiná barokní socha P, Marie, nalezená na kůru a a opravená.

Místo dvou zničených postranních oltářů byly postaveny nové, jeden z kostela sv. Voršily (dříve v kapli epileptiků v Libni) a druhý prostý dřevěný z farního úřadu v Karlíně (dříve v kapli karlínské reálky). Bylo pořízeno větrání za hlavním oltářem.

Koncem roku 1957 P. Verner konstatuje, že po dvou letech začíná vše běžet ve svých kolejích. Počet sv. přijímání je radostný. Ale v r. 1958 byl opraven hlavní oltář i s obrazem a rok 1960 je popsán jako rok velkých oprav.

Voda stále hrozila, byly provedeny úpravy kanalizace v okolí kostela. V r. 1961 byl upraven (po vyklizení prostoru Vojenskými stavbami) domek u kostela i jeho okolí, domek č. 164 byl předán do státního majetku. R. 1962 voda opět vnikla do kostela, ale škody byly malé.

V lednu 1956 byly provedeny změny v liturgii, zejména v liturgii sv. týdne. Bohoslužby byly přeneseny na večerní hodiny. A to se osvědčilo. Jen se P. Verner trochu obával, že bohoslužba na Bílou sobotu je dlouhá. (*Poznámka při zpracování: Myslím, že nebyla a není delší než dřívější dopolední bohoslužba. Jen asi dopoledne měli lidé více energie.*). Prakticky zanikla bohoslužba Vzkříšení, slavená dříve na Bílou sobotu ve večerních hodinách a v českých zemích velmi populární.

Dále P. Verner píše: „R. 1958 jsme začali s recitovanou mší sv., ale vžívá se pomalu.“

Statistika dětí navštěvujících výuku náboženství v letech 1956–1961: 269, 186, 90, 18, 59, 4 děti.

V r. 1962 byl konsistoří stanoven příspěvek na kostely v pohraničí na 2000 Kčs ročně.

Nikde není (z pochopitelných důvodů – kronika byla přístupná) žádná zmínka o útlaku a o námaze, kterou opravy vyžadovaly. Na okolnosti doby lze soudit ze statistiky výuky náboženství. Na opravy však se dal získat státní příspěvek, a další financování bylo ze sbírek věřících.

Podle košířské farní kroniky.

M.P.

FARNÍ VÝPRAVA DO KOSTELA SV. TOMÁŠE A KLÁŠTERA AUGUSTINIÁNŮ NA MALÉ STRANĚ

Vyzbrojeni informacemi z květnového čísla farního listu jsme se vydali 9.5.04 **na další** ze série farních klášterních výprav, tentokrát na Malou Stranu. V kostele sv. Tomáše přivítal naši početnou výpravu současný farář, španělský augustinián P.Juan, který spravuje svatotomášskou farnost již 7 let. Podle jeho informací však augustiniáni nejsou prvními správci tohoto pozeňnaného místa. Byli to břevnovští benediktini, kterým náležel dřívější kostel sv. Tomáše z první poloviny 13.stol. a kaple sv. Doroty, dodnes zachovalé a

sloužící sakrálním účelům.

Řád poustevníků sv. Augustina přichází do Prahy na pozvání krále Václava II. v r. 1285. Po dohodě s králem se v r. 1286 opat břevnovský Kristián vzdal pozemku a patronátního práva ve prospěch nového řádu. K původní nadaci přibýly dary panovnických rodů (Kunhuty, dcery Přemysla Otakara II., Jana Lucemburského s manželkou Eliškou, Karla IV...). V r.1285 se začalo se stavbou nového kostela a pokračovalo se až do r. 1316. Mezitím král Václav II. vyslal v r. 1302 misi do Anglie a pověřil ji přivést ostatky sv. Tomáše Becketa, mučedníka a arcibiskupa z Canterbury, do nově budovaného kostela. 1.etapa výstavby skončila r.1315 vysvěcením nového chóru kostela za účasti vysokých církevních představitelů. Ve druhé etapě se stavělo trojlodí s kaplemi, které bylo slavnostně

vyšvěceno r. 1379 papežským legátem kardinálem Pilcem za účasti pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna, mohučského arcibiskupa Ludvíka a olomouckého biskupa Jana ze Středy.

Z r. 1339 pochází kaple sv. Barbory (v klášterních ambitech), která sloužila jako kapitulní síň a jejíž oltáře světil výše zmíněný biskup Jan ze Středy, kancléř Karla IV. Gotická podoba kaple je zachována dodnes. S osobou biskupa Jana ze Středy je spjata i sakristie dnešního kostela. Na jeho podnět byla vyzdobena v letech 1353-54 nástěnnými malbami z legendy sv. Hedviky. Zbytky maleb je možno vidět na severní a jižní straně sakristie. Z období gotiky pochází ještě chodba při levé straně severní stěny chóru s ranně gotickou žebrovou klenbou a dva krucifixy v obou výše zmíněných kaplích.

Roku 1419 a 1541 stihly klášter velké požáry. V době kališnické byl kostel hlavním pražským katolickým chrámem a katolickým zůstal bez přerušení dodnes.

V.r. 1723-31 byl dosud převážně gotický kostel úplně barokně přestavěn K. I. Dientzenhoferem a poté honosně vybaven novým zařízením. Západní průčelí, mohutně zvlněné ve slohu iluzivního baroka, náleží k největším dílům pražské chrámové architektury a reprezentuje jeden z nejkrásnějších příkladů barokního stavitelství. Zařízení chrámu je většinou vrcholně barokní z r. 1730 se třemi obrazy Karla Škréty (Nanebevzetí Panny Marie, Nejsvětější Trojice, sv. Tomáš z Villanovy), nástrojnými freskami od V.V. Reinera, představujícími výjevy ze života sv. Augustina a z legendy sv. Tomáše. Pozoruhodný je renesanční obraz P. Marie s donátory a manýristický obraz sv. Šebestiána z konce 16. stol. od dvorního malíře Rudolfa II., B. Sprangera. Na hlavním oltáři jsou kopie dvou obrazů P. P. Rubense (Umučení sv. Tomáše, svatý Augustin). Bohatá je též sochařská výzdoba kostela a množství náhrobků významných osobností a rodů.

A jak vypadá život v klášteře a kostele dnes? P. Juan vyprávěl o množství aktivit a bohatém duchovním životě místní komunity bratří i na dalších místech augustiniánských klášterů. Kostel sv. Tomáše slouží i pro cizojazyčné katolické křesťany – bohoslužby se odbývají v angličtině (největší komunita), španělštině a portugalštině. Pastorece, katecheze, aktivity zaměřené na mladé (výuka jazyků, hra na kytaru) – to a řada dalších činností v rámci evangelizace je náplní života bratří augustiniánů u sv. Tomáše. „Co je platná hmotná krása, když by chyběly duše, hledající Boha“, konstatoval P. Juan. Moudrá slova. Nezbyvá než poděkovat P. Juanovi za laskavé přijetí, vynikající průvodcovskou službu a abundantní pohoštění v klášterním refektáři. Jistě se najde příležitost, aby i on navštívil naši farnost. Do té doby upřímně Zaplat' Bůh a naše modlitby za zdar díla bratrů augustiniánů.

Marie Valentová

Jak jsme jeli na Sázavu

Drazí farníci, milí přátelé,

dovolte mi, abych se s Vámi podělil o zážitek z výpravy, kterou zorganizovala 7.- 8. května t.r. (pátek a sobota) duše naší „mládeže“ Vašo Plíško, a která směřovala na Sázavsko do města Sázava, ležícího na řece Sázavě. Tam se nachází Sázavský klášter, který je spojen s osobou významného světce - českého patrona - sv. Prokopa. Ten žil ve zdejší oblasti v 11. století, založil zde klášter a stal se jeho opatem. Svatořečen byl počátkem 13. století a s jeho jménem je spojena řada zázraků a divů. Dnes je zde činný řád Basiliánů.

Akce se uskutečnila na pozvání místního společenství mládeže. Václav Plíšek a ještě několik jedinců dorazili již v pátek odpoledne a zúčastnili se

večerního programu. Ten byl velmi bohatý a sestával se mj. i z opékání vuřtů. Na místě jim bylo umožněno přenocovat a v sobotu ráno jsme se k nim připojili i my - jako hlavní proud.

Vyráželi jsme ráno od kostela s 3auty. Jedním z účastníků byl i náš Otec Lohel, z čehož jsme se radovali. Ačkoliv jsme vyjeli se značným zpožděním - Pavel Křížovský totiž snídal - tak jsme stihli i první bod dopoledního - převážně duchovního - programu. Byla jí křížová cesta v přírodě, která začíná kousek za městem a vede do kopce svěžím lesem. Každé zastavení je doprovázeno rozjímáním a zvláštní modlitbou, která vybízí k plnému odevzdání všech lidských trablů do rukou Kristových. Myslím, že na většinu zúčastněných působila křížová cesta velmi kontemplativně a mně osobně umožnila zakusit více než kdy jindy Pánovu blízkost.

Po skončení křížové cesty jsme měli tu čest zúčastnit se v kryptě klášterního chrámu mše sv., sloužené v řeckokatolickém ritu. Byl to samozřejmě neobvyklý zážitek, neboť liturgie se svou formou odlišuje od té naší - západní. Byla vedena ve staroslověnětině a měla převážně zpívanou formu.

Po skončení bohoslužby už bylo odpůldne a byl tedy čas k obědu. Ten jsme příjemně spapali a strávili v místní restauraci. Poté se část z nás rozhodla navštívit místní zámek za účasti průvodce, čtyři z nás dali přednost procházce krásnou místní přírodou. Bylo velmi jarně, vše působilo nesmírně svěže, příroda kvetla, ptáčkové zpívali a čoklové štěkali. Nevím jak ostatním, ale mně se moc domů nechtělo, nicméně čas se nachýlil a proto jsme nakopli naše Škodovky a jeli domů.

Akce se mi velmi líbila, rozhodující zásluhu na jejím úspěchu má Václav Plíšek. Byla po všech stránkách podařená a veřejně se hlásím k své lítosti, že byla asi poslední svého druhu. Děkuji Vám za pozornost a trpělivost, s níž jste to dočetli až sem.

Váš Honza Fridrich

Na cestu do Chodska

Při putování Chodskem se zastavíme na několika pro tento kraj významných místech.

1. zastavení - Kladruby u Stříbra

Místní benediktinský klášter byl založen knížetem Ladislavem I., který je zde také pochován, okolo r. 1115. Byli do něj povoláni mniši z bavorského Zwiefaltenu. Klášterní kostel byl původně zasvěcen sv. Wolfgangovi s tím, že ve staré pověsti se tradovalo, že právě sv. Wolfgang na tomto místě zarazil do země ulomenou větev a prorokoval slávu budoucího kláštera. Stavba kláštera s románskou trojlodní bazilikou byla dokončena až r. 1233 a za husitských válek byl klášter r. 1421 zničen. Později byl kostel obnoven a r. 1504 znovu vysvěcen. Obnoveny byly i přilehlé budovy. Velký požár v r. 1590 a následující třicetiletá válka pak vedly k opětovnému zničení celého prostoru. Ve druhé polovině 17. století bylo započato znovu s obnovou kláštera a v letech 1712-1728 byl podle plánů J. Santiniho vybudován obdivuhodný chrám ve stylu barokní gotiky. Patrně podle plánů K. I. Dientzenhofera byla v r. 1770 dokončena stavba nového konventu. Klášter byl však r. 1785 císařem Josefem II. zrušen a sloužil nejrůznějším účelům (nemocnice, kasárna, invalidovna, pivovar). Klášterní kostel byl tehdy přeměněn na farní, ale za komunistického režimu byl církvi odňat a opětovně byl využíván k různým světským účelům. V současné době je majitelem areálu včetně kostela český stát.

Poutní (dříve klášterní) kostel je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie a augustiniánským světcům sv. Wolfgangovi a sv. Benediktovi. Kostel překvapuje svou délkou (82 m). Santini zachoval původní románský půdorys trojlodí s transeptem i trojitým chórem, uboural jen věže, které nahradil vysokou kupolí zakončenou lucernou s korunou a apsidy v závěru, na jejichž místě vztyčil vzosný tojlitý presbytář. Výrazné západní průčelí s pětibokou otevřenou předsíní a vysokým štítem je zdobeno sochou P. Marie se svatozáří. Vnitřní výzdobu kostela tvoří řada rozměrných fresek od bratrů K. D. a E. Q. Asama. Od nich také pochází freska Nanebevzetí ve čtvercové zaoblené kupoli. Chrámový

mobiliář je většinou původní podle návrhu Santiniho z let 1720-1732. Nejkrásnějším kusem je hlavní oltář v podobě gotické katedrální architektury. V jeho středu pod korunou s paprsky v pozadí stojí milostná socha Madony s Ježíškem, dole po stranách sochy spolupatronů kostela sv. Wolfganga a sv. Benedikta a dvou benediktinských světic. Intarzovaná kazatelna stojí na mramorové kouli a je krytá jemnou gotickou stříškou.

V Kladrubech je ještě další, pozdně barokní farní kostel sv. Jakuba z let 1772-1779. Jeho vnitřní zařízení je většinou rokokové.

2. zastavení -Horšovský Týn

Původně gotický hrad pražských biskupů byl v 16. století přestavěn na reprezentativní renesanční zámek s dobovými interiéry. Při zámku je anglický park s gloriem, míčovnou a oborou. Součástí městské památkové rezervace je kostel sv. Petra a Pavla, původně gotický, připomínaný již ve 13. stol. Dnešní podoba je převážně renesanční.

3. zastavení - Trhanov

Rodiště slavného lékaře a spisovatele J. Thomayera. Zámek z r. 1677, přestavěn r.1810. Galerie malíře Chodská J. Špilara

4. zastavení - Klenčí pod Čerchovem, Výhledy

Rodiště a muzeum J. Š. Baara, katolického kněze, povídkáře a romanopisce (1869-1925). Na Výhledech socha J. Š. Baara, krásný výhled do chodského kraje.

5. zastavení - Domažlice

Malebné Domažlice jsou srdcem Chodska. Chodský hrad z 2. poloviny 13. století spadá do stejné doby, kdy dal Přemysl Otakar II. popud k založení města Domažlic. Od počátku byla stavba určena jako sídlo královských purkrabí, kteří spravovali záležitosti Chodů, svobodných sedláků střežících hraniční pomezí. Chodský hrad často hostil české panovníky na jejich cestách do ciziny, mezi jinými na počátku 30.let 14. století i Jana Lucemburského.

Na počátku 16.století byl hrad poničen ohněm a po velkém požáru Domažlic r.1592 se stal ruinou. Po bitvě na Bílé hoře se stal objekt předmětem sporů mezi vrchností a městem . Vleklá pře mezi domažlickými a Lamingerem z Albenreuthu, smutně proslulým z chodského dramatu (Jan Sladký-Kozina versus Lomikar), byla ukončena v r. 1671 výměnou hradu za pozemky.V letech 1726-28 byla na místě trosk vystavěna solnice s věží, kterou měl projektovat K. I. Dientzenhofer., hrad byl přestavěn na zámek. Tradiční název Chodský hrad byl zachován a v r. 1992 bylo započato s jeho opravou. Krátce před dokončením rekonstrukce v r.1995 zachvátil objekt požár. Následná obnova skončila v červnu 1998. V objektu nyní sídlí Muzeum Chodska s četnými expozicemi ze života tohoto regionu. V muzeu je celoročně vystaven tzv. Franzův Betlém, jehož četné figurky vyřezával z lipového dřeva třicet let chovanec zdejšího chudobince koncem 19. stol. Po celou dobu 2. světové války bylo muzeum uzavřeno. V jeho atriu byla ukryta bronzová socha J.Š.Baara, která sem byla převezena ze zlikvidovaného Baarova pomníku na Výhledech. Po osvobození pak neporušená mohla být opět instalována na obnovený pomník.

Válcová věž hradu je přístupná, na vrchol vede 100 schodů, které jsou pohodlné a dobře je zvládají i méně zdatní jedinci.

A tady končí naše putování chodským krajem, kde žije „ lid svobodný a hrdý“ do dnešních časů. Chodové ctí své tradice, i mladí lidé si pořizují chodské kroje (v dnešní době nákladná záležitost), které oblékají při častých folklorních slavnostech. Výuka hry na dudy je opět populární i u nejmladší generace, četné folklorní soubory pracují již s předškolními dětmi. Hudební škola, kde se vyučuje i hře na dudy, je umístěna v areálu augustiniánského kláštera (jak jsme ostatně slyšeli od P. Juana při návštěvě kostela sv. Tomáše na Malé Straně).

Všem poutníkům do chodského kraje přejeme krásné přírodní i duchovní zážitky.

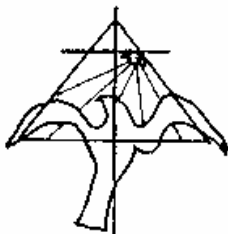
M.B.

Podle různých pramenů.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné

7-8
červenec
srpen
2004

Košířský farní list

Červenec
srpen

NA CESTU SE SVATÝM KRYŠTOFEM

Letní prázdninové dny nám opět poskytují mnohé možnosti k cestování. O mnohých cestách do vzdálené ciziny jsme mohli před lety jen snít. Kdo na to má, může dnes cestovat kamkoli. Není však moudré spoléhat se pouze na finanční prostředky k cestování. Potřebnou výbavu na cestu tvoří také rozvážnost a opatrnost v rychlém a někdy až zběsilém provozu na silnicích. Než se do této arény vydáme, modleme se!

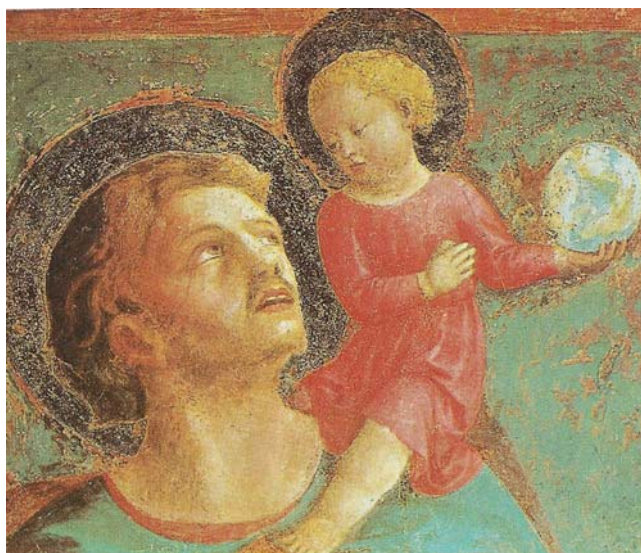
Nebezpečí však nemusí číhat jen na silnicích. Farní mládež se letos vydá do Vysokých Tater. V poslední době se tyto nejvyšší slovenské hory staly cílovou stanicí pozemské cesty několika Čechů. Modleme se, aby se naše skupina mladých snažila zachovat rozumnou kázeň a vrátila se domů v úplné sestavě.

Nezapomínejme, že v minulých letech nebyl pro jednoho z našich farníků nejjistějším dopravním prostředkem bicykl.

V modlitbě můžeme prosit o pomoc a ochranu nejrůznější svaté patrony - třeba archanděla Rafaela, svatého Josefa nebo svatého Kryštofa, který je asi nejvyhledávanějším patronem řidičů a cestovatelů. Proč se stal tak oblíbeným pomocníkem v tomto směru? Asi pro své cestování, které nebylo jen místní a vnější, ale především duchovní, jak nám to zachycuje legenda z jeho života. I když v ní najdeme některé fantastické prvky, nenechme si ujít pravdivé a reálné jádro, které sledují i jiné legendy. /V původním významu slova *legenda* je totiž *to co má být čteno*, nikoliv jen něco vymyšleného, jak bývá v povědomí mnoha lidí/.

Kryštof /dále Christoforus/ byl pohan z Kanaánu. Byl obrovité postavy, smělý a veselý. Předtím než byl pokřtěn, se jmenoval Offerus. Když dorostl do plné síly, pomyslel si: Poputuji daleko a vyhledám největšího pána. Tomu budu sloužit.

Vypravil se tedy na cestu. Odkázali ho na jednoho velkého krále, který vládl nad mnoha národy. Přišel k němu a slíbil mu, že mu bude věrně sloužit. Král ho s potěšením přijal.

Když už byl Offerus u krále nějaký čas, vystupoval před králem jeden hudebník, hrál veselé písně a nakonec zazpíval d'áblu posměšnou píseň. Jakmile ji král uslyšel, přezehnal se, protože to byl křesťan. Offerus však nevěděl nic o síle a významu tohoto znamení, podivil se a řekl: "Pane, co to děláš za dva tahy?" Protože byl pohan, nechtěl mu král svěřit svaté tajemství kříže. Offerus proto řekl: "Pane, když mi to zatajuješ, nechci ti víc sloužit."

"Řeknu ti tedy pravdu," rozhodl se král. "Podívej se, dovolává-li se někdo přede mnou d'ábla, přežehnám se znamením kříže, aby nade mnou nezískal moc." Offerus namítl: "Bojíš se ho a má tak velkou sílu, že ti může uškodit? Podívej, dlouho jsem ti věrně sloužil a myslel si, že většího a mocnějšího nad tebe není. Protože vidím, že se ho bojíš, chci ho hledat, dokud ho nenajdu. Chci sloužit tomu, kdo je mocnější než ty." Offerus odtud odešel, aby vyhledal d'ábla. Ale ať se ptal jakkoliv, nikdo mu ho nedovedl ukázat. Jednoho dne procházel divokou krajinou, když tu spatřil mocné vojsko. Vpředu jel černý, podmračený jezdec, který zajel k Offerovi a zavolal: "Koho hledáš?" Offerus odpověděl: "Hledám d'ábla. Rád bych mu sloužil." "To jsem já," řekl jezdec. Offerus mu přislíbil své služby a d'ábel ho vzal s sebou.

Jednou se spolu dostali na rovnou cestu, na které se tyčil kříž. D'ábel uskočil na stranu a křikl na Offera, aby nejezdil dál. Offerus se podivil a řekl: "Pane, řekni mi, proč ses vyhnul?" D'ábel by mu to byl rád zatajil, ale Offerus pohrozil, že už u něho nezůstane ani o den déle.

"Podívej se," řekl D'ábel, "stálo tam znamení kříže, na kterém byl pověšený Kristus. Toho se moc bojím, vždycky musím před ním prchat." Offerus se na něj obořil: "Musíš-li prchat před jeho znamením, je asi mocnější než ty. Půjdu a vyhledám ho."

A Offerus se všude vyptával, kde by našel Pána Ježíše Krista. Božím řízením se dostal k jednomu dobrému poustevníkovi. Ten mu vyprávěl, jak mocný král je Pán a jak velkou odměnu dává svým služebníkům. Offerus prohlásil, že chce nadále věrně a spolehlivě sloužit Kristu. To poustevník rád slyšel a řekl: "Pán je nepřítelem hříšného života, ale tomu, kdo žije ctnostně, dává svou milost. Podívej se, tady je divoká voda, přes kterou nevede ani můstek, ani lávka. Budeš-li kvůli Bohu přenášet lidi přes vodu, velmi se takovou službou zalíbíš Pánu. Protože ne nadarmo ti daroval tak silné paže a vysokou postavu."

"Dobrá! Rád to vykonám," prohlásil Offerus a vystavěl si sídlo u vody a konal svou službu dnem i nocí.

Jedné noci se Offerus znaven uložil ke spánku a okamžitě usnul. Dlouho nespal, když ho zavolal dětský hlas: "Offere, převážet!" Offerus vstal, nikoho nenašel, znovu si lehl a usnul. A opět zaznělo volání: "Offere!" Zase vyběhl ven, nikoho nenašel a uložil se ke spánku. A ještě jednou: "Offere!" Offerus potřetí vstal a našel venku chlapečka. Vyzdvihl si ho na ramena, do ruky vzal hůl a vstoupil do vody.

Řeka se však vzdouvala a dítě ho tížilo tak silně, jako by bylo z olova. Chlapeček byl stále těžší a voda vyšší, až si Offerus myslel, že se utopí. "Ach, dítě, jak jsi těžké! Je mi, jako bych nesl na ramenou celý svět."

"Správně," promluvilo dítě, "neseš víc než celý svět, neseš toho, kdo ho stvořil." A dítě vtlačilo Offeru pod vodu a řeklo: "Já tě křtím ve Jménu Otce, jménem svým, a ve jménu Ducha svatého. Předtím sis říkal Offerus, teď se budeš jmenovat Christoforus - ten, kdo nosí Krista. Zasad' svou hůl do země. Na ní poznáš mou moc, neboť hůl zítra rozkvetne a přinese plody." S těmito slovy Pán zmizel.

Christoforus byl rád, děkoval našemu Pánu za milost, kterou mu prokázal, a zasadil hůl do suché země. Ta se přes noc proměnila ve strom, rozkvetla a hned vydala plody. Tu padl Christoforus na kolena a klaněl se mu, vzal na sebe Pánův kříž a následoval ho. */Legenda aurea z 13. století/*

***Šťastnou cestu a šťastný návrat všem Kristu věrným a oddaným
košířským farníkům přeje P. Lohelius!***

Liturgický kalendář

Červenec 2004

- 3. sobota** Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. neděle 14. neděle v mezidobí
5. pondělí Slavnost SV.CYRILA, MNICHA, A METODĚJE,
patronů Evropy, havních patronů Moravy
NÁRODNÍ CYRILOMETODĚJSKÁ POUŤ - VELEHRAD
- 6. úterý** Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9. pátek Památka sv. Adriána a Jakuba, mučedníků
11. neděle 15. neděle v mezidobí
13. úterý Sv. Jindřicha
14. středa Památka bl. Hroznaty, mučedníka
15. čtvrtek Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele
církve
- 16. pátek** Panny Marie Karmelské
17. sobota Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
18. neděle 16. neděle v mezidobí
21. středa Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. čtvrtek Památka sv. Marie Magdalény
23. pátek Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky
Evropy
- 25. neděle** 17. neděle v mezidobí
26. pondělí Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny
Marie
- 27. úterý** Sv. Gorazda a druhů
29. čtvrtek Památka sv. Marty
30. pátek Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitele
církve
31. sobota Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

svatá Brigita Švédská,
patronka Evropy

Srpen 2004

- 4. středa** Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. pátek Svátek Proměnění Páně
8. neděle 19. neděle v mezidobí
9. pondělí Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice,
patronky Evropy
- 10. úterý** Svátek sv. Vavřince, mučedníka
11. středa Památka sv. Kláry, panny
14. sobota Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. neděle Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
20. pátek Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. sobota Památka sv. Pia X., papeže
22. neděle 21. neděle v mezidobí
23. pondělí Sv. Růženy z Limy, panny
24. úterý Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
27. pátek Památka sv. Moniky
28. sobota Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. neděle 22. neděle v mezidobí

Oznámení

- **Během letních měsíců nebudou bohoslužby v kapli Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce** s výjimkou Poutní slavnosti v neděli **15. srpna**, kdy bude mše sv. v 17,30 hod.
- Bohoslužby v ostatních košířských kostelích jsou beze změn.
- Bratři trapisté z Nového Dvora (na stavbu jejich kláštera a kostela byla konána sbírka i v košířských kostelích) srdečně zvou k účasti na **vysvěcení kostela**. Svěcení se bude konat ve **čtvrtek 2. září 2004 v 9 hod.** Světitelem je plzeňský biskup Mons. František Radkovský. Zájemci o tuto jistě výjimečnou slavnost, stejně jako ti, kdo by mohli nabídnout dopravu vlastním vozem (autobus nebude vypravován pro předpokládanou nižší účast farníků) necht' se laskavě přihlásí v sakristiích obou kostelů nejpozději do konce července 2004. Je nutné totiž nahlásit do kláštera počet účastníků na předepsaném formuláři tak, aby bratři trapisté mohli slavnost dobře organizačně zajistit (včetně pohostění).

Slyšte všichni farníci košířští!!!

Na vědomost se dává novina veliká: náš farník, neúnavný mládežnický aktivista, Mgr. Plíšek Václav, přizviskem Vašo Plíšo nazývaný, do stavu manželského vstoupiti se rozhodl a pannu srdci svému milou za manželku pojmouti hodlá. Panna vyvolená zove se Ludmila Koloničná a protože ze vzdálených krajů pochází, obřad svatební až ve Skálci u Frýdku-Místku konati se bude. Dne 14. srpna léta Páně 2004 v 10,30 hod. v kostele sv. Martina svazku tomuto požehnáno bude. Jistotně farníci košířští rádi by obřadu spoluúčastni byli, žel vzdálenost veliká tomu brání. Přání všeho dobrého, hojnosti darů všech a potomstva mnohého od Boha seslaného alespoň takto posílají. Želají taktéž svatebního veselí bujného, jídla a pití hojného a radostí všelikých ošatku plnou.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 11. června 2004 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Hojek, Jan Nekula, Václav Funda, Elena Horáková, Václav Plíšek a Stanislav Dobeš

Program :

1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti oprav a údržba kostelů
3. Záležitosti farního společenství a rozprava

Ad 1 - 2 Pro dobrou přípravu kolaudace je nutno zabezpečit revizní zprávu o elinstalaci, zprávu resp. odborný posudek od zástupce hasičů, dále instalaci bezpečnostních mříží v prostoru oken v zadní stěně kůru, vyklizení sklepních prostor a ev další požadavky, vyplynouší ze zprávy zástupce hasičů. Záležitostí zdárného ukončení kolaudačního řízení je pověřen člen výboru stav Havel, který věc průběžně sleduje a zajišťuje vše potřebné.

K technickému stavu varhan bylo rozhodnuto, že necháme opravit varhany nad sakristií, což si podle odhadu znalce vyžádá náklad několika tisíc Kč.

Křížová cesta od sv. Jana bude dočasně sňata a převezena k Nejsv. Trojici za účelem plynové dezinfekce proti červotoči, poté bude opět navracena na původní místo.

Po krátké debatě bylo rozhodnuto trvat při jednání s p. Vachem o GO střechy u sv. Jana na provedení střední varianty podle návrhu arch Smolíka, v ceně cca 250.000,- Kč.

Nyní však bude provedena jen oprava v nutné míře zatmelením.

Ad. 3 Do příští schůze bude vypracován a odeslán dopis do SRN ve věci možnosti navrácení původních

zvonů k Nejsvětější Trojici, ev. k získání finančního příspěvku pro pořízení zvonů nových.

K aktualizaci evidence členů Společnosti přátel košířských kostelů (SPKK), byl získán a pověřen Venda Dráb. Předseda s ním záležitost projedná. Aktualizovaný seznam pak bude možno spolehlivě používat a s ním pracovat (např. dávat doporučení k významným životním jubilejím farníků apod.).

K lepší informovanosti farníků o kontinuitě současné Společnosti přátel košířských kostelů a někdejšího Kostelního spolku katolíků v Košířích zajistí předseda zpracování informace do KFL č.9.

Organizací farního zájezdu do Jizerských hor je v celém rozsahu pověřena pí. Marie Oekinghausová. Termín zájezdu je stanoven na sobotu 02.10.2004.

Bylo rozhodnuto nadále uveřejňovat v KFL zápisy z jednání výboru SPKK

Termín příští schůze výboru byl stanoven na 10.09.04

Zaznamenali

Václav Funda a Stanislav Dobeš

Poslední projev Václava Plíška za mládež na valné hromadě Spolku přátel košířských kostelů dne 25. dubna 2004.

Milí farníci,

Společenství mládeže si váží toho, že může společně s Vámi tvořit farní rodinu. Mládež se schází a pořádá různé akce pro sebe i celou farnost a to ve víceméně podobném složení již přes 12 let, což se řadí mezi úkazy zvláštní a ojedinělé. Mládež nám za tu dobu, dá se říci přerostla. A jak jsem říkal již minule, nastalo tu generační střídání, zaujímání nových životních rolí a pochopitelně opouštění Společenství mládeže a odcházení ke svým novým rodinám či třeba do kláštera.

Naposledy se tak stalo včera - svatba Kristiny Nekulové. Proto také po dlouhé oslavě hodně mládeže chybí a tím ji omlouvám. Osobně bych také zůstal do rána, ale ještě jsem po půlnoci musel napsat tento projev. Ale vraťme se ke svatbě, protože není žádným tajemstvím, že se to letos bude ještě párkrát opakovat. A poté, bohužel, zatím ve všech případech následuje kvůli bytové situaci i odchod z farnosti. Rádi bychom ale, aby další mladá generace zaujala naše místa a voláme: "Pokračujte po nás! Scházejte se, ministrujte, buďte aktivní součástí farnosti.!" A tak mladší zveme stále mezi nás, ale zatím odezva žádná. My ale doufáme, že možná, po nějaké době, se další mládež objeví. Vždy, jak jsem zaslechl, hnutí katolické mládeže se v Košířích mimořádně dařilo a ještě dnes se každoročně schází generace našich prarodičů, aby vzpomínala na léta mládežnická. Netušil jsem, že toto setkání letos měli na Vyšehradě v ten den, kdy jsem pro vás do farnosti pozval divadlo. Škoda, že se někdy nesejdou s farníky a mládeží tady u nás a nenapiší do Farního listu o svém tehdejší působení. Velmi bychom to uvítali.

Při každém setkání jsem vám líčil co mládež konkrétního podnikla pro sebe i farnost. Dnes vás s tím zdržovat nebudu, protože o všem víte. Vše bylo dostatečně předem ohlášeno, aby se každý mohl zúčastnit, poté bylo podrobně napsáno do Farního listu a nakonec při výstavě fotografií zveřejněno., takže všichni víte, čím mládež žije. A navíc jsem vám vždy na valnou hromadu připravil výstavu fotografií. I letos tady vzadu máte asi tisíc fotek, které věrně vystihují atmosféru. Přichystal jsem i nová alba s průřezem historie mládeže.

Raději vám v ušetřeném čase chci oznámit dvě zprávy: jednu dobrou a druhou horší. A to, že i já se chystám, dá-li Pán Bůh 14. srpna ve Skalici u Frýdku-Místku oženit a posléze, a to je ta druhá zpráva, se s vámi rozloučit a odstěhovat se za Prahu, do Odolena Vody. Takovým loučením už vlastně byly akce, které jsem pro vás uspořádal (divadelní představení, promítání videofilmu, který jsem natočil ve Svaté zemi) a které ještě v dohledné době chystám (jarní výlet mládeže na Sázavu, výprava farnosti do kláštera augustiniánů u kostela sv. Tomáše). Doufám, že se vám výprava ke sv. Tomáši bude líbit alespoň tak jako ta loňská,

kdy jsme společně zjistili, že kousíček od naší kapličky máme nový ženský klášter s kaplí a hotelem Edith Stein. Dále vás zvu na farní zájezd 12. června na krásná místa západních Čech, kam Vás budu doprovázet.

Doufám ale, že i pak vás občas uvidím a rád na vaše pozvání budu přijíždět. To už si ale po letech zkusíme vyměnit role - už vás nebudu zvat já, ale naopak pozvete vy mne na to co tu uspořádáte a připravíte. Velmi rád přijedu, protože košířskou farnost mám hluboko v srdci.

Do měsíce chci vypracovat předávací list, kde bude asi 15 až 20 položek, které jsem vykonával, aby to farní rada mohla rozdělit a řídit tak, aby farníci nepřišli o nic co se již stalo dobrou tradicí.

Odcházím i z Farní rady, kde jsem byl v její historii asi nejkratší dobu, přesto ale doufám, že to k něčemu bylo. Mým hlavním úkolem, který jsem si sám před třemi lety stanovil a nyní ho odtajňuji, bylo oprášit zapomenutou polovinu poslání farní rady, která má dva úkoly:

1) starat se o údržbu, správu a opravy kostelů a kaple. Tento úkol se poctivě plnil.

2) starat se o farní život a pořádat různé akce pro farníky, kterými se stmeluje život farní rodiny. Na tento úkol se hned po začátku pozapomnělo. V tomto smyslu kostelní spolek přátel KK mnoho neučinil. ačkoliv podle stanov schválených ministerstvem na začátku devadesátých let měl pracovat i podle bodu 2 (pro nedostatek místa citovaný výňatek ze stanov spolku neuveřejňujeme).

Jsem velmi rád, že to dobře dopadlo a že se dokonce dle toho začalo i jednat a že vznikly některé každoroční tradice, ke kterým se mohou přidávat další. S pomocí Boží to jistě půjde.

Závěrem bych chtěl poděkovat celé farní radě v čele s panem Dobešem, jejichž práce si velice cením, protože to co oni dělají, není pro každého samozřejmostí.

Dále bych chtěl poděkovat mládeži a hlavně těm co chtějí pomáhat-jmenovitě Pavlu Křížovskému, Vítovi Bobysudovi, Járovi Drábovi a zejména Václavovi Drábovi, který má nejvíce ochoty cokoli zodpovědně dělat a kterého bych doporučil svým nástupcem.

Další velikánské poděkování patří P. Lohelovi a celé košířské farnosti za to, že jsem se za ta dlouhá léta mohl pořádně vyblbnout.

Přeji nejen mládeži, ale i ostatním farníkům, aby i nadále prožívali radost ze své víry uprostřed farního společenství a uměli také tomuto společenství něco darovat-něco přinést. Aby toto společenství mohlo dále růst a jednou nás všechny přivedlo až ke Kristu.

Amen.

Poděkování V. Plíškovi

My, košířští farníci, všech generací (bez rozdílu pohlaví) bychom chtěli ze srdce poděkovat Mgr. Václavovi Plíškovi, za vše co v době svého působení ve farnosti vykonal. A bylo toho opravdu dost, jeho aktivita se rozvíjela nejrůznějšími směry, od pořádání kulturních akcí přes různé zájezdy a návštěvy klášterů po akce ryze mládežnické a sportovní - vždy s uplatňováním duchovních rozměrů a křesťanského zaměření všech akcí. Jeho iniciativa byla nevyčerpatelná a strhávala všechny kolem něj s tím, že opakovaným až úporným naléháním probudil i ty méně aktivní jedince a přinutil je k výkonům nečekaným. O jeho vášni fotografické svědčí galerie snímků, kterou se asi jen málokterá farnost může pyšnit. Jeho Mikuláš vždy patřil k zimnímu košířskému koloritu a oslovoval nejen ty nejmladší, ale našel cestu i ke generaci nejstarší. Tříkrálové sbírky byly pod jeho taktovkou vždy velmi úspěšné.

Hlavně jsme ho ale rádi vídávali ve službě u oltáře. Tam asi bude chybět nám všem nejvíce..

Děkujeme Václavovi za vše, čím přispěl ke slávě Boží ve jménu svém i našem a moc mu přejeme, aby se uplatnil i ve své nové farnosti a dobře zvládal všechny své nové role.

A že bude košířskou farnost navštěvovat a s ní dále zůstane spojen duchovně v to všichni věříme a doufáme. Nechť Bůh provází všechny jeho kroky a žehná mu.

Košířští

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Šedesátá léta

Nejhorší následky povodně z r. 1955 byly zlikvidovány, ale opravám a údržbě kostelů věnoval P.Verner stále dost úsilí. Za úspěch považoval zaměstnání dvou údržbářů v r.1964, kteří měli v domku u kostela malou dílnu. Několikrát byly opravovány varhany v kostele Nejsvětější Trojice. V těchto letech se v kronice začínají zapisovat i události (nejen opravy) z kostela sv. Jana Nepomuckého. A tato léta jsou také dobou proměny liturgie.

V r.1963 se připomíná volba papeže Pavla VI. Dne 24.6.1963 byla v kostele sv. Jana Nep. primice košířského bohoslovce P.Hynka Šťastného. Primiční kázání měl dp. Zdeněk Wagner z Třebotova. Byla to první primice v novém kostele.

V r. 1964, od 16.2. (na základě motu proprio „Sacram liturgiam“) se začínají číst epištola a evangelium od oltáře tváří k lidu česky, aniž se čtení opakovalo latinsky. V září byla zkrácena formule přijímání lidí na slova „Corpus Christi“ (Tělo Kristovo).

V březnu r.1965 nastoupil na pražský arcibiskupský stolec jako biskup-administrátor dr. František Tomášek a kardinál Beran odjíždí do Říma a je jmenován kuriálním kardinálem. Začátkem března bylo dáno povolení, aby katoličtí kněží vedli obřady v krematoriu. P.Verner se zmiňuje, že se je pokusil adaptovat pro nové prostředí.

Od první postní neděle jsou další liturgické změny. Modlitba nad obětními dary se říká česky a nahlas, doxologie na konci kánonu (Skrze něho a s ním a v něm....) latinsky nahlas.. Modlitba Otče náš česky spolu s Embolismem (dovětek k modlitbě Páně Vysvobod' nás ode všeho zlého, Bože), sv. přijímání lidu celé česky. Vynechává se žalm 42. ve stupňových modlitbách (stupňové modlitby byly dříve hned na začátku mše sv. a modlily se vkleče na stupních oltáře), poslední evangelium a modlitby po mši sv. Zavádí se ale modlitba věřících před obětováním. Eucharistický půst se zkracuje na 1 hodinu pro kněze i lid.

Svatý týden byl v tomto roce poprvé celý česky. Byla provedena řádná příprava a proto je liturgická reforma přijímána v Košířích s porozuměním.

Dne 16.6. se konalo biřmování v kostele sv. Jana Nep. Doba přípravy byla sice krátká, ale biřmování 150 biřmovanců proběhlo v radostné náladě.

Od 18.7. se v obou košířských kostelích koná první část mše sv. - bohoslužba slova - na sedes tváří k lidu. Čtení se rozděluje mezi lektora a kněze.

Dne 1.6.1965 byl v týnském kostele liturgický den pro kněze pražské arcidiecéze a byl zakončen vzorovou mší svatou.

Vatikánský koncil byl ukončen triduem ve dnech 5.,6. a 7. prosince 1965.

Téhož roku je P. Verner jmenován u příležitosti svých padesátin osobním děkanem. Do kroniky to zapsal s poznámkou, že o tom nikomu neřekl.

M.P.

Trochu osobních vzpomínek...

Je to tak dávno - za války. Konec Smíchova a dolní Košíře byla trochu větší vesnice a tak jsme se snad všichni okolo našeho jediného kostelíka Nejsvětější Trojice zanalí. Z Cibulky, Košíř, z Pod stadionu jsme tam chodili samozřejmě pěšky. Jen Motoláci šli pěšky na Košířské náměstí kde tehdy končila tramvaj (!) a teprve odtud se svezli. U oltáře bývali mons. Chlumský a pan kaplan. V neděli bývala mše sv. i v kapliče na Klamovce v 7,30 ráno - celebrouval starý pán, mons.Hornof, který bydlel nad Klamovkou.

Velký kostel býval zcela plný - po mši sv. jsme často procházeli Malostranským hřbitovem, který byl tehdy v pořádku, tj. hroby významných osobností nepoškozené, jasně označené. (Bylo by zajímavé obnovit alespoň místa a jména těch bývalých slavných - je jich tam dost.) V západní části hřbitova byl malý kamenný hrobeček ve tvaru dětské postýlky i s postavičkou holčičky. Nápisy byly téměř nečitelné, ale postýlka byla zahrnuta svatými obrázky. Na každém obrázku prosba: "svatá holčičko, ať nedostanu pětku z počtů - "svatá holčičko, ať se na mě Pepík nehněvá" a tak podobně. Vždyť to byla "Svatá holčička -- generace tam vodily svoje děti - to malé dítě kdysi v 18. století vypadlo z okna.V padesátých letech, když byla zbourána hřbitovní zeď a hřbitov zcela otevřen, byl také pomníček holčičky odstraněn - ty svaté obrázky moc vadily. To byl tehdy počátek současné devastace památného Nerudova Malostranského hřbitova.

A pak přišlo to, co už všichni známe. Stavba nového kostela sv. Jana Nepomuckého. My adolescenti jsme staveniště i stavbu okukovali a těšili se. Novým duchovním Otcem byl premonstrát P.Prokop. Na válečné nedělní obědy chodil Otec Prokop střídavě do našich rodin. Vždy jsme na něj počkali po mši sv. a radostně si ho odvedli domů. V neděli odpoledne, už u sv. Jana, bývalo požehnání , případně křížová cesta. To už jsme se potom my mladí, ministranti i my děvčata, rozeběhli do Cibuleckého háje, na Vidoule, do Ruzyně i jinam.

Přišel konec války; my stavěli barikády (po Plzeňské jich bylo velmi mnoho) a to už jsme byli taková kompaktnější parta. Základem byli mnohdy sourozenci: Jarmila a Lída Nováková z Cibulky, Marie a Růža Nováková z Motola, Martin a Honza Váchalovi z Cibulky, sestry Štenglovy, kluci Dobešové z Motola, Míla Horák se svou něžnou sestrou, Udinka Broklová, Helena Koutecká, Pepík Vávrovský, Jarda Novák, Franta holič a jeho oficína u Demartinky... Odešel Otec Prokop na Svatou Horu a k nám přišel mladý kněz P.Verner. Stal se jedním z nás. Začal také politický život - bylo celkem jednoduché založit lidoveckou mládež. Neorganizovaně, ale často a spontánně jsme se scházeli v malém krámku na Plzeňské - honosně jsme říkali "sekretariát".

Na Jinonické silnici jsme společně vybudovali volejbalové hřiště, na síť i míč jsme se složili. V létě jsme tam bývali snad denně. V zimě se hrál ping-pong na Mlynářce nebo u Andráse na Cibulce. Byli jsme mladí, bylo po válce, měli jsme pevný základ ve víře a nadějně perspektivy. Ve velkém sále na Klamovce byly plesy a před námi sjezd lidovecké křesťanské mládeže. To bylo v r. 1947? Bylo to slavné, krásné, bohaté; dlouhý průvod šel po Plzeňské. Košířští živnostníci nám přáli - jen těch buřtů co jsme dostali!

My jsme dospívali, doba zrála a přišel Únor. Velice jsme to prožívali, chtěli jsme společně utéct, ale nějak se to zadrhlo. Utekl jen jeden, jediný milovaný syn starších rodičů. Už se nevrátil.

Začínali jsme studovat, zakládali jsme rodiny. Nemálo manželství vzniklo v našem středu. Už jsme na sebe neměli tolik času, povinností přibývalo.

Ted' se obloukem vracíme, máme více času, uprostřed nás stojí sv. Jan, svolává nás svými zvony a my se tu opět v jeho zdech scházíme. Ubylo nás, někteří odešli na věčnost., jiní žijí jinde. My zbylí máme hlavy šedivé, ale plné krásných vzpomínek. Jsme tu stále doma a je tu s námi náš Pán.

P.S. Myslím, že bychom dali dohromady i jména a třeba i další vzpomínky.

Vzpomínala ing. Saša Průšová-Fleňková

Redakční poznámka: Velmi vítáme a vážíme si toho, že máme možnost poznat nejen historii našich košířských kostelů, ale také alespoň střípky ze života, který se k těmto kostelům vázal. Doufáme, že se vynoří další vzpomínky i ti, kdo budou ochotni se o ně podělit.

- Putování do Mariazell -

Milí farníci a přátelé,

začíná doba prázdnin, dovolených a různých letních putování. Dovolte mi proto se s vámi podělit o několik zážitků z mého jarního putování do Mariazell, kam jsem šel 2 dny pěšky, abych se zúčastnil středoevropského setkání národů 22.5.2004, kam připutovalo více jak 80 tisíc poutníků . V těchto dnech (21.-23.5.) se také uskutečnilo setkání mládeže osmi národů.

K pěším poutníkům jsem se připojil v rakouském St. Poeltenu a do cíle ještě zbývalo 75 km. Stosedmdesátičlenná skupina šla již 3 dny z Vranova nad Dyjí a měla za sebou 100 km. Většinu skupiny tvořili mladí lidé, ale zastoupena byla i starší generace (nejstarší poutník dovršil 68 let, nejmladšímu bylo 12 let). Přítomno bylo také 8 řádových sester, 14 kněží, 1 řádový bratr a ostravsko-opavský biskup František Václav Lobkowicz, který všechny košířské farníky pozdravuje a vzpomíná na poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého 16.5.1996, rovných 14 dnů před založením nové diecéze jejímž se stal prvním biskupem.

Počasí nám při putování přálo a sluníčko krásně rozzářilo jarní členitou krajinu, kterou jsme procházeli. Nádherná byla např. stezka uprostřed vodopádů poslední den. Ve většině vesniček a měst nás vítaly zvony. Zpívající had zaujal místní starousedlíky, které jsme obdarovávali kartičkami, aby věděli odkud a kam putujeme a mohli se i seznámit s fotografií a modlitbou Pražského Jezulátka. Všichni byli

potěšení, usmívali se a mávali nám. Občas před námi jelo policejní auto či motocykl, který dokonce na přání pustil houkačku a povozil děvčata. Další doprovod tvořila auta, která jsme občas zahlédli jak převážela naše batohy. Trasu projíždělo i auto pana biskupa s jeho sekretářem, ale musím potvrdit, že ho nikdy nepoužil a vše obdivuhodně s námi prošel pěšky. Atmosféra při putování byla pěkná a srdečná. Většinu cesty se pomocí přenosného mikrofону a tlampačů zpívalo, modlilo, meditovalo či třeba soutěžilo ve zpěvu a každý den byl po hlasování sestavován top-ten žebříček. Někdy se konal i společný zábavný večer. Všichni putující dostali poutnický kříž a zpěvník.

Velkorysá byla pohostinnost v každém z denních cílů, kde na nás čekal např. tým farníků v čele se svým knězem a starostou města, který byl zároveň ředitelem školy a po mši sv. nás pozval do rozlehlého bývalého chlěva, kde bylo krásně prostřeno a v kotlích navařeno k večeři. Po přespání v místní škole následovala ranní mše sv. a opět bohatá snídaně s rozloučením.

Jsem velice rád, že jsem se putování mohl zúčastnit, i když musím přiznat, že už za první den po 40 km jsem toho měl docela plné kecky a začal počítat puchýře. Při pouti jsem se duchovně povzbudil a uvědomil si, že dávné pěší poutě

našich předků jistě přinášely lidem duchovní očistu a radost ze společně prožívané víry, zvláště když se nebáli dát do pouti trochu oběti v podobě námahy a odříkání pohodlí.

Při této pouti jsem v Mariazell dost myslel na košířské spolufarníky, o to více, že se s nimi loučím. Přeji všem pěkné léto a radost třeba jenom z malého putování k nějaké kapličky, kostelíku či poutnímu místu, které vždy přináší duchovní osvěžení na naši pozemskou pouť.

Václav Plíšek

Farní zájezd do Chodska

Nápad cesty za krásami Chodska se zrodil jednoho dne v hlavě našeho mládežníka Vítko Bobysuda. Účastnil jsem se částečně organizace výletu, a vlastně jsem měl možnost poprvé vidět, co všechno se musí předem zařídit a obstarat. Před uskutečněním takovéto akce se musí objet všechna místa (nebo skoro všechna), zjistit otevírací doby, ceny vstupného, domluvit přibližný příjezd na prohlídku, zajistit si restauraci na oběd, domluvit se s místním farářem na mši, případně zajistit si vstup do kostela. Hodně práce dá i zajištění pěkného počasí a ne vždy se to podaří. Zvláště sladění časové organizace s určením pořadí zastávek, kdy se musí počítat s celým autobusem a rychlostí přesunů takové bandy je dost náročné. I s přičtením časových rezerv se vyskytnou překvapení nebo nepředvídatelné události které vše posunou.

Jaké to bylo tentokrát?

Vyjeli jsme brzy ráno 12. 6. od sv. Jana. I když se oficiálně přihlásilo málo lidí, přišlo nás nakonec tolik, že jsme do posledního místa naplnili celý autobus. Naštěstí nikdo nemusel stát – cesta byla dlouhá, ale s programem Václava Plíška, se zpěvem a modlitbou uběhla rychle.

První zastavení bylo v Kladrubech u Stříbra, rozsáhlém benediktinském klášteře s krásným kostelem vybudovaným podle plánů J. Santiniho. Uvítala nás mladá průvodkyně, která se během svého výkladu dozvěděla od P. Lohela o všech bludech, které říkála všem návštěvníkům, a tak byla správně poučena o symbolech křesťanských a latinském překladu. Došlo tak k oboustrannému obohacení. Abychom dokázali, že opravdu nejsme jen tak ledajaká skupina, stoupli jsme si na popud Iva Suchého doprostřed chrámu pod okulus a zapěli P. Marii. Chrám je dlouhý 82m a uprostřed se nachází vysoká kopule. Přímo pod ní je hvězda, která má prý léčitelské účinky, ale jenom pro člověka na ní stojícího a cítícího vibrace. Myslím, že při našem zpěvu vibrovali všichni a o léčivých účincích ani nemluvě.

Při následujícím přesunu se potvrdilo, jak dobré je znát trasu výletu, protože je nutné občas navigovat i pana řidiče.

Druhou zastávkou byla vesnička Trhanov s uvítací cedulí restaurace sv. Jana Nepomuckého, kam jsme měli namířeno. Původně jsme měli obědvat v pěkném útulném sále s vlastním krbem, ale po nás se konala svatba, která dostala přednost. Rozdělili jsme se a část zůstala přímo v restauraci, ostatní se uvelebili venku na verandě. Oběd o třech chodech byl natolik vydatný a chutný, že by bylo urážkou, aby něco zbylo na talíři, ale zároveň se některým účastníkům nepovedl sníst, tak se rozdělily

s kačenkami, pod verandou plujícími. Po obědě následovala mše, kam jsme se o kus dál dokouleli. Zde se projevila ministrantská „horlivost“ Iva, který měl přichystat 40 hostií, ale zřejmě se řídil heslem: Čím víc, tím líp, a místo 40ti jich přichystal asi 80 s tvrzením, že jich 40 spočítal. Jako na potvoru se po přijímání nemohl najít klíček od svatostánku a Otec Lohel se už dal s odevzdaností do zbylých hostií, když v tom ho osvítil Duch sv. a vnuknul mu myšlenku, aby se kouknul pod korporál, kde byl klíček dobře skryt.

Vše dobře dopadlo a my pokračovali vyjíždkou na Výhledy, se sochou J. Š. Baara a rozhledem do kraje. Sluníčko svítlo a byla poměrně dobrá viditelnost, tak jsme viděli i domažlickou věž, o které tu ještě bude zmínka. Předtím jsme si to ovšem namířili do Horšovského Týnu na prohlídku hradu. Tam už na nás bylo připraveno více průvodců. Kromě hradu provádějí ještě ve třech prohlídkových trasách (zámek, kuchyně a zahrada).

Jako správný hrad má Horšovský Týn i hradního medvěda, nebo spíše medvídku - koalu. Chvilku jsme se bavili jeho pozorováním, než se přehnala přeháňka a pak jsme nastoupili do autobusu.

Cestou k poslednímu zastavení v Domažlicích začalo první kolo přehlídky Kdo co napekl a jak výborně nám chutná. Tentokrát se sešlo tolik dobrůtek, že jsem ani nestačil sníst svou svačinu a jak to vypadá, tak příště si ji vůbec nevezmu. V Domažlicích jsme měli rozchod, ale stejně jsme se většinou drželi při sobě a zamířili tak do kostela na náměstí, kde nám Václav Plíšek předčítal historii. Nedočetl ji, protože jej vyrušil jeden pán. Vpadl do kostela a oznamoval, že zrovna budou zvonit a jestli chceme, můžeme se jít podívat na kostelní věž. Všichni přítomní jsme odběhli za roh a vystoupili po 196 schodech na šikmou věž o 5m vyšší než je u sv. Jana u nás v Košířích. Po výstupu začali zvonit a tak se krásný výhled do kraje ještě umocnil malebným tónem zvonu. Viděli jsme i nejvyšší horu Šumavy – Velký Javor.

Chodové ctí své tradice a v některých dnech udržují i zvyk ponocného. Právě z věže, na které jsme byli, se postupně do čtyř stran ozývá:

Chval každý duch Otce Syna,
Boha Ducha Hospodina.
Odbyla x-tá hodina.
Sláva Otci nebeskému,
jeho Synu milnému,
taky Duchu Svatému.
Zdrávas Maria.
Opatrujte světlo, oheň.
Ať není žádnému škoden.
Odpočívajte s Pánem Bohem.
Zdrávas Maria

Při výlezu z věže jsem díky Ivovi ! sepsal tento text. Vzpomínal si na něj chlapec, který nám otevřel věž a chtěl by si ponocného v blízké době vyzkoušet.

Po krásném zakončení naší pouti jsme nastoupili na zpáteční cestu a následovalo druhé kolo pochoutek. Myslím, že okolnosti nedovolily ohlížet se ani na dietu. Aspoň, jak jsem vypožoroval u mé tety, která se prvně zúčastnila farního výletu a byla naprosto ohromená a spokojená.

Cestou jsme se dozvěděli i něco o sobě. O tom, že

Tereška udělala státnice a brzy bude mít promoci, Vojtovi P. se narodila dceruška Kristýnka a Václav Plíšek vyprávěl o pouti do Mariazell (odkud nám přivezl růžence) , pomalu se loučil s farností a oznamoval svou svatbu.

Václav Dráb

POZNÁVÁME NAŠE FARNÍKY

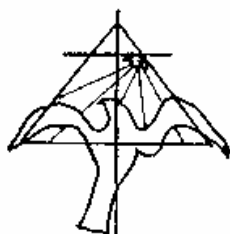
Rodina našeho pana varhaníka J. Plíška se opět rozrostla! Jeho synovi Vojtěchovi s manželkou přibyla do rodiny 27.5.04 malá Kristýnka. Jí i všem okolo ní přejeme hojnost Božího požehnání a životní radosti.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné

9

září
2004

Košířský farní list

Září

NOVÝ START

Tento farní list dostáváme do rukou tesne po skončení olympijských her v Athénách a na začátku nového školního roku.

I když je Kristova církev zaměřena především k věčnosti, neignoruje nejrůznější oblasti pozemského života, a pokud nejsou v přímém rozporu s její povahou, jako např. obchod s prostitutí nebo s drogami, snaží se jim vtisknout křesťanskou tvář. Platí to také o škole nebo o sportu, což jsou obory ve své podstatě neutrální.

Nejde přitom o pokus vytvářet nějakou sakralizaci (zposvátnění) těchto oblastí. Zůstává vždy nepřekonatelný rozdíl mezi náboženským kultem a profánními skutečnostmi. I když slyšíme o "zpovídání" trenérů a sportovců nebo se stadiony označují za "svatostánky" sportu, jde o pouhé a hloupé matení a směšování neslučitelného.

Patří-li však sport a vzdělání do současného života, je pro křesťana dobré se k nim křesťansky postavit, když se to nemusí okázale vyjadřovat pomocí vlajek, názvů nebo jiných symbolů. Pak by to mohlo zavádět určitou ideologizaci. Křesťan ve sportu a ve škole působí přesvědčivostí svého přístupu a jednání.

Už ve starověku předkládal apoštol svatý Pavel křesťanům v Korintu k vysvětlení křesťanského života obraz atleta jako příklad úsilí a stálosti: "Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! Každý závodník se podrobuje všestranné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný." (1Kor 9,24-25).

Z uvedených slov apoštola je jasné, co má přednost. Pavel není nějakým sportovním mystikem, který by hledal ve sportu hlavní životní náplň nebo dokonce vrcholný cíl člověka. Používá příkladu ze života sportovců pro srovnání s duchovním životem křesťanů. V Prvním listě svému duchovnímu synu Timotejovi se toto pojetí potvrzuje ještě jednoznačněji ve slovech: "Cvič se ve zbožnosti. Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí." (Tim 4,8).

Současný papež Jan Pavel II. je znám svou dřívější sportovní aktivitou i tím, že zůstává věrný zdravému přístupu k této oblasti, což nedávno připomněl ve svém Poselství k XXV. světovému dni cestovního ruchu, které napsal ve Vatikánu 30. května 2004. Povzbuzuje nás těmito slovy: "Vždyť správné pojetí sportu musí být doprovázeno zdrženlivostí a výchovou k odříkání: často si žádá také dobrého kolektivního ducha, postoj úcty, ocenění kvalit druhých, poctivost ve hře a pokoru k poznání vlastních mezí. Sport nakonec zvláště ve svých méně soupeřivých formách, zve k oslavě a k přátelskému soužití.

Také křesťan tedy může najít ve sportu pomoc pro vývoj základních ctností - moudrosti a spravedlnosti, statečnosti a mírnosti - v běhu pro získání "věnce nepomíjícího",

jak píše svatý Pavel."

Až dosud se může zdát, že to co bylo uvedeno, se týká pouze mladší generace, která je ještě schopna sportovního pohybu. Důraz na prvenství zbožnosti však poukazuje na všeobecné zaměření textu vzhledem ke všem věkovým kategoriím. I když ochabnou tělesné síly, zbožnost můžeme pěstovat až do smrti. A bylo by opravdu smutné, kdyby sport byl cílem, a ne pouhým prostředkem. Záleží však také na tom, jaký prostředek z něho člověk učiní. Zda-li slouží pouze sobeckým zájmům k dosahování závratných zisků často i podvodným způsobem, jak se to bohužel dá ve zvýšené míře pozorovat v poslední době, nebo se stává pomocníkem k rozvoji lidské osobnosti. Proto se hlásí naléhavá potřeba vnitřní výbavy - duchovního vzdělání.

V naší farnosti se můžeme v této oblasti zdokonalovat formou katechezí, které jsou otevřeny pro všechny věkové kategorie věřících. Duchovní vzdělání je možné dobře rozvinout nejen individuální, ale také společnou cestou - v církvi, Kristově rodině. Bez pevné opory rodičů se děti těžko mohou vzdělávat ve víře. Je třeba se jim doma v této oblasti věnovat a zároveň jim dát možnost duchovního vzdělání ve farnosti, přihlásit je do hodin náboženství, aby se nejen něco naučily, ale prožívaly svou víru s dětmi stejného věku. Rodiče, nezapomínejte v tomto směru na sílu modlitby za své děti i za světlo svého dobrého příkladu.

Kdo si myslí, že je ve své víře už dost vzdělaný a nepotřebuje se dál zdokonalovat, je v zajetí omylu. I papež čte, studuje a vzdělává se. Ne jen proto, aby dobře konal svou profesi, ale aby se přibližoval k Pánu Bohu. Největším nepřítelem církve je nevědomost křesťanů.

Kromě ústní formy katecheze pro mládež a dospělé středního a staršího věku se otevře pravidelná písemná forma jednak s pomocí populárního průvodce katechismem katolické církve, který bude sledovat spíše teoretickou oblast víry. V praktické oblasti nám poslouží pravidelné pohledy do tajemství křesťanské dokonalosti. Oba dva cykly nás čekají v příštích číslech farního listu. Úvody k těmto tématům najdeme již v tomto čísle.

Tedy sportu zdar, fotbalu zvláště, ale především a nejvíce - zbožnosti zdar!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Září 2004

3. pátek	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve První pátek v měsíci
5. neděle	3. neděle v mezidobí
8. středa	Svátek Narození Panny Marie
12. neděle	24. neděle v mezidobí
13. pondělí	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. úterý	Svátek Povýšení svatého kříže
15. středa	Památka Panny Marie Bolestné
16. čtvrtek	Památka sv. Ludmily, mučednice
19. neděle	25. neděle v mezidobí
20. pondělí	Památka sv. Ondřeje Kim Taegona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů, mučedníků
21. úterý	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. čtvrtek	Památka sv. Pia z Peitrelciny, kněze
26. neděle	26. neděle v mezidobí

Svatý Jan Zlatoústý podle mozaiky v palatinské kapli v normánském paláci v Palermu na Sicílii.

- 27. pondělí** Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. úterý **NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ - PRAHA**
Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA,
hlavního patrona českého národa
29. středa **Svátek sv. Michaela, Gabriela**
a Rafaela, archandělů
30. čtvrtek **Památka sv. Jeronýma,**
kněze a učitele církve

Obrázek
 "Jeroným v
 jeskyni" od
 Caravaggia

Stříbrná schránka na
 relikvie svatého
 Václava z 15. století
 v dómském pokladu
 sv. Víta v Praze

Oznámení

- **Společenství starších farníků** bude po letní přestávce pokračovat v domečku u kostela Nejsvětější Trojice **v pátek 3. září** ihned po večerní bohoslužbě.
- **V úterý 7. září** bude naši farnost vizitovat **světící biskup pražský Mons. Karel Herbst SDB.**
- **Farní rada se sejde v pátek 10. září** v domečku u kostela Nejsvětější Trojice také po večerní bohoslužbě.
- **Farní táborák na začátku nového školního roku bude v sobotu 11. září v 18,30 hod.** po večerní mši sv., při které budeme prosit Ducha sv. o světlo a sílu pro učitele a studující.
- **Putovní Výstav NSO** se uskuteční v kostele Nejsvětější Trojice **od úterý 14. září do pátku 17. září vždy od 16,30 do 17,30 hod.** s následnou mší sv. Z těchto důvodů se neslaví čtvrtěční Eucharistie v kostele sv. Jana Nep.
- **Malá poutní slavnost v kapli sv. Václav u kostela sv. Jana Nep. se uskuteční v úterý 28. září v 17,30 hod.** Po mši sv. bude příležitost k malému posezení a pohoštění ve farním sále, kam jsou všichni účastníci srdečně zváni.
- **Pravidelné hodiny náboženství pro školní mládež začínají od poloviny září,** tedy v týdnu mezi 12. a 19. dnem měsíce. Příhlášky dětí předškolního věku a základní školy budou k dispozici v sákrstii obou kostelů pro sestru Mgr. Marijánu Syrovátkovou. Středoškolská mládež se může přihlásit přímo u P. Lohela k dalším katechezím zaměřeným ke sv. křesťanské dospělosti (biřmování).
- **Biblické katecheze pro dospělé budou pokračovat v sobotu 18. září v 18,15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- **Farní výprava na posvátná místa Jizerských hor je v sobotu 2. října.** Konkrétní informace budou ještě písemně i v ohláškách připomenuty. Je však možné se již závazně přihlásit v sákrstii obou kostelů.

Sv. Řehoř Veliký, papež a učitel církve

3. září

Narozen kolem roku 540 v Říme, pocházel z římské patricijské rodiny a stal se městským prefektem (572 - 573). Po smrti svého otce založil v rodném domě klášter sv. Ondřeje a na rodinných usedlostech na Sicílii dalších šest klášterů, vzdal se svého úřadu a stal se benediktinským mnichem. Byl vysvěcen na jáhna, později působil jako papežský legát u císařského dvora v Konstantinopoli (579-585) a po návratu do Říma jako papežův blízký poradce. Byl zvolen za papeže (590) v době, kdy v Itálii řádil mor a hlad jako následek langobardských nájezdů a válek a kdy na dějinném přelomu mezi starověkem a středověkem všeobecně poklesla kázeň. Jeho dopisy (zachovalo se jich 848) ukazují, že nic z toho, co se dělo v životě křesťanstva, mu nebylo lhostejné. Usiloval o obnovu křesťanského života a liturgie: mimořádnou péči věnoval duchovenstvu: poslal 40 věrozvěstů do Anglie a obracel se s hlásáním evangelia k mladým germánským národům. Ariánské Langobardy přivedl do katolické církve. Při napravování nepořádků postupoval důsledně, ale taktně a mírně. Když konstantinopolský patriarcha začal užívat titulu "ekumenický (tj. všeobecný) patriarcha", viděl v tom nedůstojné vyvyšování se nad ostatní patriarchy a reagoval na to tím, že sám začal užívat titul "služebník služebníků Božích". Jeho bohatá literární činnost tvoří přechod od teologie patristické k počátkům teologie scholastické. Jeho spisy vznikly z pastorační horlivosti a byly určeny na poučení a povzbuzení mnichů, duchovenstva i křesťanského lidu.

Řehořovým prvním větším dílem byly komentáře k starozákonní biblické knize Job, známé pod názvem *Moralia in Job*. Začal je psát jako papežský legát v Cařihradě, a to v podobě konferencí svým mnišským společníkům.

Velmi cenná byla jeho kázání - homílie. Písemně se zachovalo 40 kázání na texty evangelia a 22 kázání o Ezechielových prorocích. Zachovaly se i komentáře k začátku biblické *Vešpisy* a k prvním šestnácti kapitolám *První knihy králů*.

Mezi jeho nejlepší díla se počítá asketicko-pastorační spis *Liber Regulae pastoralis*. Kniha spojuje pastorační směrnice s úvahami o vlastnostech a duchovním životě dobrých pastýřů duší. Brzy ji přeložili do více jazyků a dosud neztratila svou aktuálnost.

Velkou popularitu získaly i čtyři knihy nazvané *Dialogy*. Řehoř v nich v podobě rozhovorů předkládal podivuhodné události ze života svatých. Druhou knihu *Dialogů* věnoval celou sv. Benediktovi z Nursie, čímž přispěl k rozšíření jeho úcty a jeho řehole. Čtvrtá kniha podávala události na potvrzení církevní nauky o duších v očistci.

Velkou dokumentární hodnotu mají Řehořovy dopisy. Zachovalo se jich 848. Jsou cenným svědectvím o jeho charakteru, myšlení a činnosti. Patří mezi důležité historické dokumenty, které pomáhají poznat rušné období, ve kterém Řehoř žil a působil.

Zemřel 12. března roku 604. 3. září je dnem výročí jeho vysvěcení na biskupa.

Jeho ostatky jsou uloženy v bazilice sv. Petra v Římě pod oltářem, který mu byl zasvěcen.

Církev dala papeži Řehořovi I. titul Veliký. Chtěla tím projevit úctu jeho mimořádné osobnosti a zdůraznit význam jeho životního díla. Pro církev bylo důležité, že na přechodu ze starověku do středověku, když se vytvářela nová Evropa, stál v jejím čele tak velký muž, který upevnil církev nejen vnitřně, ale oživil v ní misionářského ducha.

P. Lohelius

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Na přelomu šedesátých a sedmdesátých let

V té době dále pokračovalo postupné zavádění pokoncilních liturgických změn. V r. 1966 byl vydán nový postní řád. Téhož roku nově zavedená bohoslužba slova se konala společně ve středu v kapli u sv. Jana s účastí přes 100 věřících. Ve stejnou dobu byla zavedena homilie i pro mše sv. ve všední dny. "Je možno konstatovat, že mše sv. v české řeči s recitátorem a lektorem i ve všední dny se naprosto vžila."

Od r. 1970 bylo uděleno právo, aby sobotní večerní mše sv. měla nedělní platnost. Toto povolení bylo prodlouženo v r. 1976. V r. 1974 byly zavedeny nové pohřební obřady a mše sv. za farnost byla sloužena každou nedělí. Znovu byl upraven postní řád. V r. 1976 dostali kněží 4 svazky breviáře "Liturgia horarum" od Sv. Otce zdarma, jen za dobrovolný příspěvek.

Pokoncilní jubileum s řadou kázání o koncilních dekretch bylo ukončeno 8.12.1966. V r.1969 se konala v kostele sv. Jana velká rekolekce k třicátému výročí zahájení stavebních prací. Konal ji redemptorista P. Blesík a trvala 8 dní. Duchovní úspěch byl nečekaně velký. V r.1973 se v obou kostelích oslavilo tisícileté výročí založení pražského biskupství. V r. 1974 byl zahájen Svatý rok mimo Řím. V r. 1975 se připomíná konání biskupského synodu v Římě.

Od r. 1970 vypomáhal ve farnosti P. Arnold Cyril Bachan OFM jako důchodce. Zemřel v r. 1977. „Byl to výborný kněz, skromný a obětavý. Jeden druhého jsme si navzájem hluboce vážili.“

Správce farnosti P. Verner byl, jako knihovnický odborník, pověřen od r. 1968 vedením arcibiskupské knihovny. Tuto práci, která vyžadovala mnoho času i úsilí konal až do r. 1978. Od r. 1973 byl i vikářem 2. pražského obvodu.

V r. 1973 ukončila činnost kostelnice u Nejsv. Trojice paní Marie Novotná. která se o kostel s láskou starala od r. 1959. Novou kostelnicí se stala paní Marie Němečková. Paní Novotná zemřela v r. 1976 ve věku 85 let.

V r. 1976 byl při úpravách Plzeňské třídy zbourán sbor církve československé v Košířích. Byla podána žádost o propůjčení kapličky na Klamovce, ale později bylo od žádosti upuštěno.

Celou dobu se konaly potřebné stavební opravy a úpravy. A bylo jich stále mnoho. Připomeňme jen vybudování schodů k samostatnému postrannímu vchodu do kostela Nejsv. Trojice v r. 1967-8 a vybudování topení tamtéž v letech 1971-2. Agregát byl darem nejmenovaného dárce ze zahraničí. V r. 1970 byla opravena socha sv. Václava v Musílkově ulici.

Podle košířské farní kroniky.

M.P.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

"Proti každodenním úkladům ďáblovým musíme se denně ve stanovené hodiny nad sebou zamyslet, pohroužit se do sebe a co nejpečlivěji prozpytovat před Bohem všechny myšlenky, slova i skutky."

Zahrada, má-li být její krása uchována, vyžaduje denní péče zahradníkovy; nestará-li se denně o záhony, velmi brzy na nich poroste místo květin plevel, místo plodů koutol.

Nestačí pouze zasít dobré semeno, nevytrhá-li se také všechen plevel, zahyne v trávě veškerá naše naděje, semeno bude udušeno býlím. Nedůkladná práce málo prospěje.

Náš nepřítel bdí stále a je neúnavným v konání zla a vyčihává si zvláště tu dobu, kdy je nejméně pozorován. Tajně rozsévá svá semena, která nejsou vidět, leč jen okem velmi dobrým. Jaké bdělosti je tu zapotřebí proti takové bdělosti?

Spíš-li, hlídáš špatně sobě svěřený poklad: tvá nevinnost je drahokamem, o který ukládá peklo. Nechceš-li o něj přijít, nesmíš šetřit na bdělosti; za tuto minci si koupíš nebe, do něhož nevede bezpečnější cesta, než je cesta nevinnosti.

NA NAŠEM KOPCI

V jícnu košířského údolí
bliká stavebnice
a uvázané šelmy
proštěkávají tmou.
Na svazích místo révy zde
zrát by dnes měli lidé.

Hranatý prst kostela,

za nehtem zadřenou třísku kříže,
ukazuje nad jejich hlavy.

Tam luna
nachová a zlatá
jak hostie světla pluje tmou
a ostřím krájí černé mraky
nad Prahou.

Ondřej Vaněček

In memoriam

V září roku 2003 odešla z našeho středu na věčnost doc. MUDr. M. Horáková, DrSc. V modlitbách na ni stále vzpomínáme.

Vydává:

Redakční rada:

Technická redakce:

Uzávěrka:

Náklad:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

J. Brůček

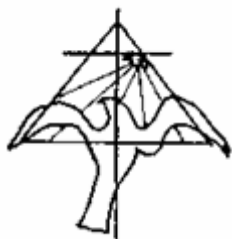
15. každého měsíce

170 výtisků

Neprodejné

10
říjen
2004

Košířský farní list

Říjen

RŮŽENEC A VNITŘNÍ VÝCHOVA

Pravá mariánská zbožnost nesmí postrádat nejen obsah mystický, ale také výchovný. Má totiž ve spojení s Pannou Marií a podle jejího dokonalého příkladu prohlubovat a posilovat křesťanský styl života, ctnosti potřebné k následování Krista.

O to se budeme snažit pomocí podnětů, které zachycuje cyklus ohlášený již v minulém farním listu pod názvem "Katechismus křesťanské dokonalosti" a také těmito řádky v souvislosti s modlitbou posvátného růžence, kterou se snažíme intenzivněji prožívat v tomto měsíci.

Vlastní a konečné pokání čili změna mysli je: výchova vnitřního člověka, čili vnitřní obrat od zlého k dobrému.

Je to ovládání paměti, fantazie, rozumu a vůle. Zvykne-li si totiž člověk přijímat bez výběru jakékoliv vzpomínky a zabývat se jimi, neumí-li je odmítnout, pak je třeba, aby se naučil ovládat paměť, aby nepřijímala představy a myšlenky špatné, nýbrž, aby si pamatovala jen dobré. Je-li tedy člověk přísný na svou fantazii, pak jí nedovolí rozvíjet představy a tvořit si obrazy nedovolené nebo špatné. Pak zamítne např. představy, které ho dráždí ke hněvu, zlosti, pomstě, nestoudnosti, které ho ruší v modlitbě a v myšlence na povinnost. Takový člověk pak koná pokání čili očistu své fantazie.

A tento postup platí i vzhledem k rozumu a vůli, které je rovněž nutno vychovat tak, aby se zabývaly a myslely a chtěly jen dobré a zamítaly zlé, aby nepodléhaly náladám a citům a neuváženým hnutím, aby pevně se držely světla milosti.

Pokud by se tak jednalo o předměty zakázané Božím zákonem, je to povinnost. Pokud si člověk odříká dobrovolně věci dovolené, stává se toto úsilí sebevýchovou. A konáme-li to věrně a tato snaha pramení z lásky k Bohu, je to z naší strany obětí Bohu, ve které obětujeme své tělo a své smysly, svou duši a její síly zcela a dokonale vůli Boží.

A vrcholu dosahujeme, jestliže krotíme své tělo i svou duši tak, že se spojujeme s trpícím Spasitelem, že milujeme kříž z lásky k Tomu, který nás miloval až k smrti na kříži.

To vše je oblast **o č i s t y**.

Druhá oblast, totiž následování, je cesta **c t n o s t i**.

Na této cestě se snaží věrný křesťan, který již odstranil z velké části nejhorší zlozvyky, v sobě také pěstovat ctnosti. Nikoliv jen konat jednotlivé ctnostné skutky, nýbrž si navykáme dobré jednání, aby v nás zanechalo trvalé zvyky k dobrému. A tím se upevňujeme v milosti a vzdalujeme se od hříchu.

Nejvyšší oblast je, kdy člověk je Bohu věrný tak, že nade všechno touží se podobat Ježíši Kristu a to právě v tom, co je u Spasitele to nejhlavnější, totiž v jeho **utrpení, kříži a lásce**. Takový křesťan volí ze dvou stejně dobrých věcí tu, která je těžší, která vyžaduje více

trpělivosti a oběti. Je to vrchol sebezáporu a vrchol lásky. *"Vezmi svůj kříž a následuj mě!"* Tento sebezápor již není očišťováním, je již nejvyšším následováním kříže Pána, je nejčistší láskou k Bohu a k člověku.

A je vždy spojen s nejvyšší věrností v modlitbě, která zde nabývá vyšších stupňů a není již obyčejně přemýšlivá a složená z jednotlivých úkonů rozumu, vůle a vznětů, nýbrž se zjednodušuje a je většinou modlitbou afektivní, vznětovou. V takové modlitbě duše už nemusí usilovně přemýšlet, ale opakuje s velikou silou a vnitřní chutí jen jeden a týž úkon lásky nebo lítosti nebo sebeobětování nebo díky apod.

Konečně modlitba na tomto stupni již bývá modlitbou klidu a pokoje, když už ani ony vzněty se neopakují, nýbrž kde beze slov duše vnímá Boží přítomnost a spočívá v jednom citu nebo v jednom jediném vědomí a prožívání této přítomnosti.

A obojí pak: tato modlitba, dosažitelná řádnou milostí a řádnou věrností a tato nejvyšší sebeoběť jsou nejvyšším lidským životem, protože jsou Bohu a jeho životu nejpodobnější. Je to nejvyšší lidský život po vnitřní stránce.

Je-li pak tento vnitřní život zdravý, projevuje se nutně navenek a tvoří život vnější a pak i život společenský nebo veřejný. Lásky k Bohu - plně pochopená - se musí projevovat láskou k člověku, jinak není pravá. Svatý Jan ve svém 2. listě /3,16-18/ prohlašuje *"Z toho jsme poznali lásku Boží, že On položil svůj život za nás: také my máme svůj život položit za bratry. Jestliže má někdo majetek a vidí, že jeho bratr je v nouzi, ale zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat láska Boží. Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, skutečně!"* a pokračuje dále: *"toto přikázání máme od Boha, aby ten, kdo miluje Boha, miloval též svého bratra."* / Jan 4,21/

Láska k člověku je úměrná lásce k Bohu. Je mírou a důkazem lásky k Bohu. Není dobrovolná, je podstatnou křesťanskou povinností. Určuje celý poměr křesťana ke každému člověku, jednotlivému i celku, k obci, národu, státu.

Zavazuje k laskavému smýšlení, jednání, pomoci, spolupráci k dobru. Tím vede křesťana k užitečnosti pro celek. Každý, kdo se snaží žít plným životem Kristovým, musí stále dbát, jak je jeho život plný účinné lásky k člověku.

Oběť smíru.

Ale i bolest má velké místo v lásce k Bohu a k bližnímu. Lásky Kristova nás nutí, abychom spojovali své bolesti s jeho utrpením, nebo dokonce si ukládali bolest i za jiné, abychom tak dokázali Bohu svou věrnou lásku, nahrazující nevděk a nenávisť lidských srdcí.

A to je veliké pole působnosti všech svatých duší, které žijí kajícím za jiné. A také pole působnosti všech nemocných, kterým je zde dán nesmírný úkol a práce na záchraně lidstva. Obrácení hříšníků, odvrácení zla od lidstva, záchrana tolika lidí pro Boha - se děje především utrpením, které trpící duše svatě snášejí a Bohu za lidstvo na smír obětují.

Teprve na základě těchto obětí se daří vnější práce hlasatelů víry. I když svět již s nemocným člověkem nepočítá a má pro něho nanejvýš útrpnost, Kristova Církev si nejvíce váží těch, kteří celým srdcem obětují své bolesti a nemoci Bohu v Kristu Ježíši ukřižovaném, a to na smír za nevděk lidí, za vyprošení obrácení nevěřících, na odvrácení zla, totiž hříchů od lidské společnosti.

Zde má zvláštní místo úcta k Panně Marii Sedmibolestné a úkony sebedarování v modlitbě bolestných tajemství posvátného růžence.

Naše modlitba nesmí postrádat souvislost se životem. Hledejme tedy spojení modlitby posvátného růžence s naší vnitřní sebevýchovou. Vyprošujme si od naší přímlyvkyně, ochránkyně a pomocnice zprostředkování těch Božích milostí, které nás promění k větší podobě s Kristem.

P. Lohelius.

Liturgický kalendář

Říjen 2004

1. pátek	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve První pátek v měsíci
2. sobota	Památka svatých andělů strážných
3. neděle	27. neděle v mezidobí
4. pondělí	Památka sv. Františka z Assisi
7. čtvrtek	Památka Panny Marie Růžencové
10. neděle	28. neděle v mezidobí
15. pátek	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. sobota	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE JANA PAVLA II.
17. neděle	29. neděle v mezidobí
18. pondělí	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
24. neděle	30. neděle v mezidobí DEN MODLITEB ZA MISIE
28. čtvrtek	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31. neděle	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSV. TROJICE

Kostel Největější Trojice: empírová stavba s věží, zbudovaná v letech 1831 - 1837 na místě starší barokní kaple. Kostel stojí na Malostranském hřbitově.

Oznámení

- **Biblická katecheze pro dospělé a společenství mládeže** bude v sobotu **9. a 23. října** po mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Promítání videofilmu** bude v sobotu **16. října** po mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **V sobotu 16.10.2004 se uskuteční podzimní výlet mládeže do Kutné Hory a na hrad Štemberk.** Jede se auty v 8,00 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. Zájemci ať se hlásí u Pavla Křížovského.
- **Tradiční podzimní generální úklid kostela sv. Jana a jeho okolí se koná v sobotu 30. října od 8.30 hod.** Nebude chybět hodnotný kulturní program a chuťové požitky. Srdečně lákáme všechny pracovitě farníky.
- **Slavnost Posvěcení kostela Nejsv. Trojice v neděli 31. října bude spojena se slavením eucharistie v 11,00 hod. a s malým pohoštěním na dvoře mezi kostelem a domečkem hned po skončení bohoslužby.**

Katechetický cyklus

Teorie:

J.A. Hardon, T.J. – VÍRA

Prolog

1. Proč nás Bůh stvořil?

Bůh nás stvořil, abychom jej poznávali a milovali celým svým srdcem, a tak dospěli k účasti na Jeho vlastní blaženosti pro celou věčnost. (1)

2. Jak dospíváme k poznání a milování Boha?

K poznání a milování Boha dospíváme svobodnou odpovědí na volání Jeho božského Syna, Ježíše Krista, prostřednictvím apoštolů, které poslal hlásat evangelium všem národům. (1-2)

3. Máme mít k dispozici evangelium pro ostatní?

Ano, máme povinnost mít k dispozici poklad evangelia, který jsme přijali od apoštolů a jejich věrných nástupců během staletí. (3)

4. *Jak předáváme evangelium?*

Konáme tak hlásáním naší víry, životem podle ní s ostatními věřícími a jejím slavením ve svátostech a v modlitbě. (4).

5. *Co je to katecheze?*

Je to snaha církve získávat další učedníky a pomáhat lidem věřit v Ježíše Krista, a tak budovat Jeho mystické tělo, kterým je církev, kterou založil. (5)

6. *Jak je katecheze formou výchovy?*

Katecheze je výchova dětí, mládeže a dospělých v křesťanském učení. Katechetické zásady jsou předávány soustavným způsobem k plynulému zdokonalování věřících do plnosti křesťanského života. (5-6)

7. *Jaká jsou význačná období katechetických dějin?*

Jsou to období, kdy církev pocítovala zvláštní potřebu obnovy a reformace. Taková byla doba církevních Otců jako sv. Cyril Jeruzalémský, Jan Zlatoústý, Ambrož a Augustin. Takové bylo také šestnácté století, když byl po tridentském koncilu zveřejněn Římský katechismus. Taková je i doba po II. vatikánském koncilu. (7-10)

8. *Jaký je záměr Katechismu katolické církve?*

Jeho účelem je předložit uspořádaný a souhrnný výklad podstatných a základních složek katolického učení, jak o víře, tak o morálce. Tato nauka je uvedena ve světle II. vatikánského koncilu a celé církevní tradice. Jejímí hlavními zdroji je Písmo svaté, církevní Otcové, liturgie a magisterium neboli učitelský úřad církve. (11-12)

9. *Jaká je základní struktura Katechismu?*

Jeho základní struktura je inspirována velkými katechismy katolické tradice. Jsou to následující čtyři pilíře: křesťanské vyznání víry neboli kredo, svátosti víry, život podle víry neboli přikázání a modlitba věřícího, modlitba Páně.

10. *Jaký je zvláštní důraz Katechismu?*

Vysvětlení katolické nauky pro hlubší porozumění obsahu naší víry, její zakořeňování v našem křesťanském životě a účinnější svědectví naší víry vůči ostatním. (23).

11. *Jak má být Katechismus přizpůsoben různým lidem?*

Katechismus má být přizpůsoben zvláště náboženské zralosti duševní úrovni těch, kteří mají být vyučováni. (24)

12. *Jaký je základní princip pro vyučování Katechismu?*

Je to božská láska, která nikdy nebude mít konce. Vše, co věříme a vše, v co doufáme je založeno na skutečnosti, že Bůh je nekonečná láska, která z lásky k nám přijala vtělení. Máme prožít svůj život zde na zemi tak, že sami dáme Bohu svou lásku nazpět. (25)

*Poznámka: Číslo v závorce odkazují na stejně označené statě velkého Katechismu katolické církve, Zvon. Praha 1995.
Originální text: John A. Hardon, S.J.: The Faith, Charis. Servant Publications Ann Arbor, Michigan 1995.*

Praxe:

Dr. Ant. Wallenstein OFM: **KATECHISMUS KŘESŤANSKÉ DOKONALOSTI**,
edice PETRINUM v Českých Budějovicích 1947.

Úvod:

1. Jak máme přijímat duchovní poučení?

1. jako nauku, která přichází od Boha:
2. jako napomenutí, která nás vedou k pravému štěstí.

Tak máme smýšlet o duchovních věcech při každém povzbuzování, jako např. při promluvách, při duchovní četbě, zvláště však máme takto smýšlet o vyučování, které nám poskytují duchovní představení, ať už přímo nebo prostřednictvím jiných. Na ně se vztahuje Kristovo slovo: "Kdo vás slyší, mne slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá." (Lk 10,16)

2. Co potřebujeme, abychom měli užitek z duchovního poučení?

1. předem prosit o osvícení,
2. pokorně a ochotně přijímat, co se nám podává,
3. pozorně a dobře o tom uvažovat,
4. snažit se to provádět v praktickém životě.

P.L.

Pohledy do minulosti košířské farnosti Na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let

V tomto období byla prováděna úprava presbytáře v kostele sv. Jana Nep. Plány vypracoval architekt kostela Jaroslav Čermák. Při tom se provedly ještě další stavební práce. (*Je třeba si uvědomit, že kostel sv. Jana Nep. vlastně dodnes není úplně dokončen.*) V r. 1977 byla postavena provizorní stěna a provizorní oltář. Mramorová deska oltáře byla vyjmuta a upravena. V presbytáři byla provedena nová mramorová dlažba a pořízen nový nábytek. Zároveň byla vymalována sakristie, kaple, schodiště a obě předsíně.

Na 1. neděli adventní r. 1978 se začalo sloužit u nového oltáře, i když ještě ambon nebyl dodán. "Je nutno konstatovat spokojenost lidí s novou úpravou presbytáře."

R. 1983 byl zasklen světlík, pořízeno dubové schodiště na kazatelnu a obložení stropu nad kůrem modřínem. V dalším roce byla položena nová dlažba v kostele, vybetonován vnější chodník a pořízena nová vrata a branka. V r. 1985 pak ještě vrata do Píseckého ulice, obložení kazatelny a empory.

R. 1984 byla vydána negativní zpráva o elektroinstalaci. (*Ta byla aktuální vlastně dvacet let až do letošního roku. Jen v r. 1994 byl pořízen nový rozvaděč. Ted' je instalace zrekonstruována a elektronicky zdokumentována. Věříme tedy, že bude sloužit mnoho dalších let.*)

V r. 1978 se připomíná jmenování kardinála Františka Tomáška pražským arcibiskupem. V srpnu toho roku zemřel papež Pavel VI. Dne 26. srpna byl zvolen papež Jan Pavel I., ten pak zemřel 28. září. Dne 16. října byl zvolen papežem současný sv. Otec Jan Pavel II.

Od téhož roku vypomáhal v Košířích do r. 1982 P. Karel Jeroným Wenzel OSB.

Správce farnosti P. Verner byl r. 1979 zproštěn vikářství na vlastní žádost. Knihovnická práce ho časově velmi zatěžovala. Tuto jeho činnost ohodnotil v r. 1981 P. Jan Vývoda, salesián, který myl okna na Václavském náměstí: "Tys nám kněžím vybudoval stavovskou kněžskou knihovnu, já Ti ušiji mešní roucha." A tak mají košířské kostely jednoduchá, ale elegantní mešní roucha jen za cenu materiálu.

Dlouholetá kostelnice u sv. Jana Nep. paní Anna Roubalová byla od r. 1978 trvale nemocná a zemřela ve věku 94 let v r. 1984. Pak vypomáhal p. Kořínek. Také kostelnice u Nejsv. Trojice paní Marie Němečková ukončila svou službu v r. 1984. Potom se o práci dělili dobrovolní kostelníci. V r. 1983 zemřel varhaník u sv. Jana Nep. JUDr. Václav Hampejz.

Podle košířské farní kroniky.

M.P.

Svěcení klášterního kostela v Novém Dvoře 2. září 2004

Kdo jsou trapisté ? Trapisté, jeden z nejpřísnějších mnišských řádů, přísluší k řeholní rodině, která následuje Krista podle řehole sv. Benedikta. Tato řehole pochází z 6. století. Název trapisté pochází z názvu reformního hnutí, které začalo v 17. století ve francouzském klášteře La Trappe v Normandii (departement Orne, asi 100 km jižně od Le Havru).

Trapistická reforma navazuje na velké reformní hnutí v benediktinském řádu ve 12. století, které vzniklo také ve Francii, v klášteře Cîteaux u Dijonu. Kláštery, které se držely této reformy, se nazývají cisterciácké, podle latinského Cistercium, což je překlad názvu Cîteaux. Trapisté patří do mnišské rodiny cisterciáckých řádů.

Oficiální název trapistů je Ordo Cisterciensium Strictior Observantiae, zkratka O.C.S.O. – Cistercký řád přísnějšího zachování řehole, někdy též Ordo Cisterciensium Reformatorem, O.C.R. V současné době je na světě asi 100 mužských a 70 ženských klášterů. Z nich více než polovina v Evropě. Řádový hábit je bílý s černým škapulířem a bílým pláštěm.

Trapisté u nás. Po francouzské revoluci, r. 1798 přesídlila necelá stovka trapistů z Francie (mužů i žen) na zámek Buštěhrad. Pokus o jejich trvalé usazení v Čechách se v době po zrušení klášterů kontemplativních řádů Josefem II. nepodařil a trapisté r. 1799 odešli z Čech na dvě stě let.

Trapisté v Novém Dvoře. V r. 1991 přišla skupina zájemců z Čech o trapistickou řeholi do francouzského kláštera Sept-Fons (v departementu Allier na horní Loiře) s žádostí o založení kláštera trapistů v Čechách. Byli přijati s tím, že budou v tomto klášteře formováni, aby mohli v Čechách klášter založit sami.

V r. 1992 převzali první čeští novicové hábit v klášteře Sept-Fons. V r. 1999 byla skupina již dost silná na to, aby připravila založení nového kláštera. Plzeňský biskup Radkovský je pozval do své diecéze.

V lednu 1999 byl zvolen Nový Dvůr jako místo budoucího kláštera. Nový dvůr byl zemědělský dvůr tepelského kláštera, který měl barokní obytnou rezidenci (snad z dílny K.I. Dienzenhofera). V r. 1999 byl ovšem z valné části v ruinách. V červnu 1999 se projektu nového kláštera ujal architekt John Pawson. Vyřizování majetkových formalit trvalo asi rok a stavba byla zahájena v červnu 2000. Podle projektu bylo západní barokní křídlo restaurováno, ostatní tři křídla, včetně kostela, přetvořena v moderním, ale velmi jednoduchém slohu tak, aby sloužila potřebám mnišského života.

Po dvouleté práci se první skupina devíti mnichů pod vedením představeného Otce M.-Samuela nastěhovala do upraveného západního a jižního křídla na svátek sv. Bernarda, 20. srpna 2002, začala žít pravidelným řeholním životem, a tak byl založen klášter.

Dva roky poté byl slavnostně vysvěcen klášterní kostel. Při této příležitosti byla návštěvníkům otevřena klausura a umožněna prohlídka kláštera. Mnoho ještě zbývá dokončit na stavbě kláštera, včetně zvláště stojícího domu pro hosty a hospodářských budov. Odhad je ještě asi na dva roky stavebních prací.

Kostel je ve své jednoduchosti krásný a působivý. Má nepřímou osvětlené bílé stěny. Je velmi jednoduše zařízen, kromě kříže na oltáři a svatostánku je jen v apsidě socha P. Marie a v chóru dřevěné lavice. Kostel bude návštěvníkům přístupný.

Posvěcení kostela Matky Boží v Novém Dvoře se konalo 2. září 2004. Kromě četných poutníků (i ze zahraničí-především z Francie) a oficiálních hostů z diplomatických kruhů a veřejného života se ho zúčastnilo i několik košířských farníků a P. Lohel jako jeden z asi dvou stovek koncelebrantů. Posvěcení nového Domu Božího je vždy jedinečnou událostí a mimořádným duchovním prožitkem. V případě kostela Matky Boží v Novém Dvoře se navíc jednalo o spojení s klášteřem trapistů a to celou slavnost umocňovalo.

Kostel byl postaven podle architektonického návrhu londýnského architekta Johna Pawsona a spolupracovníků. Styl stavby je až strohý - kompaktní beton bez zdobných prvků, v čistých, zdánlivě jednoduchých, ale velmi působivých liniích. Totéž lze říci o celém dosud dokončeném klášterním komplexu

(zbývá ještě mnohé k úplnému dokončení). Vlastní provedení stavby bylo svěřeno řadě českých firem, které se s úkolem ke spokojenosti mnichů dobře vyrovnaly.

Posvěcení kostela je nevšední liturgickou slavností, kterou v Novém Dvoře vedl plzeňský biskup F. Radkovský. Všichni účastníci obdrželi brožurky s průběhem svěcení, takže mohli sledovat dění v kostele i ti, kteří se nedostali dovnitř a byli odkázáni na dvě velké televizní obrazovky. Všechny liturgické texty - zpěvy a modlitby- měli k dispozici v češtině.

V úvodním imponantním procesí církevních hodnostářů, řeholníků a kněží byly neseny ostatky blahoslaveného Hroznaty (nyní probíhá jeho svatořečení), které zachránil v období devastace celého novodvorského komplexu bývalý kostelník. Do nového oltáře pak byly vloženy ostatky dalších světců spolu s úlomkem skály Svatého hrobu. Všechny další obřady - svěcení vody, procesí novodvorských mnichů okolo kostela, vložení ostatků do oltáře, pomazání oltáře a zdí, zažehnutí oltáře - byly provázeny krásnými modlitebními texty a organicky vloženy do mešní liturgie. Přijímání věřících pod širým, blankytně modrým nebem bylo dokumentem živé víry zúčastněných, kterých se k této slavnosti sešlo nečekaně velké množství. Na cestě domů je pak provázelo biskupské požehnání.

Přejeme novodvorským trapistům, aby kostel Matky Boží sloužil k jejich chválám Boha i posvěcení těch, kteří se v něm budou okolo oltáře shromažďovat při bohoslužbách.

M.P., M.B.

Výprava do Tater

Byla jsem pověřena napsat pár řádek o týdenní výpravě do Vysokých Tater v naší bývalé sesterské domovině.

Takže: mělo nás jet 16, ale mladí novomanželé Plíškovi dali přednost a využili nabídky jet místo na Slovensko do Itálie - o dva míň, to je půlka auta. Hned se hledali náhradníci, jenže bylo pozdě a nebyl čas, zašátralo se tedy do řad příbuzenstva, konkrétně Petr Z. - 1.náhradník byla Anča F., 2.místo zůstalo neobsazeno. Celkový počet se tedy ustálil na 15-ti osobách - což, jak se později ukázalo, bylo pozitivní.

Odjezd byl naplánovaný na neděli 22. srpna na 13. hod. od kostela, odkud vyjela 3 auta - Pavel K., Katka N., Maruška K. a Vašek D., Vítek B., Jára D., otec Lohel a Igor, Petr Z., Anča F.,

Maru F. a Vítek P. – později nabrán u Jihlavy. Až skoro u hranic se přidalo poslední auto s Terezkou H. a se snoubenci Veronikou H. a Pavlem P.

Všechna 3 auta dostala před kostelem přesné informace o trase, což jsme ocenili hlavně my, kteří jsme neměli mapu Slovenska (tyto papíry obsahovaly nejen okolní města, ale i kilometry, zda jsme v CZ nebo už v SK, typ silnice, čas v kolik kde, zaškrtnutá místa, kde jsme se scházeli, aby někdo nedojel někam, kam by ho to třeba táhlo – např. Olomouc apod., no zkrátka dokonalé a praktické). Jediné co se nám nepodařilo dodržet během cesty byl čas, jinak vše klapalo dle plánu, všichni jsme se

šťastně shledávali na parkovištích, kde jsme pojídali výborné řízky od Pavla s Katkou – prý je dělali oba, ale kdo ví, nicméně byly moc dobré a přišly k chuti, to víte, při jízdě tráví o sto šest.

Po vjezdu do městečka Mlynčeka (už byla tma a kolem žádné lampy) už o nás věděli snad všichni obyvatelé. Nikdo z nás totiž nevěděl ani ulici ani číslo domu paní, u které jsme měli přebývat. Naším trumfem bylo akorát její jméno. Chvilí jezdily naše 4 škodovky (3x fabia a 1x felicia) s českými SPZ-kami místními uličkami a dům jsme nakonec našli i s paní domu, která nás už čekala – otázka je, zda sama od sebe nebo po upozorňujícím telefonátu od sousedů naproti, které jsme možná i vzbudili naším dotazem, kde bydlí. První nádech Slovenska byl za námi, zbývalo se jen ubytovat, naplánovat první výlet, zeptat se na počasí, umýt se a zalehnout do připravených čistě povlečených postýlek.

Po ranním budičku flétnou P. Lohela jsme šli na mši do místního kostela (vystaven byl v 60.-tých letech minulého století, byl jednoduchý a moc krásný), cestou obdivujíc hory na obzoru. Následovala snídaně, skládající se z buchet, bábovek a koláčů buď vlastní výroby nebo od příbuzenstva.

Posílení, se sbalenými batůžky, jsme vyrazili na „menší túru“ na Skalnaté pleso. Popojeli jsme třemi auty (ovšem jako každý den) a plni síly začali stoupat hore. Šlo se kamenitými cestičkami, kolem hory, kleč, dole lesy, města a nad námi co jiného než obloha, sice s mraky, ale my jsme je ocenili. Bylo nám horko i bez sluníčka. Cestou jsme samozřejmě jedli, pili, povídali a všichni se i odpařovali (né vypařovali!). Výstup jsme zakončili řízky a pohledem dolů, na což nám posvítilo sluníčko, které jsme zas viděli velice rádi, protože nahoře foukal nepříjemný vítr – vybavení se převlékli (snad jen kluci) a oblékli (celá naše 15-ti členná výprava). Kousek dál se ukázalo krásné Skalnaté pleso ve výšce 1 751,1 m n.m. Bylo průzračné, čisté; ještě společná fotka od ochotného polského občana a jeho přítelkyně, fotili nás asi deseti foťáky a byli z toho celkem vykulení, možná i litovali své ochoty, nicméně jsme se všichni (snad i oni) pobavili. Teď nás čekal sestup. Cestou se nestalo nic zajímavého, jen Igorovi začalo stávkovat koleno. Než jsme se nadáli byli jsme u aut a v Mlynčecích. U silnice nám naši romští spoluobčané nabízeli houby a maliny, odolali jsme a raději jsme si uvařili buřtguláš (i když houbička by se tam hodila). Kluci a Katka si ještě dali fotbálek, pak večere, večerní rituál jako včera a spát. Protože nám počasí má přát i zítra, a to ještě víc než dnes, dohodli jsme se zdolat Kriváň.

Ráno byl budiček dříve, protože jsme vyráželi hned po mši svaté. Dojeli jsme na parkoviště – bez nachlazené Veroniky – a „Tatronoš“ (jak ho vtipně nazval Vítek P.) nám ukázal začátek naší trasy a vyrazili jsme – vlastně nám chyběla i Maruška K., která si udělala sólo trasu ze zdravotního důvodu. První fáze byla, aspoň pro mě, hodně náročná. Šli jsme lesem, cestou plnou kořenů i převýšení bylo vysoké (celkem nás čekalo asi 1 300 m.). Následovala cesta mezi klečí, po kamení – tato fáze byla lepší, i když po cca 2 hod. jsme byli zpocení až na kosti. Sluníčko nám přálo a doprovázelo nás po celý den – fakt od rána až do svého západu! Poslední část směrem vzhůru byla namáhavá i pro ruce, jelikož k vrcholu se šlo pouze po skále. Po dosažení vytoženého cíle jsme se najedli, kochali se (což jsme činili i celou cestu nahoru) nádhernou krajinou a krásnou viditelností, fotili, vyprávěli zážitky ze stoupání, ...Jo, zapoměla jsem zmínit nadmořskou výšku našeho cíle – Kriváň leží ve výšce 2 494,7 m n.m. Nahoře bylo lidí jako na Václaváku a hrdě tam vlála Slovenská vlajka (ze zdola mi přišla jako Česká – naivní, co?). A jak to bývá začali jsme se ubírat dolů. Cestou jsme se museli vyhýbat spoustě lidí, cesta byla kamenitá, sluníčko páliło, zásoba vody pomalu docházela a všichni jsme netrpělivě čekali na nějaký zdroj. Splnilo se! Hltavě jsme celí vyprahlí hltali a čepovali vodu z říčky, na což někteří z nás o pár hodin doplatili. Voda se nelíbila střevům a jak to dopadlo, si asi všichni domyslíte. Zkoukli jsme Jánské pleso a honem domů, tedy k autům a domů. Otec Lohel chtěl ještě večerní fotbal, ale všichni šli radši ochutnat pravé halušky, které nám uvařila p.Lydie – naše hostitelka, takže Veronika se doma asi nudila, protože měla uvařit rizoto. Usínali jsme s krásnými pocity a dřevěným nohama. Uvidíme, jak budeme pohybliví zítra.

Středa byla ve znamení odpočinku. Po ranním dobelhání se na mši, jsme se rozhodli pro

plavení na pltích – to jsou vory. V plánu byla též Belianská jaskyňa, ale tu jsme nestihli a k večeru pak termální kúpele. V Červeném Kláštoře jsme obsadili jednu plť, až na Pavla K. s Katkou, kteří se „trhli“ a jeli na jiné plti (samozřejmě nechtíc). Před tím následovala komická scéna: jeden „asi organizátor“ nám tvrdil, že při počtu 21 lidí je sleva. Tak jsme horko těžko sehnali daný počet lidí a u pokladny jsme požadovali hromadnou slevu. Jenže paní u okénka na nás koukala jak vyoraná myš, prý žádná sleva není a organizátor najednou nebyl. Smůla! Tak jsme tedy zaplatili, vyšli k pltím a ejhle, organizátor se zjevil a sháněl se po naší skupině! Dodnes nechápu proč nás mělo být 21, když stejně nosnost pltě byla max. 12 lidí. Tak jsme se zasmáli a těšili se na 11-cti kilometrovou plavbu po Dunajci. Kormidelník nám dával odborné informace, např. že to je pohraniční řeka mezi Slovenskem a Polskem, nebo že vpravo je bříza ve vrbě či smrk ve vrbě apod. Po doplutí se naši řidiči vrátili autobusem pro auta a jeli jsme do jeskyně, kterou nám mezitím zavřeli. Otočili jsme se a většina jela do termálních kúpelí. Tento den jsme vlastně absolvovali bez Igora, který měl úpal. Otec s fotbalem opět neuspěl.

Ve čtvrtek jsme si Belianskou jaskyňu pojistili dopolední návštěvou. Byla vápencová a lákala k focení, jenže za poplatek, který se nám nechtělo platit, tak se fotilo načerno. Následoval výlet do Levoči, kde je kostol sv. Jakuba s největším oltářem, teď nevím, zda ve střední Evropě, či v celé Evropě nebo snad na světě? Má výšku 18,62 m a šířku 6,27 m. Nad Levočou je mariánské poutní místo s Bazilikou minor. Samozřejmě jsme se tam byli kouknout a stihli jsme tam i mši svatou, kterou tam výjimečně sloužil kněz – polák v polštině, jak jinak. Dnešní poslední výstup byl na Spišský hrad. Tam nás nechtěli pustit, ale nakonec jsme si vyprosili alespoň dolní nádvoří. Byly tam hradby, dva kanony a co nás nejvíc překvapilo, byla tu spousta svišťů. Brumlali jsme, že nám nechtějí udělat prohlídku, vždyť bylo teprve 18,10 (poslední byla v 18,00) a bylo nás 15 ! a ještě ke všemu tu hráli naši Helenu Vondráčkovou! Nic nepomohlo. Aspoň, že nás pustili na nádvoří. Než jsme seběhli dneska už třetí kopec dolů, začalo pršet. Zakončení bylo příjemné; stavili jsme se v Kolibě pod Hradem, večere přišla vhod.

Poslední den propršel. Po výměně názorů jsme se rozdělili, vyjela jen dvě auta – jedno vyrazilo „na řetězy“ (Vaše dotazy jistě ochotně zodpoví členové a odvážlivci výpravy: Katka, Petr, Vítek P. a Jára), a druhé se vydalo na Velké Hlincovo pleso. Šli jsme za deště a větru, občas obojí ustálo a šlo se celkem dobře. Cestou jsme se pokochali Popradským plesem. Po výstupu na Hincovo pleso, než se objevilo celé, byla fakt zima. Nahoře jsme se najedli a rychle dolů nebo zmrznem. Dole jsme se šli ještě ztišit k Symbolickému cintorínu pri Popradskom plese – je to památník na všechny, kteří zemřeli zde v Tatrách. Jejich pomníčky nebo spíš cedulky se jmény a většinou i datem a místem byly připevněny na skále a uprostřed byla kaplička. Celý den jsme zakončili mši svatou v Mlynčecích.

Ráno jsme dojedli zbytky jídla, sbalili se a vyrazili všemi čtyřmi auty směrem Demänovská ľadová jaskyňa. Prohlídka stála za to. Sice tu bývá více ledu v zimních a jarních měsících, ale to, co jsme viděli, nám stačilo. Na parkovišti ještě poslední společné foto i s auty, bez otce Lohela, né, nenechali jsme ho tam, jen musel odjet v pátek večer do Košic na akci, která se stejně nekonala (aspoň vyzkoušel slovenské vlakové dráhy se spacími vagony – doporučuje, prý pohodlné). A směr Praha s poslední zastávkou a útratou zbývajících slovenských bankovek za pravé slovenské korbáčiky a jiné síry.

Týden to byl krásný, plný bohatého programu, na počasí si taky stěžovat nemůžeme, se spoustou legrace a zážitků. :-)

Mar. F. :-)

POZNÁVÁME NAŠE FARNÍKY

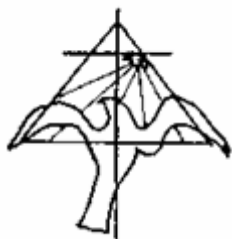
Jho manželské na sebe v srpnu vzali naši nyní již exfarníci **Václav a Ludmila Plíškovi**.

Přejeme jim, aby si vzali příklad z předchozí dvojice a své jho radostně s pomocí Pána nesli až do konce svých dnů

V sobotu 11.září poděkovali při mši sv. u sv. Jana Nepomuckého za dar 50 let společného života manželé **Milan a Alena Prágerovi**. Oba věhlasní matematici - on v Akademii věd ČAV, ona vysokoškolská profesorka matematiky - si dobře spočítali a vyhodnotili klady i zápory manželského života a s pomocí Boží se dopočítali krásné padesátky. Oběma přejeme aby jim ty počty i nadále dobře vycházely a vyprošujeme jim k tomu Boží pomoc a požehnání.

Vydává:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

Listopad

UTOPIE NEBO SKUTEČNOST VĚČNÉHO ŽIVOTA?

Zase je tu listopad- dušičkový měsíc. Myslíme intenzívně na duše v očistci, naše přátele a příbuzné, ale i mnohé neznámé, kteří nás potřebují. Jsou církví trpící, očistcovou, čekající na blaženost nebeské slávy. Myslíme na vlastně po celý rok v modlitbách během liturgie mešní nebo v denní modlitbě církve - breviáři. Během listopadu však přidáme, víc zapneme. Proč? Jsme si vědomi omezenosti a nedokonalosti služby každého z nás v tomto směru. Je také rozdíl mezi tím, když si na někoho občas vzpomeneme, třeba mu i zavoláme nebo mu pošleme pár řádků SMS či e-mailem a celovečerní návštěvou nebo několikadenní přítomností.

Opravdovost máme projevit nejen v prosbách, ale i ve vnitřní dispozici. Právě proto Církev svatá ukládá nezbytné podmínky pro plnomocné odpustky přivlastnitelné duším v očistci. Myslíme to s našimi drahými vážně? Dokažme to nejen modlitbou za ně, ale také horlivostí v našem duchovním životě, živým zájmem o život s Kristem skrytý v Bohu. Právě hned na začátku tohoto dušičkového měsíce se hlásí a naléhavě nás burcuje vzory pravého života naplněného účinnou láskou k Bohu a k bližnímu. Církev vítězná. Jako by na nás volali: "Chtějte být tam, kde jsme my, a pomozte těm, kteří tam ještě nejsou, aby tam už co nejdříve byli!"

Nutným a nejzávažnějším předpokladem toho všeho je však jasné přesvědčení, víra v pokračující posmrtný či věčný život. Máme k tomu dostatečný a přehojný podklad v Písmu sv., ve Spasitelových slovech a v církevním učení, ale i ve zdravém rozumu, který je schopen tuto pravdu zachytit v důvtipných podobenstvích. Jedno z nich objevil nedávno na internetu náš milý farník pan Stanislav Dobeš. Snad vás také v dušičkovém měsíci potěší....

P. Lohelius

MALÝ SKEPTIK

V těle těhotné ženy se ocitla tři embrya. Jedno z nich bylo malý věřící, druhé malý pochybovač a třetí malý skeptik.

Malý pochybovač se táže: "Věříte vlastně v život po porodu?"

Malý věřící: „Ano, samozřejmě, je přece zcela zjevné, že život po porodu existuje. Náš život tady tu je jenom proto, abychom rostla a abychom se připravila na život po porodu, abychom byla dost silná na to, co nás čeká.“

Malý skeptik: „To je blbost, žádný život po porodu přece neexistuje. Jak by měl vlastně takový život vůbec vypadat?“

Malý věřící: „Ani já to nevím přesně. Ale určitě tam bude mnohem více světla než tady. A možná, že budeme dokonce běhat a jíst ústy.“

Malý skeptik: „To je úplně nesmysl. Běhat, to přece nejde. A jíst ústy, to je úplně směšná představa. Máme přece pupeční šňůru, která nás živí. A mimo to je nemožné, aby existoval život po porodu, protože pupeční šňůra je krátká už teď.“

Malý věřící: „Určitě je to možné. Jen bude všechno kolem trochu jinak než jsme zvyklí.“

Malý skeptik: „Vždyť se ještě nikdy nikdo po porodu nevrátil zpátky. Porodem prostě život končí. A vůbec, život je jedno velké trápení v temnu.“

Malý věřící: „Připouštím, že přesně nevím, jak bude život po porodu vypadat...ale v každém případě pak uvidíme maminku a ona se o nás postará.“

Malý skeptik: „Máma?!? Ty věříš na mámu? A kde má jako být?“

Malý věřící: „Vždyť je tu všude kolem nás. Jsme a žijeme v ní, prostřednictvím ní. Bez ní vůbec nemůžeme existovat.“

Malý skeptik: „To je pěkná hloupost. Z nějaké mámy jsem neviděl ještě ani kousíček, takže je jasné, že nemůže existovat.“

Malý věřící: „Někdy, když jsme úplně zticha, můžeš zaslechnout jak zpívá. Nebo cítit jak hladí náš svět. Pevně věřím tomu, že náš skutečný život začne až potom.“

Z časopisu YOU, 3/2002, str.30, přeložil do slovenštiny M.Michalíček do časopisu NAHLAS a do češtiny Zbutran.

Liturgický kalendář

Listopad 2004

1. pondělí	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. úterý	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
4. čtvrtek	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
7. neděle	32. neděle v mezidobí
9. úterý	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. středa	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. čtvrtek	Památka sv. Martina, biskupa
12. pátek	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. sobota	Památka sv. Anežky České, panny
14. neděle	33. neděle v mezidobí
17. středa	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
21. neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
22. pondělí	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
24. středa	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků
28. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30. úterý	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

- **V pondělí 1.11. slavíme jeden z největších svátků církevního roku.** I když v naší zemi není spojen s pracovním klidem, velmi se doporučuje alespoň účast na bohoslužbách. Mše sv. budou v 7,30 hod. v kapli Na Klamovce a v 17,30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého. Tento den odpoledne a v úterý 2.11. po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat **plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci.**

Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry. Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé: v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

- **V úterý 2.11. budou bohoslužby v kapli Na Klamovce v 7,30 hod. a v kostele Nejsvětější Trojice v 17,30 hod.**
- **Úklid kostela sv. Jana Nepomuckého a jeho okolí se přesouvá na první sobotu v měsíci listopadu 6.11.**
- **Biblické katecheze a setkání farní mládeže budou v sobotu 6. a 20. listopadu.**
- **Promítání videofilmu bude v sobotu 13. 11. ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- **Adventní rekolekce bude v sobotu 27. listopadu** před 1. nedělí adventní s obvyklým programem: 15,00 1. promluva, sv. smíření, 17,30 hod. mše sv. s 2. promluvou.
- **Mikulášská besídka se uskuteční v sobotu 4. prosince po večerních bohoslužbách.**
- **Hodiny náboženství ve školním roce 2004 / 2005:**
 - ÚTERÝ: 14,30 - 15,15 hod. 3. - 5. třída
 - STŘEDA: 16,00 - 16,45 hod. 6. - 9. třída
 - ČTVRTEK: 17,15 - 18,00 hod. začátečníci (1. a 2. třída)
- **Katecheze středoškoláků k sv. biřmování**
 - PONDĚLÍ: 18,30 hod. a ČTVRTEK: 16,00 hod.
- **Pevná telefonní linka do sakristie a farního sálu kostela sv. Jana Nepomuckého byla zrušena pro nedostatek využití a vysoké finanční náklady,** které činily za rok téměř 6 tisíc korun. Pokud se chcete telefonicky spojit s P. Lohelem na pevnou linku máte k dispozici klášterní číslo: 220516671 linka 429 nebo mobil: 602390845.

Katechetický cyklus - 2

Teorie:

„Věřím“ - „Věříme“

Dříve než se podíváme, co katolická víra přijímá v církevním krédu, zeptejme se sami sebe: „Co to znamená věřit?“

Kapitola první LIDSKÁ KAPACITA PRO BOHA

I. Touha po Bohu

13. *Co je nejhlubší touhou každé lidské bytosti?*

Naší nejhlubší touhou je znát a milovat Boha. Náš rozum touží poznávat pravdu a naše vůle chce být šťastná. Obě touhy mohou být uspokojeny pouze poznáním a milováním Boha.(27)

14. *Je člověk náboženskou bytostí?*

Ano, v hloubi svého srdce všechny lidské osoby chtějí znát Boha a odpovídat mu. Toto poznání a láska vůči Bohu je tím, co činí lidskou bytost jako náboženskou.(28)

15. *Jedná vždy každý podle tohoto náboženského instinktu?*

Ne, sobectví a hřích, pohoršení a utrpení mohou lidi odcizit Bohu.(29)

16. *Opouští Bůh toho, kdo jej ignoruje?*

Ne, naopak, Bůh pokračuje ve volání všech lidských bytostí, aby poznávaly a milovaly svého Stvořitele. Ví, že můžeme najít pravé štěstí pouze v NĚM, od Toho a pro Toho, kterým jsme byli učiněni. (30)

P r a x e :

KŘEŠŤANSKÁ DOKONALOST

3. Kdy je křesťan dokonalý?

Křesťan je dokonalý, miluje-li B o h a z celého srdce nade všechno a svého b l i ž n í h o jako sebe.

Všichni učitelé duchovního života jsou zajedno v tom, že křesťanská dokonalost záleží v lásce k Bohu a že láska k bližnímu je s láskou k Bohu nerozlučně spojena. Spasitel sám nazývá lásku k Bohu největším přikázáním a lásku k bližnímu staví s ní na týž stupeň. "Milovat budeš Pána Boha svého z celého srdce a z celé duše a z celé mysli". To je největší a první přikázání. Druhé pak je podobné: Milovat budeš bližního jako sebe samého." (Mt 22,37-39).

4. Kdo má pravou lásku k Bohu?

Pravou lásku k Bohu má:

1. kdo má lásku k Bohu nejen v srdci, nýbrž ji i ukazuje ve skutcích a obětech,
2. kdo často a vytrvale vzbuzuje úkony lásky,
3. kdo se pilně cvičí i v jiných ctnostech, zvláště v lásce k bližnímu,
4. kdo se nedopouští aspoň ze zvyku lehkých hříchů.

Nespočívá tedy pravá láska k Bohu ve sladkých pocitech nebo náladách, ale v činnosti vůle. Má různé stupně. Největší lásku má, kdo nejen činí nebo snáší všechno z lásky k Bohu, ale to i činí způsobem, který poznává jako nejdokonalejší.

Nejvznešenějším a nejvyšším vzorem dokonalosti je Bohočlověk Ježíš Kristus.

5. Co nepatří k podstatě křesťanské dokonalosti?

K podstatě křesťanské dokonalosti nepatří

1. mnoho se modlit,
2. konat mnoho kajících skutků,
3. mít vnitřní útechy.

To vše může být prostředkem k dosažení dokonalosti nebo jejím ovocem, není to však podstatou dokonalosti. To je třeba sledovat zvláště při četbě životopisů svatých. Kdo svéhlavě a tvrdošijně lpí na svých soukromých modlitbách nebo cvičeních na újmu povinné poslušnosti, lásky k bližnímu nebo jiných ctností, ten je v povážlivém a nebezpečném stavu.

6. V čem spočívá ř e h o l n í dokonalost?

Spočívá v tom, že řeholník zachovává mimo Boží přikázání též evangelní rady chudoby, čistoty a poslušnosti podle řeholních pravidel, Církvi schválených.

Řeholní dokonalost se tedy od křesťanské dokonalosti neliší co do podstaty, nýbrž pouze co do rozsahu a stupně snahy. Řeholník je dokonalý, jestliže z lásky k Bohu věrně zachovává přikázání a sliby a koná-li denně co nejlépe vše, co mu ukládají řeholní pravidla.

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Od poloviny osmdesátých let do konce r. 1994.

I v této době věnoval farář P. Verner velké úsilí stavebním pracím v košířských kostelích.

Od r. 1985 se pokračovalo v dokončovacích pracích v kostele sv. Jana Nep. Během několika let to byly vnější práce: oplocení, opěrná zeď, betonáž a vyasfaltování cesty. Pokračovalo i zařizování interiéru ve spolupráci s arch. J.Čermákem. Obložení, zařízení a stropní osvětlení z povědnice, obložení kazatelny a výměna podlahy v sakristii. Byly pořízeny nové lavice, které se všem okamžitě zalíbily.

Architekt Jaroslav Čermák, projektant kostela, zemřel 12.6.1990.

U Nejsv.Trojice byly opraveny varhany v roce 1986. Byla provedena injektáž základů a oprava elektrického zařízení. R. 1992 začala velká rekonstrukce pláště kostela, včetně věže a její nové krytiny. Práce byly poněkud pozdrženy nedostatkem peněz. Více však škodily soustavné krádeže. Domeček byl vykraden osmkrát a sakristie jednou. Nejhorší byla krádež měděné krytiny. Stavbu bylo nutno hlídat ve dne v noci.

Dne 22.10. 1987 se připomnělo 150 výročí vysvěcení kostela Nejsv. Trojice.

V r. 1987 byl P.František Verner jmenován sídelním kanovníkem vyšehradským, s dispencí residence.

Po r. 1990 byl domeček u kostela Nejsv. Trojice půjčen skautkám. Kříž u sv. Jana postavený na Květnou neděli téhož roku byl vandaly povalen a rozbit.

Dne 12.5. 1991 byl založen "Spolek přátel košířských kostelů".

Poslední události ukazují na změny, ke kterým došlo v r. 1989. Snad sem patří i možnost velké rekonstrukce kostela Nejsvětější Trojice. Zároveň se bohužel ukázaly i některé stinné stránky.

K prvnímu lednu roku 1995 odchází P. Verner po 51 letech služby v Košířích do důchodu, skoro v 80 letech svého věku. Na slavnost Zjevení Páně L.P.1995 sloužil po prvé mši sv. v Košířích u Nejsv. Trojice premonstrát ze strahovského kláštera P.Lohelius Klindera.

A tak jsme se dostali z historie do současnosti a naše vzpomínky zde končí. Zápisky v kronice jsou, až na výjimky, poměrně stručné. Každému roku je věnováno několik řádek, nejvíce snad půl stránky.

V tuto chvíli bychom se asi měli zastavit a z hloubi srdce Otcí Vernerovi za celou jeho košířskou službu poděkovat upřímnou modlitbou. A poděkujeme i všem jeho předchůdcům, kteří do kroniky košířské farnosti události zapisovali a sami se do historie košířské farnosti zapsali. Jistě to bude P.Václav Chlumský, budovatel kostela sv. Jana Nepomuckého.

A nezapomeneme ani na ty košířské pastýře, kteří tu byli ještě dříve než byla založena tato kronika.

Podle košířské farní kroniky.

M.P.

Jak jsme jeli na farní zájezd

Drazí farníci,

v první půlce října jsme se společně zúčastnili farního zájezdu do Jizerských hor, který pro nás zorganizovala paní Oekinghausová. Osobně jsem se na výlet velmi těšil, neboť kdykoliv jsem se v minulosti zúčastnil, nebyl jsem zklamán.

Bylo naplánováno několik zastávek, z nichž každá slibovala něco pěkného. Účast byla jako vždy hojná, a tak když autobus nad ránem vyrážel od našeho mateřského kostelíčku, byl našlapán až po střechu. Ačkoliv počastí nepatřilo k nejlepším, atmosféra byla výborná. Cestu provázely modlitby a zpěv rozličných duchovních písní, někteří z nás ještě po ránu trochu tloukli špačky.

Naše první zastávka byla v horské vísce Příchovice. V místním chrámu jsme absolvovali mši sv., poté jsme byli srdečně přijati místním knězem, který se stará o místní farnost a příslušející diecézní centrum. Promítl nám videofilm, který stručně dokumentoval historii, smysl a poslání tohoto místa a komunity, která v něm vykonává svou službu.

Místní centrum vzniklo velmi spontánně již v dobách komunistického režimu, postupně se jeho věhlas začal šířit do celé republiky. Za dobu jeho existence jím prošly desítky tisíc lidí, věřících i nevěřících a jeho dveře jsou každému otevřeny i dnes – v kterýkoliv den a kteroukoliv hodinu. Stálé osazenstvo centra je tvořeno knězem a několika mladými lidmi, kteří zde dobrovolně věnují i několik let svého života službě ostatním v církvi.

Následoval přesun do Josefova Dvora, kde jsme v místním penziónu absolvovali výborný oběd. I když nás bylo hafo, všichni jsme se do restaurace naskládali a nikdo neodcházel nespokojen.

Poslední fáze cesty směřovala do starobylého městečka Bozkov s krásným chrámem. Tam se účastníci rozdělili. Část se šla podívat přímo do chrámu, druhá půlka před tím absolvovala prohlídku místních krápníkových jeskyní. Místní kostel je velmi

starý a jeho nejvýznamnějším inventářem je socha P. Marie Bozkovské. Farnost spravuje polský kněz, který nás velmi mile přijal. Chrám je poměrně velký, krásně vyzdobený a disponuje nádhernými varhanami. Však nám také na ně pan varhaník zahrál poté, co nám byl udělal přednášku o historii města a kostela. Kostel má i vysokou věž, ze které je krásný výhled do okolí.

Přestože nebylo pěkné počasí, okolní krajina mě uchvátila. Kopce a pahorky jsou posety loukami s pasoucím se skotem, občas je kolem vrchu rozložena útulná vesnička s dominantou kostela. Vše působilo nesmírně svěže a malebně. I s tím počasím mi to připadalo úplně jak anglický venkov. Spousta zelených pastvin, rozestě vesničky s rázovitými obyvateli spojené úzkými křivolakými silnicemi. A mezi pahorky se válí mlha a padá drobný déšť. Zvláště Bozkov jsem poznal jako velice krásné městečko, domy byly většinou úhledné a společně působily kompaktně.

Před bozkovským kostelem nás některé účastnice našeho zájezdu vzpružily skvělým pečivem, které napekly. A tak jsme se ládovali buchtami, bábovkami, dortíky, závin, koláčky a já nevím čím vším ještě. Díky Vám, drahé a štědré farnice !!

Poté, co bylo vše zbaštěno, jsme se vydali na cestu domů. Přijeli jsme večer notně uondáni, ale myslím si, že veskrze spokojeni. Opět jsem své účasti nelitoval a dá-li Pánbůh, pojedou příště zase. Dík patří paní Oekinghausové, která pro nás zájezd zorganizovala tak, že vše bezvadně klaplo.

Zdraví Váš

Honza F.

A byla svatba veliká....

Hlavním aktérem další letošní košířské svatby byla členka farního Společenství mladých **Veronika Hojková**, která se rozhodla spojit svůj život se snoubencem **Pavlem Peterkou**. Jejich manželství požehnal 25.8.2004 v kostele sv. Jana Nepomuckého košířský duchovní správce P. Lohel, Th.D., O.Praem.

Líbezná Veronika s velkou skromností a klidným humorem působila nejen mezi košířskými mladými, ale oddaně a s tichou radostí pomáhala a sloužila i u oltáře, takže ji zná celá farní komunita. Její klidný, teple zbarvený hlas jsme často slyšeli při liturgických čteních zejména ve Svatováclavské kapli, kde ji budeme nyní na podzim obzvláště postrádat. Nastupuje ale do nové krásné role manželky a budoucí matky a těch je v této sekularizované době tolik zapotřebí! A tak se velmi radujeme z nového křesťanského manželství a s velkou důvěrou Veroniku odevzdáváme (tak jak to učinila ona sama) jejímu Pavlovi. A musíme dodat, že jsme propustili nevěstu krásnou a oduševnělou ženichovi neméně fyzicky i duševně obdařenému (jak ostatně svědčí foto).

Nechť je Pán vždy přítomen a provází je na jejich společné životní pouti.

Sem přijde poděkování manželů Peterkových.

PODĚKOVÁNÍ

Milí farníci!

Srdečně vás touto cestou zdravíme. Moc nás potěšilo, že jste se 25. září společně s námi radovali z našeho velkého dne. Chtěli bychom vám upřímně poděkovat za vaše milá přání, za pomoc s přípravami svatby, za všechny dárky a za duchovní podporu.

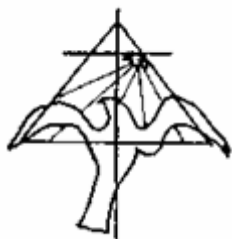
novomanželé Veronika a Pavel Peterkovi

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné

12
prosinec
2004

Košířský farní list

Prosinec

NEPOSKVRNĚNÁ PANNA MARIA

Během adventní doby slavíme každoročně jeden z největších svátků Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu. Letošní den svátku - středa 8. prosince 2004 je spojen se **150-letým výročím Bully "Ineffabilis Deus"**, ve které papež Pius IX. slavnostně vyhlásil dogma o **Neposkvrněném početí Panny Marie**.

Tomuto závažnému kroku předcházela narůstající počet hlasů, požadujících tuto definici. Proto papež Pius IX. svolal již roku 1848 grémium teologických poradců a 2. února roku 1849 vydal pro celý episkopát světa encykliku "Ubi primum", aby podnítil vyhlášení definice. Z 603 dotazovaných biskupů odpovědělo 546 ve prospěch vyhlášení tohoto dogmatu.

Papežova bulla z 8. prosince 1854 nejprve konstatuje vznešenost Blahoslavené Panny obecně. Začíná slovy "Nesmírný Bůh (Ineffabilis Deus) ... od věků vyvolil a určil za matku svého Jednorozeného Syna Marii, aby v ní jediné našel zalíbení své nejmilostivější vůle." Dále se bulla zabývá vývojem dogmatu - pravdy víry, jejíž strážkyní a ochránkyní je Kristova Církev a v níž se v průběhu věků postupně utváří jasná formulace určité věroučné pravdy, kterou však Církev již od svého začátku uchovává a věrně vyznává. Pak následuje vlastní *Definice Neposkvrněného početí Blahoslavené Panny Marie (Definitio immaculatae conceptionis B. Mariae Vg.)*:

...Ke cti svatých a jedinečné Trojice, k chvále a důstojnosti Panny Bohorodičky, k povznesení katolické víry a rozšíření křesťanského náboženství, autoritou našeho Pána Ježíše Krista, blažených apoštolů Petra a Pavla a Nás, vyhlasujeme, zvěstujeme a definujeme učení, které zavazuje, že nejblahoslavenější Panna Maria byla v prvním okamžiku svého početí jedinečnou milostí a výsadou všemohoucího Boha vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského pokolení, uchována prosta všeho poskvrny dědičné viny. Toto učení je od Boha zjevené, a proto mu všichni věřící mají pevně a důsledně věřit."

Definice prohlašuje, že Maria nebyla nikdy pod vládou prvotního hříchu. Avšak kvůli mnoha historickým těžkostem se v ní zároveň přesně určuje smysl dogmatu. Formulací *v prvním okamžiku svého početí* se definice vyhýbá biologickým otázkám a pouze tvrdí, že Maria byla od chvíle, kdy se stala člověkem, od počátku svého bytí, prosta hříchu, a tím popírá názor, že nad ní dědičný hřích krátce vládl, ale Bůh ji hned očistil. Slova *jedinečnou milostí a výsadou* znamenají, že Maria je jediná osoba, které se této výsady dostalo, alespoň pokud je církvi známo (na rozdíl od definice nanebevzetí, kde nic takového řečeno není). Dále, *vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského pokolení*: to znamená, že Maria byla skutečně vykoupena pro budoucí zásluhy Ježíše Krista, který je tu

právem nazýván "Spasitel", protože Maria není vyloučena z všeobecné potřeby vykoupení. Slovy *uchována prosta* se znovu zdůrazňuje, že Marii nikdy nevládl dědičný hřích, a pravděpodobně se zde i naznačuje, že bez zvláštního Božího zásahu by mu podléhala i ona. Formulace *vší poskvrny dědičné viny* znamená, že v případě Panny Marie je vyloučeno všechno, co souvisí s hříchem, ale definice nevysvětluje, co přesně znamená pojem *poskvrna*. Úkolem teologie je pokusit se pochopit, čeho se pojem týká, vždyť přece Maria mohla přesto trpět, být pokoušena, zemřít... Definice je tedy sestavena ze záporných tvrzení a usiluje spíše o vyloučení nesprávných názorů, než o kladné prohlášení o Mariině svatosti.

Bula s definicí prošla osmi návrhy, a teprve v devátém bylo rozhodnuto vzdát se jakékoliv snahy "dokázat" dogma z Písma a tradice. Byl přijat nový postup, který na neposkvrněné početí pohlíží jako na pevnou součást víry církve. Bula pak znovu pročítá doklady z Písma a tradice, vyvozuje z nich důsledky a nachází v nich hlubší význam, než mohli sami jejich autoři ve své době chápat.

Všichni křesťanští autoři se shodnou na tom, že spása je čirý Boží dar. Dítě je posvěceno křtem, dospělý přijímá Boží dar ospravedlňující milosti vírou. Tvrdíme-li, že Maria byla počata bez poskvrny prvotního hříchu, prohlašujeme tím, že byla vykoupena nejdokonalejším možným způsobem. Hřích se jí vůbec nedotkl. Tento Boží dar je čirá milost, nejdokonalejší příklad "pouhé milosti". Maria neučinila nic, čím by si onu milost zasloužila nebo získala: dostala ji zdarma jako Boží dar. Později, při zvěstování, na něj s vírou odpoví.

Otcové východní tradice nazývají Boží Matku "celou svatou" (Panhagia), slaví ji jako "nedotčenou jakoukoliv poskvrnou hříchu, takřka modelovanou Duchem svatým a vytvořenou jako nové stvoření". Z Boží milosti zůstala Maria po celý svůj život nedotčena jakýmkoli osobním hříchem.

Můžeme chápat, proč je tento dar Marii tak drahý, a proč se v Lurdech představila: "Jsem Neposkvrněné Početí." Raduje se, že se nikdy ani na okamžik neocitla mimo Boží lásku, že ji nikdy neposkvrnil hřích. Teprve když uvažujeme o její lásce k Bohu a o tom, že si uvědomovala, jak nesmírně ji Bůh miluje, začínáme poněkud chápat její radost z neposkvrněného početí.

V neposkvrněném početí se plně uskutečňuje dílo vykoupení. Lze říci, že Maria se tímto darem stala zcela uzdraveným člověkem. Neutrpkla žádné duchovní rány, které nám brání naprosto se vydat Bohu v lásce. Jedině díky neposkvrněnému početí mohlo být Mariino "ano" při zvěstování bezvýhradné, prosté všech podvědomých zábran. Liturgie na několika místech nazývá Marii počátkem církve. V Marii se milost vykoupení také nejdokonaleji projevuje. Neposkvrněné početí je počátkem toho, že církev jednou bude "bez poskvrny nebo vrásky.. svatá a bez vady" (Ef 5,27). Čím celá církev jednou bude, tím je díky neposkvrněnému početí a nanebevzetí Maria již nyní.

Umístění tohoto svátku Panny Marie do adventní doby je silným podnětem pro všechny věrné křesťany, aby se během přípravy na oslavu Kristova prvního příchodu na svět a v očekávání jeho druhého příchodu ve slávě očišťovali od všech hříchů důkladnou svatostí smíření a pokáním, které vede k proměně života.

Nebeský Otče, oslavujeme veliké věci, které jsi učinil Panně Marii, a prosíme: dej, ať nás stále povzbuzuje příklad Matky tvého Syna, které se nikdy nedotkl hřích. Skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

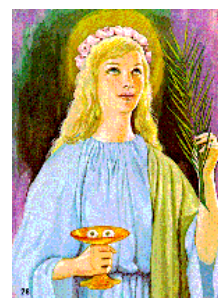
P. Lohelius

Použitá literatura: Katechismus katolické církve, Zvon, Praha 1995.
Christopher O'Donnell: Slavíme s Marií, Kostelní Vydří 1996.
Denzinger-Schonmetzer: Enchiridion symbolorum definitionum et declarationum, Herder, 1973.

Liturgický kalendář

Prosinec 2004

3. pátek	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
5. neděle	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
6. pondělí	Sv. Mikuláše, biskupa
7. úterý	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. středa	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
12. neděle	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
13. pondělí	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. úterý	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
19. neděle	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
24. pátek	Pátek po 4. neděli adventní Večerní mše z vigilie
25. sobota	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
26. neděle	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
27. pondělí	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. úterý	Svátek sv. Mlád'átek, mučedníků
29. středa	Pátý den v oktávu Narození Páně
30. čtvrtek	Šestý den v oktávu Narození Páně
31. pátek	Sedmý den v oktávu Narození Páně Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku

Svatá Lucie, panna a mučednice

Leden 2005

1.1. sobota	Oktáv Narození Páně Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE
2.1. neděle	2. neděle po Narození Páně
6.1. čtvrtek	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ
9.1. neděle	Svátek Křtu Páně

Oznámení

- **Adventní bohoslužby budou po celý měsíc prosinec zcela beze změn ve všech třech košířských kostelech s výjimkou posledního adventního dne - v pátek po 4. neděli adventní, kdy bude poslední rorátní mše v kostele Na Klamovce v 7.30 hod.**
- **Mikulášská besídka se koná v sobotu 4. prosince** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep. Srdečně jsou zváni všichni farníci.
- **Biblická katecheze pro dospělé bude v sobotu 11. prosince** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Předvánoční večer farní mládeže bude v sobotu 18. prosince** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Prosincová a lednová sbírka v pokladniče u vchodu do kostela sv. Jana je určena na opravu varhan.** Velké varhany na galerii jsou v kritickém stavu, jak ostatně mohou návštěvníci kostela „slyšet na vlastní uši“. Proto se v současné době zprovozňují varhany vpravo nad presbytářem. Jejich oprava je nákladná a farní pokladna téměř zeje prázdnotou. Kromě nedělní farní sbírky, kterou 26. prosince vyhlásí P. Lohel, prosíme o Vaše byt' drobné průběžné dárky do pokladničky.

Předvánoční sbírka arcidiecézní charity

Arcidiecézní charita pořádá sbírku zimního (svrchního i spodního) pánského ošacení a obuvi. Sběrka je určena pro bezdomovce. Čisté oděvy a obuv je možno předávat v sakristii kostela sv. Jana. Nepomuckého v době od 1. do 15. prosince 2004. Sběrku v naší farnosti organizuje MUDr. E. Horáková. Jí i všem dárcům děkujeme.

Vánoční bohoslužby 2004/2005

24. 12.	pátek	Vigilie ze Slavnosti Narození Páně 16.00 hod. kostel sv. Jana Nep.
25.12.	sobota	Půlnoční mše sv. ze Slavnosti Narození Páně kostel sv. Jana Nep. 9.00 hod. kostel sv. Jana 11.00 hod. kostel Nejsv. Trojice
26.12.	neděle	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 9.00 hod. kostel sv. Jana Nep. 11.00 hod. kostel Nejsv. Trojice
27.12.	pondělí	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty 7.30 hod. kostel Nanebevzetí Panny Marie žehnání vína
28.12.	úterý	Svátek sv. Mlád'átek, mučedníků 7.30 hod. kostel Nanebevzetí Panny Marie
31.12.	pátek	Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku 16.00 hod. kostel sv. Jana Nep. 17.30 hod. kostel Nejsv. Trojice
1.1.	sobota	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE 9.00 hod. kostel sv. Jana Nep. 11.00 hod. kostel Nejsv. Trojice
2.1.	neděle	2. neděle po Narození Páně 9.00 hod. kostel sv. Jana Nep. 11.00 hod. kostel Nejsv. Trojice
6.1.	čtvrtek	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ 17.30 hod. kostel sv. Jana Nep.
9.1.	neděle	Svátek Křtu Páně 9.00 hod. kostel sv. Jana Nep. 11.00 hod. kostel Nejsv. Trojice

Pokojný a radostný advent a požehnané prožití svátků Kristova Narození všem věrným košířským farníkům přeje P. Lohelius s celou redakcí farního listu.

Adventní čas

Libuše Matysíková

*Pojď tam, kde se ztišíš
vzbudíš pokoru
obrátiš ve svém srdci
a směřuješ nahoru
pojd' tam, kde velebně cinkají rolničky
zvony zvoní
pojd' nemyslet jen na sebe
i jiní kolem nás chodí
pojd' tam, kde se volá po lásce
kde život proniká do nitra
pojd', andělské poselství nás volá k radosti*

*pojd', v prosbě - dej nám prostotu
abychom uměli přijímat dary a vážili se
životů
pojd', získat vnitřní sílu
dát i oběti
odstranit utrpení bídu
jsme chráněni - jsme sepjati
pojd' tam, kde nejsme otupělí
kde nechybí cit a laskavost
pojd', pomáhat těm, jimž ublížíme
lásky není nikdy dost*

Další pohledy na katolickou víru

II. Cesty poznání Boha

17. Jaká je přirozená cesta poznání Boha?

Boha můžeme poznat přirozeně použitím našeho zdravého rozumu, úvahou o přírodním světě stvořeným od Boha./31/

18. Co to znamená?

Tím se chce říci, že krása a moc, moudrost i dobrota ve světě jsou důkazem krásy, moci moudrosti a dobroty Boží. On učinil svět a zachovává jej ve stálé existenci k přemítání o Jeho vlastním božství./32/

19. Můžeme být otevření pro vidění Boha v Jeho stvoření?

Ano, naše upřímná touha po pravdě, po ctnosti, po pravé svobodě a po štěstí je předpokladem pro rozpoznání Boha ve světě, který On stvořil./33/

20. O čem svědčí dějiny lidstva?

Svědčí o všeobecném hledání Boha. Narodil od světa, je bytím, které musí existovat, které jediné je bez začátku a bez konce./34/

21. Jak můžeme navázat důvěrný vztah s Bohem?

Můžeme tak učinit pouze s pomocí jeho milosti. Na podkladě našeho poznání Boha rozumem můžeme přistoupit ke svobodnému přijetí jeho nadpřirozeného zjevení o Něm vírou./35/

Na cestě křesťanského zdokonalování

II. Stupně křesťanské dokonalosti.

7. Které s t u p n ě křesťanské dokonalosti rozlišujeme?

1. cestu očištnou,
2. cestu osvětňnou a
3. cestu jednotící

Tyto tři stupně nemusejí vždy nutně následovat po sobě, nýbrž spíše částečně probíhají vedle sebe, částečně se mohou prostupovat.

8. Kdo jde očištnou cestou?

Očištnou cestou jde, kdo se vážně snaží:

1. aby očistil svou duši od hříchu a od lásky ke světu;
2. aby umrtvil nezřízené vášně.

To je cesta začátečníků. Bojují hlavně ještě proti smrtelnému hříchu, a to především z bázně před Božími tresty.

9. Kdo je na osvětné cestě?

1. kdo nepadá již tak snadno do hříchů a znatelně oslabil své zlé vášně;
2. kdo horlivě usiluje o ctnosti.

To je cesta pokročilejších. Ještě upadají do všedních hříchů, ale snaží se stále více od nich se očišťovat. Hlavní vzpruhou v jejich snaze je jim radostná naděje v Boha. Ve světle Boží milosti poznávají svůj stav i to, co jim je ke spáse, lépe než na prvním stupni.

10. Kdo je na cestě jednotící?

1. kdo se zcela odpoutal od světa i od vlastního já;
2. kdo žije plně pro Boha.

To je cesta dokonalých. Snaží se oprostít i od nedokonalostí. Převahu má u nich láska k Bohu.

KDE JSI, DUŠE MÁ?

P. Lohelius

POZNÁVÁME NAŠE FARNÍKY

13. listopadu letos oslavil kromě svátku svého osobního patrona Stanislava Kostky také sedmdesátileté životní výročí jeden z našich věrných farníků, pan Stanislav Dobeš. V našem farním společenství je velmi aktivní – řadu let „předseduje“ Společnosti přátel košířských kostelů a Farní radě, je členem redakční rady Farního listu. Velmi rádi ho vidáme při ranních bohoslužbách v kapli Na Klamovce, o kterou se s láskou a pečlivostí stará.

Do dalšího života mu ze srdce přejeme pevnou a ryzí víru, radostnou naději a hojnost Boží i lidské lásky.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků

Neprodejné